

# MÈO CHIẾN BINH

BÍ MẬT RỪNG SÂU



E R I N H U N T E R

NGUYỄN MINH THƯ dịch



SÁCH MỚI.NET - EBOOK

# Những Chiến Binh Phần 1 Tập 3: Bí Mật Trong Rừng

Tác giả: Erin Hunter  
Ebook tạo bởi: SACHMOI.NET

## Giới thiệu:

Tác giả: Erin Hunter

Thể loại: phiêu lưu, khác...

Giới thiệu:

**PHẦN I – Lời Tiên Tri Bắt Đầu: CHỈ CÓ LỬA MỚI CỨU ĐƯỢC BỘ TỘC CỦA CHÚNG TA...**

Phần I có 6 tập truyện:

- Tập 1: Vào Trong Hoang Dã
- Tập 2: Lửa và Băng
- Tập 3: Bí Mật Trong Rừng
- Tập 4: Bão Nổi
- Tập 5: Con Đường Hiểm Nguy
- Tập 6: Thời Khắc Đen Tối

Đây là Tập 3 trong Phần I: **BÍ MẬT TRONG RỪNG**

Căng thẳng vẫn dâng cao trong những bộ tộc chiến binh sống trong khu rừng, và những mối liên minh cũng thay đổi. Thật khó biết ai nên tin cậy, ai không.

Tim Lửa quyết định tìm ra sự thật về cái chết bí ẩn của Đuôi Đỏ, cựu thủ lĩnh bộ tộc Sấm. Nhưng trong khi chú đi tìm kiếm sự thật, chú khám phá ra những bí mật mà một số mèo cho rằng nên chôn giấu là tốt hơn cả...

## Mục lục:

[Chương 1: -1: CƯ DÂN CỦA NHỮNG BỘ TỘC](#)

[Chương 1: -2: PHẦN MỞ ĐẦU](#)

[Chương 1: -3](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

-----oOo-----



# THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN  
[WWW.SACHMOI.NET](http://WWW.SACHMOI.NET)



# Chương 1: -1: CƯ DÂN CỦA NHỮNG BỘ TỘC

*Nguồn: SACHMOI.NET*

## BỘ TỘC SẤM

Tộc trưởng: – Sao Xanh: bà mèo lông xám xanh, có những viền bạc quanh mõm.

Thủ lĩnh trợ tá: – Vuốt Cọp: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, có móng vuốt chân trước dài khác thường.

Mèo lang y: – Nanh Vàng: bà mèo già màu xám đậm, có khuôn mặt rộng, bèn bẹt, trước kia thuộc bộ tộc Bóng Tối. Học trò của bà: chân Xỉ Than – cô mèo xám đậm.

Những chiến binh (mèo đực và mèo cái không có con)

– Bão Trắng: ông mèo to lớn màu trắng. Lính nhỏ của ông: chân Sáng

– Vằn Đen: anh mèo mướp màu xám đen, bóng mướt.

– Đuôi Dài: anh mèo mướp màu nhạt, với những vằn đen sậm. Lính nhỏ của anh: chân Lẹ.

– Gió Lốc: anh mèo mướp cực nhanh.

– Da Cây Liễu: chị mèo xám nhạt có đôi mắt xanh thăm thẳm.

– Lông Chuột: chị mèo nhỏ nhắn màu nâu xỉn. Lính nhỏ của chị: chân Gai.

– Tim Lửa: anh mèo đẹp trai màu vàng cam. Lính nhỏ của anh: chân Mây.

- Văn Xám: anh mèo lông xám dày và dài. Lính nhỏ của anh: chân Điều Hâu.

- Da Bụi: chú mèo mướp màu nâu đậm.

- Bão Cát: cô mèo cái màu cam nhạt.

Những lính nhỏ (mèo hơn sáu mùa trắng, đang được huấn luyện để trở thành chiến binh)

- Chân Lẹ: chú mèo trắng màu đen.

- Chân Điều Hâu: chú mèo mướp vàng nâu, màu dương xỉ úa.

- Chân Mây: chú mèo lông dài, trắng như tuyết.

- Chân Sáng: cô mèo lông trắng, có những mảng vàng hoe.

- Chân Gai: chú mèo mướp lông vàng nâu rục rỡ.

Những nữ miu: (mèo cái đang mang thai hoặc đang chăm sóc mèo con)

- Lông Tuyết: bà mèo lông trắng đẹp tuyệt, mắt xanh da trời.

- Mặt Vện: chị mèo trẻ rất đẹp.

- Hoa Vàng: bà mèo lông vàng nhạt.

- Đuôi Chấm: bà mèo mướp nhạt, nữ miu lớn tuổi nhất.

Những mèo già (cựu chiến binh hoặc cựu nữ miu, giờ đã nghỉ hưu)

- Đuôi Cộc: ông mèo mướp to lớn màu nâu đậm, một phần đuôi bị mất.

- Tai Nhỏ: ông mèo mướp xám có đôi tai rất to. Mèo già nhất của bộ tộc Sấm.

- Da Vá: ông mèo nhỏ thó màu trắng đen.

- Độc Nhãn: bà mèo xám nhạt, mèo già nhất bộ tộc Sấm. Gần như bị điếc và mù.

- Đuôi Đốm Xám: một thời từng là mèo nhị thể xinh đẹp, với những cái đốm rất quyến rũ.

## BỘ TỘC BÓNG TỐI

Tộc trưởng: - Da Đêm: ông mèo già màu đen.

Thủ lĩnh trợ tá: - Lông Xỉ Than: ông mèo xám gầy gò.

Mèo lang y: - Mũi Ướt: anh mèo nhỏ nhắn màu xám trắng.

Những chiến binh: - Đuôi Mập Bè: ông mèo mướp màu nâu.  
Lính nhỏ của ông: chân Nâu.

- Bàn Chân Ướt: anh mèo mướp xám. Lính nhỏ của anh: chân Cây Sồi.

- Mây Nhỏ: anh mèo mướp rất nhỏ con.

Những nữ miu: - Mây Rạng Đông: bà mèo mướp nhỏ.

- Hoa Đêm: chị mèo đen.

- Hoa Anh Túc: chị mèo mướp nâu nhạt có cằm dài.

Những mèo già: -Lông Tro: ông mèo màu xám, gầy đét.

## BỘ TỘC GIÓ

Tộc trưởng: – Sao Cao: ông mèo trắng đen, có cái đuôi cực dài.

Thủ Lĩnh trợ tá: – Bàn Chân Liệt: ông mèo có một chân bị vẹo.

Mèo lang y: – Mặt Vỏ Cây: ông mèo nâu, đuôi ngắn.

Những chiến binh: – Vuốt Bùn: ông mèo vằn màu nâu đậm.  
Lính nhỏ của ông: chân Mạng Nhện.

– Tai Rách: anh mèo mướp. Lính nhỏ của anh: chân Lốc.

– Ria Độc Nhất: một anh mèo mướp nâu còn rất trẻ. Lính nhỏ của anh: chân Trắng.

Những nữ miu: – Bàn Chân Tro: bà mèo xám.

– Hoa Sớm: chị mèo nhị thể.

## BỘ TỘC SÔNG

Tộc Trưởng: – Sao Xoắn: ông mèo khổng lồ màu nâu nhạt, có quai hàm bị méo xoắn lại.

Thủ lĩnh trợ tá: – Lông Báo Đốm: bà mèo mướp vàng óng có những đốm đặc biệt.

Mèo lang y: – Lông Bùn: anh mèo nâu nhạt, lông dài rậm.

Những chiến binh: – Vuốt Đen: ông mèo đen như màu khói.  
Lính nhỏ của ông: chân Mạnh.

– Lông Đá Quý: ông mèo màu xám, trên mình chi chít sọc chiến trường. Lính nhỏ của ông: chân Bóng.

– Suối Bạc: một cô mèo mướp thanh thoát, rất đẹp.

Những nữ miu: – Bàn Chân Sương: cô mèo lông xám đậm.

Những mèo già: – Hồ Xám: bà mèo xám gầy gò, lông trụi loang lổ, mõm nhiều sẹo.

## NHỮNG CON MÈO NGOÀI BỘ TỘC

– Vết Ố: chú mèo con tròn trịa, trắng đen, thân thiện, sống trong ngôi nhà ngoài bìa rừng.

– Lúa Mạch: anh mèo trắng đen sống trong một nông trại gần khu rừng.

– Đuôi Gãy: ông mèo mướp lông dài, màu xám đậm.

– Bàn Chân Đen: ông mèo to lớn màu trắng, với những bàn chân đen tuyền.

– Đá Tảng: ông mèo mướp màu bạc.

– Chân Quạ: chú mèo đen tuyền, gầy gò, nhỏ choắt với một vệt trắng ở ngực, và mẩu chóp đuôi màu trắng.

– Công Nương (Princess): cô mèo đen óng mượt có đốm đuôi màu trắng, là mèo kiếng.

-----oOo-----

# Chương 1: -2: PHẦN MỞ ĐẦU

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Cái buốt lạnh hết như một móng vuốt băng giá túm chặt lấy khu rừng, những cánh đồng và vùng đất hoang mọc đầy thạch nam. Tuyết phủ trùm lên vạn vật, lấp lánh yếu ớt dưới ánh trăng non. Không gì phá vỡ bầu thinh lặng trong khu rừng, ngoại trừ tiếng tuyết thi thoảng nhẹ rơi khỏi cây cành và tiếng xào xạc thoảng qua lớp cỏ tranh khô khi gió thổi quét ngang qua chúng. Ngay cả tiếng thì thầm của dòng sông cũng bị chặn lại bởi lớp băng trải từ bờ này sang bờ kia.

Một sự chuyển động xao xác bên bờ sông. Một anh mèo hiện ra khỏi bãi cỏ tranh, bộ lông dương xỉ úa của anh xù lên chống lại cái lạnh. Cứ mỗi bước đi, anh lại nôn nóng giũ tuyết ra khỏi những cái chân bị chìm lún xuống những đụn tuyết mềm.

Trước mặt anh, hai con mèo bé tí đang cố dấn lên trước với những tiếng meo nhẹ hều sợ hãi. Chúng loạng choạng trong tuyết xốp như bột, lông cứng chân và lông bụng của chúng vón lại thành từng cục nước đá, nhưng hề chúng dừng lại thì anh mèo lại thúc chúng đi tiếp.

Ba con mèo mệt nhọc lê bước dọc theo con sông, cho đến khi dòng sông mở rộng ra thì họ đến một cù lao nhỏ cách bờ không xa. Cỏ tranh ken đặc xung quanh cù lao, sống thân khô đét của chúng đâm lên khỏi mặt băng đá. Những cây liễu còi cọc, trụi lá che khuất trung tâm cù lao nằm đằng sau những cành cây phủ đầy tuyết.

"Sắp tới rồi" mèo dương xỉ úa khích lệ. "Theo ta."

Anh trượt xuống bờ sông, len vào một lối hẹp đóng băng, xuyên qua đám cỏ tranh và nhảy lên mặt đất khô lạnh của cù lao. Con lớn hơn trong hai con mèo bò theo anh, nhưng con bé hơn thì nằm sấp xuống mặt băng và dù mình ở nguyên đó, kêu rên thảm thiết. Khựng lại một khoảnh khắc, anh mèo nhảy đến bên cạnh nó và cố thúc cho nó đi, nhưng nó đã quá kiệt sức để mà nhúc nhích. Anh liếm tai nó một cái, mạnh bạo an ủi con vật bất lực, rồi nhắc bổng gáy cổ nó lên và thả nó tới cù lao.

Phía bên kia rặng liễu là một dải đất trống, rải rác những bụi rậm. Tuyết phủ kín mặt đất ở đây, chẳng chịt những dấu chân mèo. Trảng trống tưởng như hoang vắng, nhưng có những con mắt sáng quắc từ nơi trú ẩn dõi theo anh mèo khi anh đi đến bụi cây rậm rạp nhất và chui qua bức tường bao ngoài bằng cành cây đan lại với nhau.

Cái lạnh giá ở bên ngoài nhường chỗ cho cái ấm áp của nhà trẻ và mùi sữa. Trong cái ổ sâu bằng rêu và thạch nam, một chị mèo xám đang cho một con mèo mướp bú. Chị ngẩng đầu lên khi anh mèo tới gần và nhẹ nhàng đặt đứa bé anh mang xuống. Đứa thứ hai lảo đảo đi vào nhà trẻ và cố gắng sờ soạng tìm lối tới cái ổ.

"Tim Cây Sồi" chị mèo meo. "Anh đem gì về vậy?"

"Bọn trẻ, Hồ Xám à," Tim Cây Sồi trả lời. "Em sẽ nuôi chúng chứ? Chúng cần có mẹ chăm sóc."

"Nhưng..." đôi mắt màu hổ phách của chị sừng sốt. "Chúng là con ai? Chúng không thuộc bộ tộc Sông? Anh đã tìm thấy chúng ở đâu vậy?"

"Anh đã thấy chúng ở trong rừng" Tim Cây Sồi không nhìn vào mắt của chị mèo khi nói. "Thật may là cáo đã không tìm thấy chúng trước."

"Trong rừng?" chị nữ miu meo, giọng chị lạc đi, không tin nổi. "Tim Cây Sồi, đừng nói với em như thể em có óc chuột. Thứ mèo nào mà lại bỏ rơi con mình trong rừng, nhất là vào thời tiết như thế này, hả?"

Tim Cây Sồi nhún vai. "Chắc là mèo lang thang, hoặc mèo của Hai Chân. Làm sao anh biết được? Anh không thể bỏ chúng ở đó, đúng không nào?" Anh hít ngửi con mèo nhỏ hơn, đang nằm gầy như bất động, ngoại trừ những chiếc xương sườn nhỏ xíu nhấp nhô dồn dập khi nó thở. "Hồ Xám, làm ơn... Những đứa con khác của em đã chết rồi, và bọn trẻ này cũng sẽ chết nếu em không cứu chúng."

Mắt Hồ Xám nhòa đi vì đau đớn. Chị nhìn xuống lũ trẻ. Những cái miệng tí hon màu hồng há ra khi chúng rên rỉ thảm thiết. "Em có rất nhiều sữa chị lằm thắm, với chính mình thì đúng hơn. Dĩ nhiên, em sẽ nuôi chúng."

Tim Cây Sồi rừ hắt ra một hơi thở nhẹ nhõm. Anh nhặt lên một đứa trước rồi lại nhặt tiếp đứa kia và đem đặt chúng gầy bên Hồ Xám. Chị nhẹ nhàng hích chúng vào cái bụng căng tròn của mình, gầy đứa con của chính chị, ở đó chúng bắt đầu bú hau háu.

"Em vẫn không hiểu được," Hồ Xám meo khi chúng đã yên. "Tại sao hai đứa bé này lại ở một mình trong rừng, ngay giữa mùa lá rụng? Mẹ chúng chắc chắn là điên rồi."

Anh mèo dương xỉ úa cào một ít rêu bằng bàn chân trước to lớn của mình "Anh không đánh cắp chúng, nếu đó là điều em nghĩ."

Hồ Xám nhìn anh một hồi lâu. "Không, em không nghĩ anh làm vậy, cuối cùng chị meo. Nhưng anh không kể cho em nghe hết sự thật, đúng không?"

"Anh đã kể cho em tất cả những gì em cần biết."

"Không phải!" cặp mắt của Hồ Xám quắc lên giận dữ. "Thế còn mẹ chúng thì sao? Em hiểu mất con là thế nào. Tim Cây Sồi, em không mong nỗi đau đó xảy đến với bất cứ mèo nào."

Tim Cây Sồi ngẩng đầu lên, và nhìn chăm chăm vào chị, một tiếng ngao tắc nghẽn thốt ra từ sâu trong cổ họng anh. "Mẹ chúng có thể là một mèo lang thang nào đó. Thời tiết như thế này không phải là lúc để đi tìm kiếm bà ta."

"Nhưng Tim Cây Sồi..."

"Hãy làm ơn trông nom bọn trẻ đó!" Anh mèo dương xỉ úa đứng bật dậy, đột ngột quay đầu và bươn ra khỏi nhà trẻ.

"Anh sẽ mang mỗi tươi về cho em," anh meo lại qua vai khi rời khỏi.

Lúc anh mèo đi rồi, Hồ Xám cúi đầu xuống bọn trẻ, chà lưỡi mình lên bộ lông của chúng để sưởi ấm cho chúng. Tuyết tan chảy đã làm trôi mất phần lớn mùi của chúng, tuy vậy Hồ Xám vẫn có thể nhận ra những mùi của khu rừng, của lá khô và mùi đất sương giá. Và còn mùi gì đó nữa bên dưới đó, vẫn còn thấp thoáng

Hồ Xám ngừng liếm. Chị đã ngửi thấy mùi đó, hay là chị tưởng tượng ra? Nghiêng đầu xuống lần nữa, chị há miệng ra để hít những mùi hơi của bọn trẻ vào.

Mắt chị bỗng mở lớn, và chị nhìn không chớp mắt vào những mảng tối viền quanh nhà trẻ. Chị không hề lầm. Lông của hai đứa bé mất mẹ mà Tim Cây Sồi từ chối giải thích nguồn gốc này, không nghi ngờ gì, có mùi của một bộ tộc kẻ thù!

-----oOo-----

# Chương 1: -3

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Cơn gió băng giá cuốn tuyết vào mặt Tim Lửa khi chú chột vật đi xuống khe núi về phía trại bộ tộc Sấm, con chuột chú vừa bắt được bị kẹp chặt giữa quai hàm chú. Bông tuyết rơi dày đặc đến nỗi chú hầu như không thấy được đường đi.

Miệng chú tứa nước miếng khi mùi con chuột xông đầy hai lỗ mũi chú. Chú vẫn chưa ăn gì kể từ đêm hôm trước, một dấu hiệu ác nghiệt cho thấy con mồi hiếm hoi như thế nào vào mùa lá rụng. Cơn đói cào cào bụng chú, nhưng Tim Lửa sẽ không phá luật chiến binh: bộ tộc phải được ăn trước.

Một niềm kiêu hãnh chợt nổi dậy, mau chóng xóa tan cái buốt giá đang bết bết trên bộ lông màu lửa của chú, khi Tim Lửa nhớ lại trận chiến mới xảy ra ba ngày trước. Chú đã cùng những chiến binh bộ tộc Sấm khác chi viện cho bộ tộc Gió khi những con mèo của vùng đất hoang rộng lớn ấy bị hai bộ tộc khác của rừng tấn công. Nhiều mèo đã bị thương trong trận đánh này, vì vậy những con mèo còn có thể đi săn để đem mồi về nhà sẽ càng mang trọng trách nặng hơn nữa.

Khi Tim Lửa lách mình vào đường hầm kim tước dẫn vào trại, chú làm tuyết rơi khỏi những nhánh cây khẳng khiu ở phía trên, và vẩy tai khi những cục tuyết lạnh rơi xuống đầu mình. Những bụi cây gai quanh trại tạo thành nơi trú gió, nhưng trắng trống trung tâm trại vắng tanh - với tuyết rơi dày đặc như thế này, tất cả mèo đều thích ở trong hang của mình để giữ ấm hơn. Những gốc cây cụt và một thân cây đổ nổi lên khỏi mặt đất phủ tuyết. Một hàng dấu chân đơn lẻ chạy từ hang lính nhỏ đến lùm mâm xôi rậm rạp, nơi bọn mèo con được chăm sóc. Nhìn thấy vết dấu chân ấy, Tim Lửa không thể

quên được rằng bây giờ mình đã không còn có lính nhỏ nữa – kể từ khi chân Xỉ Than bị thương bên đường Sấm Rền.

Bước qua tuyết đi vào trung tâm trại, Tim Lửa thấy con chuột xuống đồng mỗi tươi gần bụi cây nơi những chiến binh ngủ. Đồng mỗi trông nhỏ nhoi một cách thê lương. Lũ mỗi tìm được thì gầy trơ xương, hầu như không đủ lọt thỏm vào miệng những chiến binh đói khát. Nhưng sẽ không có chuột béo mập cho đến mùa lá non, còn cách nhiều mùa trắng nữa.

Tim Lửa vừa quay đi, sẵn sàng trở lại nhiệm vụ đi săn thì một tiếng meo lớn vang lên đằng sau chú. Chú xoay phắt lại.

Đang lách ra khỏi hang chiến binh là thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc, Vuốt Cọp. "Tim Lửa!"

Tim Lửa băng qua tuyết về phía ông, tôn kính hạ thấp đầu xuống, nhưng vẫn nhận thức rõ rằng cặp mắt màu hổ phách của ông mèo mướp to lớn này đang thiêu đốt mình. Tất cả mỗi nghi ngờ về Vuốt Cọp lại cuộn dâng trong chú. Ông thủ lĩnh trợ tá là một chiến binh mạnh mẽ, lầy lừng và được trọng vọng, nhưng Tim Lửa biết rằng có điều ám muội trong trái tim ông ta.

"Tối nay anh không cần đi săn nữa," Vuốt Cọp ngao khi Tim Lửa tiến đến gần. "Sao Xanh đã chọn anh và Văn Xám đi đến cuộc Tụ Họp."

Tai của Tim Lửa giật lên sung sướng. được đồng hành với tộc trưởng bộ tộc đến cuộc Tụ Họp, nơi cả bốn bộ tộc gặp nhau trong hòa bình vào lúc trăng tròn, là một vinh dự.

"Giờ anh nên ăn đi," ông thủ lĩnh trợ tá lông sạm màu thêm. "Chúng ta sẽ khởi hành lúc trăng lên." Nói đoạn ông sải bước qua trăng trắng về phía Bục Đá, nơi có hang của Sao Xanh, tộc trưởng bộ tộc; sau đó ông dừng bước và quay cái đầu to

tướng lại nhìn Tim Lửa. "Hãy đảm bảo anh nhớ chắc mình thuộc bộ tộc nào tại cuộc Tụ Họp," ông rít nóng.

Tim Lửa cảm thấy lông mình dựng đứng khi cơn giận bùng lên trong chú. "Điều gì khiến ông nói vậy?" chú can đảm chất vấn. "Ông nghĩ tôi sẽ bất trung với bộ tộc mình sao?"

Vuốt Cọp quay lại đối mặt với chú, và Tim Lửa cố sức để không nao núng trước vẻ đe dọa trên đôi vai gồng cứng của ông mèo. "Ta đã nhìn thấy anh trong trận chiến vừa qua." Ông thủ lĩnh trợ tá gầm gừ, và tai ẹp sát đầu khi ông ta gầm giong. "Ta đã nhìn thấy anh để cho tên chiến binh bộ tộc Sông thoát."

Tim Lửa cau mày, trí óc chú chiếu sượt lại cảnh chiến đấu trong trại bộ tộc Gió. Điều Vuốt Cọp nói là thật. Tim Lửa đã để cho một chiến binh bộ tộc Sông thoát ra mà không cào cú nào, nhưng đó không phải vì hèn nhát hay bất trung. Chiến binh đó là Suối Bạc. Những mèo còn lại của bộ tộc Sấm không biết rằng bạn thân của Tim Lửa, Văn Xám, yêu cô ấy, và Tim Lửa không thể tự mình làm cô ấy bị thương.

Tim Lửa đã cố hết sức khuyên bạn hãy ngừng gặp Suối Bạc – mối quan hệ của họ đi ngược lại với luật chiến binh và đặt họ vào vòng nguy hiểm nghiêm trọng. Nhưng Tim Lửa cũng biết là mình không bao giờ phản bội Văn Xám.

Mặt khác, Vuốt Cọp không có quyền buộc tội bất cứ mèo nào là bất trung. Ông ta đã đứng bên lề trận chiến, lỗ mắt nhìn trong khi Tim Lửa chiến đấu vì mạng sống của mình trước một chiến binh bộ tộc Sông khác, và quay đi thay vì trợ giúp chú. Nhưng đó không phải là tội lớn nhất mà Tim Lửa có thể buộc ông thủ lĩnh trợ tá. Chú nghi ngờ Vuốt Cọp đã sát hại thủ lĩnh trợ tá trước đây của bộ tộc Sấm, Đuôi Đỏ, và thậm chí còn đang âm mưu loại trừ tộc trưởng.

"Nếu ông nghĩ tôi bất trung thì hãy đi nói với Sao Xanh," chú thách thức.

Vuốt Cọp bành môi lại gừ một tiếng và thụp người xuống, giương bộ vuốt dài ra. "Ta không cần phiền đến Sao Xanh," ông ta rít chìn chịt. "Ta dư sức đối phó với một mèo kiểng như mi."

Ông ta nhìn trừng trừng vào Tim Lửa một lúc lâu nữa. Tim Lửa bỗng giật mình nhận ra là có thoáng sợ hãi lẫn ngỡ vực hiện lên trong cặp mắt màu hổ phách rừng rục kia. *Vuốt Cọp tự hỏi mình biết được bao nhiêu*, đột nhiên chú nghĩ vậy.

Bạn của Tim Lửa, chân Quạ, lính nhỏ của chính Vuốt Cọp đã chứng kiến vụ giết Đuôi Đỏ. Vuốt Cọp đã rắp tâm diệt bạn chú để bịt miệng, vì vậy Tim Lửa đã đưa bạn đến sống với Lúa Mạch, kẻ cô độc, ở gần một trang trại của Hai Chân phía bên kia lãnh địa bộ tộc Gió. Tim Lửa đã cố kể lại câu chuyện của chân Quạ cho Sao Xanh nghe, nhưng tộc trưởng nhất quyết không tin trợ thủ can trường của bộ tộc lại phạm tội như vậy. Khi trừng mắt nhìn lại Vuốt Cọp, chú cảm thấy nổi căm giận lại ùa về, như thể một cái cây đổ ập và ghim chú xuống đất.

Không nói gì thêm, Vuốt Cọp quay ngoắt lại và hiên ngang bước đi. Khi Tim Lửa nhìn theo thì có tiếng loạt soạt từ bên trong hang chiến binh, và Vằn Xám ló đầu ra khỏi cành cây.

"Cậu đang làm cái quái gì đó?" cậu ta meo. "Gây hấn với Vuốt Cọp sao! Ông ta sẽ biến cậu thành thịt quạ đó!"

"Không mèo nào có quyền nói mình bất trung!" Tim Lửa tranh cãi.

Vằn Xám cong đầu lại và liếm nhanh hai nhát vào mảng lông ngực của cậu. "Xin lỗi, Tim Lửa," cậu thì thầm. "Mình biết, tất cả chung quy là do mình với Suối Bạc..."

"Không phải," Tim Lửa ngắt lời. "Cậu biết mà. Đó là vấn đề của Vuốt Cọp, không phải của cậu." Chú lắc đầu, khiến tuyết văng khỏi lông chú. "Tụi mình đi ăn đi."

Văn Xám bước hẳn ra khỏi hang, và phóng tới đồng mỗi tươi. Tim Lửa chạy theo cậu, nhặt lấy một con chuột đồng nhỏ và mang trở về hang chiến binh ăn. Văn Xám thụp mình bên chú, cạnh bức màn cây bao ló ngoài hang.

Bão Trắng và hai chiến binh kỳ cựu khác đang ngủ tròn vo ở giữa lùm cây, còn đâu, trong hang trống trơn. Những thân thể đang ngủ của họ làm không khí ấm lên, và không một chút tuyết nào xuyên nổi qua vòm vây dày đặc.

Tim Lửa cắn một miếng chuột to. Thịt nó dai và xơ cứng, nhưng chú đói đến nỗi mà chú thấy nó ngon tuyệt. Loáng cái nó đã hết veo, nhưng thế còn hơn là không có gì, và nó cung cấp sức lực cần thiết cho chú để đi tới cuộc Tụ Họp.

Khi Văn Xám đã kết thúc bữa ăn của mình chỉ với vài miếng nuốt chửng, hai con mèo nằm sát lại, cùng chải bộ lông lạnh ngắt cho nhau. Tim Lửa cảm thấy khuây khỏa khi lại được chia sẻ với Văn Xám như thế này, sau thời gian ưu phiền mà tình yêu của Văn Xám dành cho Suối Bạc có vẻ phá vỡ tình bạn của cậu với Tim Lửa. Dầu Tim Lửa vẫn lo lắng về mối tình bị nghiêm cấm của bạn, nhưng kể từ trận đánh vừa rồi, chú và Văn Xám đã nhóm lại tình bằng hữu và lại trở nên thân thiết như xưa. Họ cần phải tin tưởng lẫn nhau để sống sót qua mùa lá trụi dài đằng đằng này, và thậm chí còn hơn thế nữa, Tim Lửa biết mình cần có sự hỗ trợ của Văn Xám, hầu đương đầu với sự thù địch của Vuốt Cọp.

"Mình thắc mắc không biết tối nay chúng ta sẽ nghe được tin tức gì," chú thì thầm vào cái tai xám của bạn. "Mình hi vọng bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối đã học được bài học của họ. Bộ tộc Gió sẽ không bị đuổi khỏi lãnh thổ của họ nữa"

Văn Xám khó nhọc dịch chuyển thân mình. "Trận chiến đó không phải là xâm lấn đất đai," cậu vạch ra. "Mỗi thậm chí

còn khan hiếm hơn thường lệ – bộ tộc Sông đang chết đói kể từ khi Hai Chân lấn vào lãnh thổ của họ."

"Mình biết," Tim Lửa vẫy tay, miễn cưỡng thông cảm, hiểu là bạn muốn bảo vệ bộ tộc của Suối Bạc. "Nhưng buộc một bộ tộc khác phải đi khỏi lãnh thổ của họ không phải là giải pháp."

Vần Xám lẩm bẩm đồng ý, rồi im re. Tim Lửa biết cậu ấy cảm thấy thế nào. Ngày mà họ băng qua đường Sấm Rền để tìm đưa bộ tộc Gió về nhà chỉ cách đây có vài mùa trăng. Tuy nhiên, xem ra Vần Xám cũng cảm thông với bộ tộc Sông, vì tình yêu của cậu đối với Suối Bạc. Chẳng dễ có những lời giải. Sự hiếm mỗi là vấn đề nghiêm trọng cho cả bốn bộ tộc, ít nhất là cho tới khi mùa lá trụi buông lơ lửng cú nắm ác nghiệt của nó khỏi khu rừng.

Đang buồn ngủ dúi mắt trước cái lưới nham nhám đều đều của Vần Xám, Tim Lửa giật thót mình trước tiếng cánh cây loạt soạt bên ngoài hang. Vuốt Cọp đi vào, theo sau là Vần Đen và Đuôi Dài. Cả ba trừng mắt nhìn Tim Lửa khi họ ngồi tùm tùm lại gần giữa bụi cây. Tim Lửa nhìn họ qua cặp mắt híp lại, ước gì có thể nghe được cuộc chuyện trò của họ. Thật dễ tưởng tượng là họ đang âm mưu chống lại chú. Cơ bắp của Tim Lửa căng lên khi chú nhận ra mình sẽ không bao giờ an toàn trong chính bộ tộc của mình khi sự phản bội của Vuốt Cọp vẫn còn trong vòng bí mật.

"Có chuyện gì vậy?" Vần Xám ngóc đầu lên hỏi.

Tim Lửa ườn mình ra, cố thả lỏng lại. "Mình không tin họ," chú nói thảm, vẫy tay về phía Vuốt Cọp và những mèo khác.

"Mình không trách cậu," Vần Xám meo. "Nếu Vuốt Cọp mà khám phá ra Suối Bạc thì..." Cậu rùng mình.

Tim Lửa ép sát người vào bạn, trấn an cậu ấy, trong khi vẫn vểnh tai để nghe ngóng Vuốt Cọp đang nói gì. Chú nghĩ chú

nghe thấy tên mình, và ao ước muốn bò đến gần hơn, nhưng đúng lúc đó chú bắt gặp ánh mắt của Đuôi Dài.

"Nhìn chòng chọc cái gì vậy, mèo kiểng?" anh chiến binh mèo mướp rít khế. "Bộ tộc Sấm chỉ muốn mèo trung thành thôi." Rất khoan thai, anh ta quay lưng lại Tim Lửa.

Tim Lửa đứng bật dậy ngay lập tức. "Ai cho anh quyền hạch hỏi lòng trung thành của tôi?" chú gầm gọng.

Đuôi Dài không đếm xỉa tới chú.

"Y như rằng!" Tim Lửa meo bằng giọng trầm giận dữ với Văn Xám. "Vuốt Cọp đang phao tin đồn về mình."

"Nhưng cậu làm gì được nào?" Văn Xám có vẻ nhẫn nhục trước vẻ hằn học của ông thủ lĩnh trợ tá.

"Mình muốn nói chuyện lại với chân Quạ," Tim Lửa meo. "Có thể cậu ấy sẽ nhớ lại điều gì đó về trận chiến, một điều mà mình có thể dùng để thuyết phục Sao Xanh."

"Nhưng giờ chân Quạ sống ở trang trại của Hai Chân mà. Cậu phải băng qua lãnh địa bộ tộc Gió. Cậu phải giải thích như thế nào về việc ở ngoài trại quá lâu? Vậy chỉ tổ khiến cho lời nói dối của Vuốt Cọp có vẻ là thật thôi."

Tim Lửa biết mình phải sẵn sàng chấp nhận rủi ro ấy. Chú chưa bao giờ hỏi chân Quạ chi tiết về việc Đuôi Đỏ đã chết như thế nào trong trận chiến với bộ tộc Sông cách đây nhiều mùa trắng. Vào lúc đó, việc đưa cậu lính nhỏ này ra khỏi tầm mắt của Vuốt Cọp xem ra còn quan trọng hơn.

Bây giờ chú bắt mình phải tìm hiểu chính xác xem chân Quạ đã trông thấy những gì. Bởi vì chú càng ngày càng tin chắc là bạn mình phải biết cái gì đó khả dĩ chứng tỏ Vuốt Cọp nguy hiểm như thế nào đối với bộ tộc.

"Tối nay mình sẽ đi," Tim Lửa meo nhỏ. "Sau cuộc Tụ Họp mình sẽ lên đi. Nếu mình mang mỗi tươi về thì mình sẽ nói là mình đã đi săn."

"Cậu liều lĩnh quá đấy," Văn Xám meo, liếm nhanh Tim Lửa một cái triu mền. "Nhưng Vuốt Cọp cũng là vấn đề của mình, vì vậy mình sẽ đi với cậu."

Tuyết đã ngừng rơi và mây đã tan vào lúc mà những mèo bộ tộc Sấm, trong đó có Tim Lửa và Văn Xám, rời trại và băng rừng về phía điểm Bốn Cây. Mặt đất tuyết phủ như bùng sáng dưới ánh trăng tròn màu trắng, và sương giá lấp lánh trên từng cành cây, hòn đá.

Một cơn gió nhẹ thổi về hướng họ, làm xáo động bề mặt tuyết và mang theo mùi của rất nhiều mèo. Tim Lửa run lên vì chột rợn. Lãnh địa của cả bốn bộ tộc đều giao nhau tại thung lũng thiêng liêng này; và mỗi ngày trăng tròn đều có một buổi ngưng chiến cho các bộ tộc tề tựu dưới gốc của bốn cây sồi lớn ở giữa trắng trống có sườn dốc bao quanh.

Tim Lửa ở phía sau Sao Xanh, bà đã dùn người leo nốt quãng đường cuối cùng dài chừng vài cái đuôi lên đỉnh dốc và ngó xuống thị sát trắng trống. Một tảng đá dựng đứng ở trung tâm khoảng đất giữa những cây sồi, hình dạng lờm chờm của nó lòi ra, đen thùi trên nền tuyết. Trong khi chờ dấu hiệu di chuyển của Sao Xanh, Tim Lửa nhìn những mèo bộ tộc khác đang chào hỏi nhau bên dưới. Chú không thể không nhận thấy những ánh mắt rực lửa và những cái lưng cong tớn lên khi bộ tộc Gió đối mặt với những mèo của bộ tộc Sông và bộ tộc Bóng Tối. Rõ ràng không mèo nào trong số họ quên được trận chiến mới đây, nếu không vì ngưng chiến thì hẳn họ đã quặp móng vuốt vào da thịt nhau rồi.

Tim Lửa nhận ra Sao Cao, tộc trưởng bộ tộc Gió, ngồi gần Tảng Đá Lớn, với trợ thủ của ông, Bàn Chân Liệt, ở bên cạnh.

Không xa lắm là Mũi Ướt và Lông Bùn, những mèo lang y của bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Sông, ngồi cạnh nhau, nhìn trao tráo vào những mèo khác, mắt họ phản chiếu ánh trăng.

Bên cạnh Tim Lửa, bắp cơ Văn Xám gồng chắc, cặp mắt vàng của cậu sáng lên sung sướng trong khi cậu nhìn đăm đúi xuống trăng trống. Dõi theo ánh mắt của cậu, Tim Lửa nhìn thấy Suối Bạc hiện ra khỏi bóng tối, bộ lông đen và bạc tuyệt đẹp của cô gợn sóng dưới ánh trăng.

Tim Lửa dần nén một tiếng thở dài. "Nếu cậu định nói chuyện với cô ấy thì hãy cẩn thận kẻo bị nhìn thấy đấy," chú cảnh cáo bạn.

"Đừng lo," Văn Xám meo. Chân trước của cậu cào cào mặt đất cứng, nôn nao chờ khoảnh khắc có thể gặp lại cô mèo bộ tộc Sông.

Tim Lửa liếc nhìn Sao Xanh, mong bà ra hiệu cho đi xuống trăng trống, nhưng thay vì vậy, chú thấy Bão Trắng rảo bước tới và ngồi chồm chồm bên cạnh bà trong tuyết. "Sao Xanh." Tim Lửa nghe thấy ông chiến binh trắng cao quý thì thào. "Bà sẽ nói gì về Đuôi Gãy? Bà có thông bào với những bộ tộc khác là chúng ta đang che chở hẩn không?"

Tim Lửa căng thẳng chờ đợi câu trả lời của Sao Xanh. Đuôi Gãy đã từng là Sao Gãy, tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Hẩn đã giết cha mình, Sao Nứt, và đánh cắp bọn mèo con của bộ tộc Sấm. Đáp lại, bộ tộc Sấm đã giúp bộ tộc của chính Sao Gãy đuổi hẩn ra khỏi khu rừng. Không lâu sau đó, Sao Gãy đã cầm đầu một băng mèo phiến loạn đột nhập vào tấn công trại bộ tộc Sấm. Trong cuộc chiến, Nanh Vàng, mèo lang y của mèo bộ tộc Sấm cào vào mắt hẩn và bây giờ Sao Gãy đã là một tù binh, mù và bại trận. Mặc dù cựu tộc trưởng đã bị tước tên mà bộ tộc Sao ban cho, và bị giữ dưới sự canh gác nghiêm ngặt, nhưng Tim Lửa biết là những bộ tộc khác muốn bộ tộc Sấm

phải giết hấn hoặc bỏ mặt hấn chết trong rừng. Họ không muốn đón nhận cái tin Đuôi Gãy vẫn còn sống.

Sao Xanh không rời mắt khỏi những mèo dưới trảng trống. "Ta sẽ không nói gì cả," bà trả lời Bão Trắng. "Việc này không liên quan đến những bộ tộc khác. Đuôi Gãy bây giờ thuộc trách nhiệm của bộ tộc Sấm."

"Nói cứng lắm," Vuốt Cọp ngoao từ chỗ ông đang ngồi phía bên kia Sao Xanh. "Hay là chúng ta ngại công nhận những gì mình đã làm?"

"Bộ tộc Sấm không e ngại vì lòng khoan dung của mình," Sao Xanh lạnh lùng đốp lại. "Nhưng ta chẳng thấy lý do gì phải chuốc thêm rắc rối. Trước khi Vuốt Cọp có thể phản đối, bà bật dậy và nhìn những mèo còn lại của bộ tộc Sấm. "Hãy nghe đây," bà meo. "Không ai được nhắc đến sự tấn công của bọn mèo phiến loạn, hay Đuôi Gãy. Đó là những vấn đề riêng của bộ tộc chúng ta."

Bà chờ cho tới khi những tiếng meo đồng ý từ đoàn mèo đi họp vang lên. Rồi bà vẫy đuôi báo hiệu cho mèo bộ tộc Sấm có thể nhập vào với những bộ tộc khác bên dưới. Bà lao xuống qua những bụi rậm, với Vuốt Cọp ở ngay đằng sau, bộ chân to lớn của ông cào tuyết văng tung tóe.

Tim Lửa phóng theo sau họ. Khi lách qua bụi cây vào trảng trống, chú thấy Vuốt Cọp đã dừng lại và nhìn chú đầy nghi ngờ. "Vần Xám" Tim Lửa rít khẽ qua vai, "Mình không nghĩ là đêm nay cậu nên gặp Suối Bạc. Vuốt Cọp đã..."

Tim Lửa đột nhiên nhận ra Vần Xám không còn ở bên cạnh mình nữa. Nhìn quanh, chú thấy bạn mình đã biến mất sau Tảng Đá Lớn. Một hay hai nhịp tim đập sau đó, Suối Bạc đi men rìa nhóm mèo bộ tộc Bóng Tối và theo sau cậu ta.

Tim Lửa thờ dài, chú liếc nhìn Vuốt Cọp, thắc thỏm không biết ông thủ lĩnh trợ tá có nhìn thấy đôi bạn kia hay không. Nhưng Vuốt Cọp đã đi ra gặp Ria Độc Nhất của bộ tộc Gió, và Tim Lửa để cho lông trên vai mình nằm ẹp xuống trở lại.

Đi rảo quanh tráng trống, Tim Lửa thấy mình ở gần một nhóm mèo già - Da Vá từ bộ tộc Sấm và những mèo khác mà chú không biết, dưới một bụi cây nhựa ruồi lá bóng láng, nơi đó tuyết phủ không dày lắm.

-----oOo-----

## Chương 2

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa thận trọng hít ngửi con đường nơi mà tuyết bị Hai Chân giẫm bằng. Ánh sáng hắt ra từ hang ổ của Hai Chân, và đầu đó gần đấy, chú có thể nghe thấy tiếng chó sủa. Chú nhớ Lúa Mạch đã cảnh báo rằng Hai Chân thả xích chó ra vào ban đêm. Chú chỉ hi vọng có thể tìm ra chân Quạ trước khi mình và Văn Xám bị phát hiện.

Văn Xám chui qua hàng rào và bước về phía chú. Làn gió lãnh buốt dát cho bộ lông xám nằm bẹp xuống người cậu ta. "Có ngửi thấy gì không?" Cậu hỏi.

Tim Lửa ngẩng đầu lên hít không khí, và ngay tức khắc chú ngửi thấy cái mùi mình đang tìm kiếm, nhẹ nhưng quen thuộc. Chân Quạ! Lối này, chú meo.

Chú rón rén bò dọc theo lối mòn, bề mặt băng cứng chắc dưới móng vuốt chú. Cần thận, chú lần theo cái mùi đến một lỗ hổng do gỗ mục rữa ở dưới chân cánh cửa nhà kho.

Chú hít hơi, uống vào mùi cỏ khô và mùi những con mèo còn mới nguyên. Chân Quạ? chú thì thầm. Không có tiếng trả lời, chú lặp lại lớn hơn. Chân Quạ?

Tim Lửa, cậu phải không? một tiếng meo ngạc nhiên vọng ra từ trong bóng tối bên kia cánh cửa.

Chân Quạ! Tim Lửa luồn người qua lỗ hổng, mừng rơn vì tránh được gió. Những mùi của nhà kho tỏa khắp chung quanh chú, và miệng chú bắt đầu ứa nước miếng khi rà trúng mùi chuột. Nhà kho sáng lờ mờ nhờ ánh trăng rọi vào qua một ô cửa sổ nhỏ trên mái trần. Khi mắt chú thích ứng với

bóng tối, Tim Lửa thấy một anh mèo đứng cách mình vài cái đuôi.

Bạn chú trông thậm chí còn bóng mượt hơn, no nê hơn lần vừa rồi chú gặp. Tim Lửa chợt nhận thấy mình gầy gò và nhếch nhác làm sao so với cậu ta.

Chân Quạ sung sướng rù rừ khi bước về phía Tim Lửa và chạm mũi vào mũi chú. Chào mừng, chàng ta meo. Rất vui gặp lại cậu.

Rất vui gặp lại bồ, Vần Xám meo, ép mình chui vào qua khe hở trên cánh cửa theo sau Tim Lửa.

Các cậu đã đưa bộ tộc Gió trở về trại của họ an toàn chú? Chân Quạ hỏi. Tim Lửa và Vần Xám đã nán lại một đêm cùng với chàng trong cuộc hành trình đưa bộ tộc Gió về nhà.

Ừ, Tim Lửa meo. Nhưng chuyện dài lắm. Tụi này không thể

Vậy thì tới đây làm gì? Tiếng meo của một mèo khác ngắt lời họ.

Tim Lửa xoay phắt lại, ẹp tai xuống, sẵn sàng nghênh chiến nếu tên mới đến đe dọa mình. Nhưng rồi chú nhận ra Lúa Mạch, kẻ cô độc lông trắng đen, đã sẵn lòng chia sẻ nơi ở với chân Quạ. Chào Lúa Mạch Tim Lửa meo, bình tĩnh trở lại. Tụi tôi cần nói chuyện với chân Quạ.

Ra vậy, Lúa Mạch meo. Chắc hẳn là chuyện quan trọng nên mới khiến cậu băng qua vùng đất hoang vắng trong thời tiết như thế này.

Phải, Tim Lửa thừa nhận. Chú liếc nhìn chàng cựu lính nhỏ của bộ tộc Sấm, sự khẩn cấp trong sứ mệnh này khiến lông chú có cảm giác như bị kim châm. Chân Quạ, tụi mình không có thời gian để phí phạm đâu.

Chân Qua có vẻ lúng túng. Cậu biết là cậu có thể nói chuyện với mình nhiều bao nhiêu cũng được mà.

Tôi đi đây, Lúa Mạch đề nghị. Cứ tự do săn mồi nhé. Tụi này có khối chuột ở đây. Anh gặt đầu thân thiện với những vị khách và chui ra ngoài qua lỗ hổng dưới cánh cửa.

Săn mồi? Thật hả? Vần Xám meo. Tim Lửa cảm thấy cơn đói đang cào xé bụng mình.

Dĩ nhiên, chân Qua meo. À mà này, tại sao các cậu không ăn trước đã? Sau đó nói cho mình biết tại sao các cậu đến đây.

\*\*\*

Mình biết Vuốt Cọp giết Đuôi Đỏ, chân Qua quả quyết. Mình đã ở đó mà, mình trông thấy hết.

Ba con mèo nằm dùn mình trên đồng cỏ khô trong nhà kho của Hai Chân. Việc săn bắt không mất nhiều thời gian. Sau khi chật vật vô vọng để tìm mồi trong khu rừng ngập tuyết, cái nhà kho này đối với những chiến binh đói khát của bộ tộc Sấm thì ê hề chuột. Bây giờ Tim Lửa đã cảm thấy ấm áp và cái bụng no dễ chịu. Chú muốn cuộn mình ngủ trên đồng rơm mềm mại thơm tho này, nhưng chú biết mình phải nói chuyện với chân Qua ngay nếu chú và Vần Xám muốn quay về trại trước khi sự vắng mặt của họ gây chú ý. Hãy kể cho tụi mình nghe tất cả sự việc mà cậu còn nhớ đi, chú thúc giục, gặt đầu động viên chân Qua.

Chân Qua nhìn mông lung về phía trước, đôi mắt tối sầm lại khi chàng ta hồi tưởng lại trận chiến ở gò đá Thái Dương. Tim Lửa cảm thấy sự tự tin của mình bắt đầu giảm đi. Chàng mèo mun thả hồn trong những ký ức, tái hiện lại nỗi sợ hãi và gánh nặng mà chàng ta biết.

Mình đã bị thương ở vai, chàng bắt đầu. Và Đuôi Đỏ, lúc đó ông là thủ lĩnh trợ tá của tụi mình, các cậu biết đấy, bảo mình trốn vào một khe đá cho đến khi an toàn thì chạy đi. Mình đang định làm theo lời ông thì mình thấy Đuôi Đỏ tấn công một mèo bộ tộc Sông. Mình nghĩ đó là chiến binh màu xám tên là Long Đá Quý. Đuôi Đỏ đè được Long Đá Quý xuống, trông bộ anh ta sắp sửa bị chìm ngập dưới móng vuốt của ông và nhận lãnh một vết thương trầm trọng.

Sao anh ta không bị thương gì hết? Vằn Xám xen vào.

Tim Cây Sồi xuất hiện không biết từ đâu, chân Quạ giải thích. Ông cắn sâu vào gáy Đuôi Đỏ và kéo ông ra khỏi Long Đá Quý, giọng chân Quạ run khi những ký ức tràn ngập tâm trí của anh chàng. Long Đá Quý, chạy đi. Chàng mèo ngừng kể, bất giác mẹp người xuống như thể kinh sợ cái gì đó rất gần.

Rồi sao nữa? Tim Lửa nhẹ nhàng khích lệ.

Đuôi Đỏ mắng Tim Cây Sồi. Ông chất vấn rằng những chiến binh bộ tộc Sông không thể tự mình chiến đấu được so. Đuôi Đỏ rất can đảm, chân Quạ thêm. Thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông to lớn gấp đôi ông. Và sau đó sau đó rồi thì Tim Cây Sồi nói một điều rất kỳ lạ. Ông bào với Đuôi Đỏ, Không mèo bộ tộc Sấm nào được gây tổn hại đến anh chiến binh đó.

Cái gì? Vằn Xám híp mắt lại chỉ còn là một đường chỉ màu vàng. Điều đó thật vô nghĩa. Bờ có chắc chắn là ông nói đúng như thế không?

Chắc chắn, chân Quạ khẳng định.

Nhưng những bộ tộc đánh nhau liên miên mà, Tim Lửa meo. Có gì đặc biệt về Long Đá Quý đó?

Mình không biết, chân Quạ nhún vai, e dè trước những câu dò hỏi của bọn bạn.

Vậy Đuôi Đỏ làm gì sau khi Tim Cây Sồi nói thế? Văn Xám hỏi.

Tai chân Quạ vểnh dựng lên và mắt chàng mở to. Ông quật Tim Cây Sồi ngã vật xuống ngay dưới một tảng đá chông chênh. Mình mình không thể trông thấy họ mặc dù mình có thể nghe họ gầm gào. Và sau đó, mình nghe thấy tiếng rùng, và tảng đá đổ sập xuống họ! Chàng mèo ngừng nói, run rẩy.

Làm ơn tiếp đi, Tim Lửa meo. Chú không thích bắt buộc chân Quạ như vậy, nhưng chú cần phải biết sự thật.

Mình nghe một tiếng thét từ Tim Cây Sồi và mình thấy đuôi của ông ta thò ra phía dưới tảng đá. Chân Quạ nhắm nghiền mắt, như thể muốn đóng cảnh tượng đó lại, sau đó mở mắt ra lại. Sau đó, mình nghe thấy Vuốt Cọp ở đằng sau mình. Ông ra lệnh cho mình trở về trại, nhưng mình chỉ đi được một đoạn thì sực nhớ ra là mình không biết Đuôi Đỏ có bình an sau khi tảng đá rơi xuống hay không. Do đó mình lén trở lại, vượt qua tất cả những chiến binh bộ tộc Sông đang bỏ chạy. Và khi mình trở lại chỗ tảng đá, Đuôi Đỏ đang giữ bụi. Đuôi ông nhổng thẳng đứng và bộ lông ông dựng xù lên, nhưng ông vô sự, không một vết trầy xước trên người, mình có thể quả quyết như vậy. Và ông vô tình chạy đâm thẳng vào Vuốt Cọp đang ở trong bóng tối.

Và đó là khi Văn Xám bắt đầu.

Đúng vậy, móng vuốt của chân Quạ xòe ra như thể đang tưởng tượng mình trở lại tảng đá. Vuốt Cọp vồ lấy Đuôi Đỏ và ghì ông xuống đất. Đuôi Đỏ vùng vẫy, nhưng không thể thoát ra được, và Chân Quạ nuốt nước bọt, nhìn trừng vào cánh cửa. Vuốt Cọp cắn sâu hàm răng vào cuống họng của Đuôi Đỏ, và thế là chấm dứt. Chàng để cảm mình rớt phịch xuống chân.

Tim Lửa nhích lại gần chân Quạ và nép sát người vào hông chàng. Vậy là Tim Cây Sồi chết khi tảng đá rơi trúng ông ấy.

Đó là một tai nạn, chú thì thầ. Không mèo nào giết ông ấy cả.

Điều này vẫn chưa chứng tỏ là Vuốt Cọp giết Đuôi Đỏ, Văn Xám chỉ ra . Mình không thấy điều này giúp được gì cho tụi mình cả.

Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa nhìn Văn Xám trăn, thất vọng. Bỗng mắt chú mở to và chú ngồi dậy, chân giần giật vì phấn khích. Có chứ. Nếu tụi mình có thể chứng minh được câu chuyện tảng đá rơi, thì điều đó chứng tỏ Vuốt Cọp đã nói dối khi tuyên bố rằng Tim Cây Sồi giết Đuôi Đỏ, và ông ta đã giết Tim Cây Sồi để trả thù.

Đợi đã, Văn Xám ngắt lời. Chân Quạ, tại cuộc Tụ Hạp bồ đã không nói gì về tảng đá rơi hết. Bồ làm ra vẻ như Đuôi Đỏ giết Tim Cây Sồi.

Vậy hả? Chân Quạ chớp mắt, có sức tập trung vào Văn Xám. Mình không có ý nói thế. Đó là những gì thật sự xảy ra. Mình thế.

Chính vì vậy mà Sao Xanh không tin tụi mình, Tim Lửa hăng hái nói tiếp. Bà không thể nào tin Đuôi Đỏ lại giết một thủ lĩnh trợ tá khác. Nhưng Đuôi Đỏ đã không giết ông ấy. Bây giờ Sao Xanh sẽ phải nghiêm túc nghe tụi mình!

Trí óc Tim Lửa quay cuồng với mọi thứ họ vừa khám phá ra. Chú muốn hỏi chân Quạ thêm nữa, nhưng chú có thể thấy mùi sợ hãi và thấy lại ánh mắt thất thần nơi bạn mình, cứ như việc kể lại câu chuyện đã gợi lại những ký ức đau buồn của cậu ta về bộ tộc Sấm. Cậu còn gì để kể cho tụi mình nghe nữa không? chú nhẹ nhàng meo.

Chân Quạ lắc đầu.

Điều này có ý nghĩa rất nhiều đối với bộ tộc, Tim Lửa nói với bạn. Hi vọng bây giờ tội mình có cơ hội để thuyết phục Sao Xanh rằng Vuốt Cọp rất nguy hiểm.

Nếu bà lắng nghe, Vằn Xám vạch ra. Thật tiếc là cậu đã kể cho bà nghe câu chuyện đầu tiên của chân Quạ, cậu nói thêm với Tim Lửa. Bây giờ cậu ta lại thay đổi, bà không biết nên tin vào cái nào.

Nhưng cậu ấy không thay đổi mọi thứ, Tim Lửa phản bác khi chân Quạ chùn bước trước giọng kích động của Vằn Xám. Chúng ta đã hiểu lầm, thế thôi. Mình sẽ thuyết phục Sao Xanh bằng cách nào đó. chú thêm. Ít nhất, bây giờ tội mình đã biết được sự thật.

Chàng mèo đen có vẻ tươi tỉnh lên một chút, nhưng Tim Lửa thấy là chàng ta không muốn nghĩ về quá khứ nữa. Chú ngồi cạnh chân Quạ, rừ rừ động viên, và rồi ba con mèo chia lười với nhau một lúc.

Sau đó, Tim Lửa nhồm đứng dậy. Tới lúc tội mình phải đi về rồi, chú meo.

Cẩn thận nhé, chân Quạ meo. Và hãy coi chừng Vuốt Cọp.

Đừng lo, Tim Lửa trấn an bạn. Cậu đã cho tội mình biết những gì tội mình cần để đối phó với ông ta. Với Vằn Xám đằng sau, chú chui qua cái lỗ dưới cánh cửa và bươn ra ngoài trời tuyết.

Ngoài này lạnh cóng! Vằn Xám càu nhàu khi họ phóng tới hàng rào ở bên hông trang trại của Hai Chân. Đáng lẽ ra tội mình nên mang vài con chuột về cho bộ tộc, chú nói thêm.

Ừ, phải, Tim Lửa cảm cảm. Và cậu sẽ nói gì với Vuốt Cọp khi ông ta hỏi tội mình tìm đâu ra lũ chuột béo mập như vậy trong thời tiết này?

Mặt trăng sắp tàn và chẳng bao lâu sau bầu trời bắt đầu sáng nhợt nhạt của buổi bình minh sắp lên. Cái lạnh buốt của tuyết chẳng mấy chốc đã thấm xuyên qua bộ lông dày của Tim Lửa, thậm chí lạnh hơn sau cái ấm áp trong nhà kho.

Cẳng chân chú đau nhức rệu rã; quả là một đêm dài, và họ phải băng qua lãnh thổ bộ tộc Gió đã rồi mới có thể nghỉ ngơi trong trại của mình. Tim Lửa cứ nghĩ miên man đến những điều chân Quạ kể. Chú tin chắc là bạn mình nói sự thật, nhưng sẽ khó mà thuyết phục được những mèo còn lại của bộ tộc. Sao Xanh đã không tin vào câu chuyện ban đầu của chân Quạ.

Mà, tại vì lúc đó Tim Lửa nghĩ là Đuôi Đỏ giết Tim Cây Sồi, Sao Xanh không thể chấp nhận chuyện Đuôi Đỏ giết một chiến binh khác một cách không cần thiết. Bây giờ thì Tim Lửa hiểu được sự thật, rằng Tim Cây Sồi đã chết vì tai nạn. Nhưng làm sao chú có thể buộc tội Vuốt Cọp được nữa, trừ phi chú có bằng chứng để làm cơ sở cho những gì chân Quạ vừa kể lại.

Những mèo bộ tộc Sông có thể biết, chú buột miệng nói to lên, dừng lại dưới một tảng đá lòi ra khỏi sườn dốc lởm chởm của vùng hoang vu, nơi tuyết phủ không dày lắm.

Hả? Vần Xám meo, đi về phía chú để cùng trú ẩn. Biết cái gì?

Biết Tim Cây Sồi chết như thế nào, Tim Lửa đáp. Chắc chắn họ đã trông thấy thi thể của Tim Cây Sồi. Họ sẽ có thể nói với tụi mình xem ông ấy chết vì bị đá đè, chứ không phải vì một cú cắn chí mạng của chiến binh.

Phải, những dấu vết trên người ông sẽ chứng tỏ điều đó, Vần Xám đồng ý.

Và họ có thể biết Tim Cây Sồi ngụ ý gì khi nói rằng không mèo nào của bộ tộc Sấm được tấn công Lông Đá Quý, Tim Lửa

thêm. Tụi mình cần nói chuyện với một bộ tộc Sông đã tham gia trận chiến ấy, có thể là chính Long Đá Quý.

Nhưng cậu không thể xộc vào trại bộ tộc Sông mà hỏi, Văn Xám phản đối. Hãy nghĩ coi cuộc Tụ Hạp đã căng thẳng thế nào – nó diễn ra sau trận chiến quá nhanh.

Mình biết một chiến binh bộ tộc Sông sẽ tiếp đón cậu.

Nếu cậu ám chỉ đến Suối Bạc, thì mình có thể hỏi cô ấy, Văn Xám đồng ý. Bây giờ tụi mình làm ơn trở về trại trước khi chân mình tê cóng lên chứ?

Hai con mèo tiến lên trước, lúc này chậm chạp hơn nhiều vì sự mệt mỏi cứ trĩu chân họ lại. Họ đi tới quãng trông thấy điểm Bốn Cây trong tầm nhìn thì chợt phát hiện ba con mèo khác đang leo lên sườn đồi. Cơn gió mang theo mùi một đội tuần tra của bộ tộc Gió tới Tim Lửa. Không muốn giải thích sự hiện diện của mình trên lãnh địa bộ tộc Gió, chú vội nhìn quanh tìm chỗ nấp, nhưng tuyết phủ bạt ngàn mọi hướng, không có tảng đá hoặc bụi cây nào gần đó. Và rõ ràng đội mèo bộ tộc Gió đã nhìn thấy chú rồi, bởi vì họ đổi hướng để đến gặp chú.

Tim Lửa nhận ra dáng đi xiêu vẹo quen thuộc của thủ lĩnh trợ tá, Bàn Chân Liệt, cùng với chiến binh mèo mướp Tai Nhỏ, và lính nhỏ của anh ta là chân Lốc.

Chào Tim Lửa, Bàn Chân Liệt cất tiếng, khập khiễng đi tới, với vẻ hoang mang trong mắt. Anh đi xa nhà nhỉ?

È phải, Tim Lửa thú nhận, nghiêng đầu tôn kính. Chúng tôi chúng tôi vừa lần theo dấu mùi bộ tộc Bóng Tối và nó dẫn chúng tôi tới đây.

Bộ tộc Bóng Tối trên lãnh thổ của chúng tôi! Long của Bàn Chân Liệt dựng đứng lên.

Tôi đoán đó là mùi cũ, Vằn Xám vội vã thêm vào. Không có gì lo lắng cả. Chúng tôi xin lỗi vì đã băng qua biên giới của các vị.

Các anh được chào đón ở đây, Tai Rách meo. Những bộ tộc khác hẳn đã tiêu diệt chúng tôi trong trận chiến vừa qua nếu không có sự trợ giúp của bộ tộc các anh. Chúng tôi tin chắc là bọn chúng đã tránh xa rồi. Họ biết họ phải dè chừng bộ tộc Sấm.

Tim Lửa cảm thấy bối rối trước lời ca ngợi của Tai Rách. Chú và Vằn Xám đã giúp mèo bộ tộc Gió trong quá khứ, nhưng lần này chú thấy khó chịu với ý nghĩ là có mèo bộ tộc Gió đã trông thấy chú trên lãnh thổ của họ. Chúng tôi quay trở về đây, chú thì thầm. Xem ra mọi thứ ở đây đều yên tĩnh.

Câu bộ tộc Sao soi sáng đường các bạn, Bàn Chân Liệt meo một cách biết ơn.

Hai mèo kia của bộ tộc Gió chúc Tim Lửa và Vằn Xám săn bắt dồi dào, rồi đi tiếp về phía trại của họ.

Xui gì đâu, Tim Lửa ngao khi chú và Vằn Xám đi xuống phía điểm Bốn Cây.

Sao vậy? Vằn Xám hỏi. Mèo bộ tộc Gió đâu có phiền chuyện tụi mình ở trên lãnh địa của họ. Giờ chúng ta là bạn mà.

Hãy động não đi, Vằn Xám, Tim Lửa meo. Nhỡ trong cuộc Tụ Họp tới, Bàn Chân Liệt đề cập với Sao Xanh là đã nhìn thấy tụi mình thì sao? Chắc chắn bà sẽ thắc mắc tụi mình làm gì ở đây?

Vằn Xám dừng lại. Phên chuột! Cậu la. Mình không bao giờ nghĩ đến điều đó. Mắt cậu chạm vào mắt Tim Lửa, và Tim Lửa thấy cảm giác bức bối của mình phản chiếu trong đó. Sao Xanh sẽ không thích nếu bà khám phá ra tụi mình lén lút điều tra Vuốt Cọp.

Tim Lửa nhín vai. Hãy hi vọng là tụi mình đã dàn xếp ổn thỏa tất cả việc này trước cuộc Tụ Họp tới. Giờ thì mau lên, tụi mình phải cố bắt được gì đó để mang về.

Chú lại đi tiếp, tăng tốc dần cho đến khi hai con mèo chạy đua trên tuyết. Khi cả hai men theo thung lũng điểm Bốn Cây và vào lãnh địa khu rừng của mình, chú thư giãn một chút, nghỉ chân để hít không khí với hi vọng ngửi thấy mùi mồi. Vẫn Xám hăm hờ hít ngửi rễ của một thân cây gần đó, nhưng quay trở lại đầy thất vọng.

Không có gì, cậu lâu bầu. Không có con chuột nào, đến một sợi râu cũng không.

Tụi mình không còn thời gian để tìm nữa, Tim Lửa quyết định. Chú thấy bầu trời đã hửng sáng phía trên vòm cây. Thời gian trôi đi, và sự vắng mặt trong trại có nguy cơ bị phát giác trong từng nhịp tim đập.

Ánh bình minh càng sáng hơn khi họ về đến khe núi. Chân tay đau nhừ vì quá sức, cơ bắp tê cứng vì lạnh, Tim Lửa lảng lảng đi vào lối mòn giữa vách đá về phía hàng cây kim tước. Khi ló đầu vào trại, chú dừng phắt lại đột ngột đến nỗi Vẫn Xám đâm sầm vào chú từ phía sau.

12

Bạn đang đọc truyện trên: [Truyen3S.Com](http://Truyen3S.Com)

Trước Sau

-----oOo-----

## Chương 3

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"*Hả?*" Vuốt Cọp hạch hỏi.

"Chúng tôi nghĩ mình cần phải săn mồi" Tim Lửa ngẩng đầu chịu đựng cái nhìn soi mói trong đôi mắt màu hổ phách của Vuốt Cọp. "Bộ tộc cần có mồi tươi."

"Nhưng chúng tôi không thể tìm được gì cả," Văn Xám thêm, đến đứng sau lưng Tim Lửa.

"Tất cả mồi đều ở tịt trong ổ của chúng rồi, hả?" Vuốt Cọp rít lên. Ông ta dẫn tới cho tới khi mũi chạm mũi với Tim Lửa, hít ngửi chú, rồi cũng làm y vậy với Văn Xám. "Vậy sao cả hai đều có mùi chuột?"

Tim Lửa liếc nhìn Văn Xám. Dường như vụ săn mồi trong nhà kho của Hai Chân đã xa lâu lắm rồi, và họ quên mất là mình vẫn còn mang mùi chuột mà mình đã ăn.

Văn Xám dòm lại chú, bất lực, vẻ lo lắng khiến cho mắt cậu mở thao láo.

"Sao Xanh nên nghe sự việc này," thủ lĩnh trợ tá ngao. "Theo ta."

Tim Lửa và Văn Xám không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải làm theo lời ông ta. Vuốt Cọp dẫn họ qua trảng trống đến hang của Sao Xanh ở chân Bục Đá. Ở bên kia bức màn địa y che lối vào, Tim Lửa thấy tộc trưởng nằm cuộn tròn, rõ ràng là đang ngủ, nhưng khi Vuốt Cọp len người vào trong hang thì bà ngẩng đầu và ngồi dậy ngay tức khắc.

"Chuyện gì vậy, Vuốt Cọp?" bà meo, lấy làm lạ.

"Hai chiến binh này đã ra ngoài đi săn," giọng Vuốt Cọp đầy ắp vẻ miệt thị. "Họ đã ăn phủ phê, nhưng không đem về một miếng mồi tươi nào cho bộ tộc."

"Thật không?" Sao Xanh chuyển đôi mắt xanh về phía hai chiến binh.

"Không phải chúng tôi đang làm nhiệm vụ săn mồi," Văn Xám lầm bầm.

*Đúng vậy*, Tim Lửa nghĩ. Xét kỹ ra thì họ không vi phạm luật chiến binh khi không đem mồi về, nhưng chú biết đấy không phải là lời bào chữa thật sự.

"Chúng tôi đã ăn con mồi đầu tiên mình bắt được, để giữ gìn sức lực," chú meo. "Sau đó chúng tôi không thể tìm thêm gì được nữa. Chúng tôi muốn đem mồi tươi về nhưng lại không may mắn."

Vuốt Cọp khịt mũi vẻ ghê tởm, như thể không tin lấy một lời nào của Tim Lửa.

"Cho dù là như vậy," Sao Xanh meo, "do mồi khan hiếm, mỗi mèo nên nghĩ đến bộ tộc trước, và chia sẻ những gì họ bắt được. Ta thất vọng về cả hai cậu."

Tim Lửa cảm thấy xấu hổ không thể tả được. Sao Xanh đã đem chú về bộ tộc từ hồi chú là mèo kiểng, và chú muốn chứng tỏ cho bà biết rằng chú xứng đáng với sự tin tưởng của bà.

Nếu chỉ có mình chú với Sao Xanh, ắt hẳn chú đã cố giải thích lý do thật sự tại sao mình về trại trẻ như vậy. Nhưng với Vuốt Cọp đang nhìn trừng vào mình, thì không thể được.

Ngoài ra, Tim Lửa chưa sẵn sàng kể cho Sao Xanh nghe lời thuật lại mới nhất của chân Quạ về trận chiến ở gò đá Thái

Dương. Chú muốn nói chuyện với những mèo bộ tộc Sông trước đã, để xác minh xem Tim Cây Sồi đã thật sự chết như thế nào.

"Con xin lỗi, Sao Xanh," chú thì thầm.

"Xin lỗi không làm no bụng," Sao Xanh cảnh cáo chú. "Cậu phải hiểu là nhu cầu của bộ tộc là hàng đầu, đặc biệt là vào mùa lá rụng. Khi mặt trời mọc tiếp theo, cậu sẽ phải săn mỗi cho bộ tộc, không phải cho cậu. Chừng nào tất cả mèo của bộ tộc đã ăn xong thì mới tới cậu lấy thức ăn." Ánh mắt bà dịu lại. "Cả hai cậu có vẻ mệt rồi," bà quan sát. "Hãy đi ngủ đi. Nhưng ta mong thấy các cậu đi săn trước khi mặt trời lên cao đấy."

"Vâng, thưa Sao Xanh." Tim Lửa nghiêng đầu và lùi ra khỏi hang.

Vằn Xám theo sau cậu, lông xù lên sợ hãi pha lẫn bối rối. "Mình tưởng bà sẽ chặt đuôi tội mình là cái chắc!" Cậu meo khi cả hai đi trở về hang chiến binh.

"Vậ thì anh phải nghĩ là mình quá may mắn!" một tiếng ngao ùng đục đằng sau; Tim Lửa ngoái qua vai thì thấy Vuốt Cọp đang bước đằng sau. "Nếu ta là tộc trưởng thì ta sẽ trừng phạt các anh một cách thích đáng."

Tim Lửa cảm thấy lông mình dựng lên điên tiết. Vằn môi bành ra sau chuẩn bị phọt ra một tiếng gầm. Nhưng rồi chú nghe thấy tiếng sụt can gián của Vằn Xám, bèn nuốt chửng những gì mình muốn nói, và quay đi khỏi Vuốt Cọp.

"Giỏi đấy, mèo kiểng," Vuốt Cọp chế nhạo. "Linh về ổ của người đi. Sao Xanh có thể tin người, nhưng ta thì không. Đừng quên là ta đã trông thấy người ở trận chiến của bộ tộc Gió." Ông ta phóng sượt qua hai anh mèo trẻ và lách mình vào hang chiến binh trước họ.

Văn Xám thở hắt ra một tiếng, run rẩy. "Tim Lửa," cậu nghiêm trang meo. "Hoặc cậu là mèo can trường nhất bộ tộc hoặc cậu là một thằng điên! Lạy bộ tộc Sao, đừng gây sóng gió với Vuốt Cọp nữa."

"Mình đâu có bắt ông ta ghét mình," Tim Lửa sùng máu chỉ ra. Chú chui qua đám cành cây và thấy Vuốt Cọp đang ngồi lại chỗ của ông ta ở chính giữa hang. Ông mèo mướp đậm lò tịt Tim Lửa, quay vòng hai hay ba lần rồi cuộn tròn lại ngủ.

Tim Lửa đi tới chỗ ngủ của mình. Gần đó, Bão Cát và Da Bụi nằm duỗi bên nhau.

Bão Cát ngồi dậy khi Tim Lửa đến gần. "Vuốt Cọp canh chừng các anh luôn kể từ lúc chúng ta từ cuộc Tụ Hạp trở về," cô nàng nói thầm. Tôi có nói với ông lời nhắn của anh, nhưng tôi không nghĩ là ông ấy tin tôi. Anh đã làm gì để giật đuôi ông ấy vậy?"

Tim Lửa cảm thấy nguôi ngoai trước ánh mắt thông cảm của cô, nhưng chú không thể ngăn nổi quai hàm mình ngoác to ra ngáp. "Xin lỗi, Bão Cát" chú lầm bầm. "Tôi phải ngủ chút đây. Tôi sẽ nói chuyện với cô sau."

Chú e là cô nàng sẽ khó chịu, nhưng thay vào đó, cô đứng dậy và đi về phía chú. Khi chú nằm yên vị trên đám rêu mềm mại xếp theo hàng dưới sàn hang, cô thụp mình xuống bên cạnh chú và nép hông cô vào hông chú.

Da Bụi hé một mắt ra nhìn trao tráo vào Tim Lửa. Nó khịt mũi một cái và đứng đùng quay lưng đi.

Nhưng Tim Lửa quá mệt để mà quan tâm đến vẻ ghen tị của Da Bụi. Chú đã chìm vào giấc ngủ rồi. Khi nhắm mắt lại, cảm giác cuối cùng của chú là bộ lông của Bão Cát ấm nóng bên hông mình.

Tim Lửa bước dọc theo lối đi sẵn. Thân thể chú tràn trề sinh lực, và chú há miệng ra để nếm mùi con mồi. Chú biết mình đang mơ, nhưng cảm thấy bụng cứ cồn cào với viễn cảnh mồi tươi.

Đám dương xỉ úa vồng thành một vòm cung phía trên đầu chú. Một dải ánh sáng rực rỡ như ngọc trai rót xuống, tựa hồ như mặt trăng tròn trên bầu trời không mây. Mỗi lá dương xỉ hình lược, mỗi lá cỏ thon nhọn đều bùng lên, và những hình dáng mờ ảo của những chùm cây anh thảo mọc dày đặc gần lề đường dường như tỏa ra ánh sáng của riêng chúng. Chung quanh mình, Tim Lửa như cảm thấy cái ấm áp ẩm ướt của mùa lá non. Trại lạnh giá, phủ tuyết xem ra đã cách xa tới chín kiếp rồi.

Khi con đường bắt đầu dốc lên, một cô mèo bông bước ra trước mặt chú. Tim Lửa đứng lại, tim đập điên loạn khi nhận ra đó là Lá Đốm. Cô mèo lông đốm như mai rùa bước tới cho đến khi cô chạm cái mũi mềm mại hồng hồng của cô vào mũi chú.

Tim Lửa cọ mặt mình vào mặt cô, một tiếng rừ rừ sung sướng phát ra từ sâu trong cõi lòng chú. Lúc Tim Lửa mới ngơ ngác vào rừng, Lá Đốm đang là mèo lang y của bộ tộc Sấm. Cô đã bị một chiến binh xâm lăng của bộ tộc Bóng Tối sát hại dã man. Tim Lửa vẫn nhớ cô khôn nguôi, nhưng tâm linh cô thường quay trở về với chú trong những giấc mơ.

Lá Đốm lùi lại một bước. "Đến đây, Tim Lửa," cô meo. "Tôi muốn chỉ cho cậu xem cái này." Cô quay đầu và nhẹ nhàng bước đi, thỉnh thoảng liếc lại để đảm bảo là chú đang đi theo mình.

Tim Lửa phòng theo cô, chiêm ngưỡng ánh trăng chiếu lốm đốm xuống bộ lông của cô. Thoáng sau họ lên tới đỉnh đồi. Lá

Đốm dẫn chú ra đường hầm dương xỉ úa, lên một gờ cỏ cao, rậm rạp. "Nhìn đi," cô meo, hích mõm lên chỉ.

Tim Lửa chớp mắt. Thay cho dải cây cối và đồng cỏ quen thuộc trải ra trước mặt chú, một làn nước mênh mông lan xa đến ngút tầm mắt. Ánh sáng phản chiếu khiến chú hoa mắt, và chú phải nhắm mắt lại. Tất cả chỗ nước này từ đâu ra? Thậm chí chú còn không dám chắc đây có phải là lãnh địa của bộ tộc mình hay không – một màu bạc lấp lánh rải lên tất cả mọi thứ và che mất những vạch mốc ranh giới thông thường.

Mùi ngọt ngào của Lá Đốm tràn ngập không khí chung quanh chú. Giọng cô nghe gần sát bên tai chú. "Hãy nhớ, Tim Lửa," cô thì thầm, "nước có thể dập tắt lửa."

Giật mình, Tim Lửa mở bừng mắt ra. Một cơn gió lạnh thổi phớt qua mặt nước, xuyên qua bộ lông của chú. Lá Đốm biến mất rồi. Khi Tim Lửa quay tứ phía để tìm cô, ánh sáng bắt đầu phai dần đi. Vẻ ấm áp, và cảm giác có cỏ dưới chân mình, cũng vượt đi cùng với nó. Chưa đầy một nhịp tim đập, chú lại chìm đắm vào cái lạnh giá và màn đen.

"Tim Lửa! Tim Lửa!"

Một mèo đang thúc chú. Tim Lửa né tránh nhưng lại nghe thấy tên mình lần nữa. Đó là giọng của Vằn Xám. Tim Lửa cố mở mắt ra, chợt thấy anh mèo xám to bụng đang lo lắng thụp người nhìn mình.

"Tim Lửa," cậu lặp lại. "Dậy đi, mặt trời gần lên cao rồi."

Càu nhàu, ráng sức, Tim Lửa tự đẩy mình ra khỏi ổ và ngồi dậy. Ánh sáng nhợt nhạt, lạnh lẽo lọc qua những cành cây của hang. Da Cây Liễu và Vằn Đen vẫn đang ngủ gục giữa bụi cây, nhưng Bao Cát và Da Bụi đã đi rồi.

"Cậu nói mớ trong khi ngủ," Vằn Xám bảo chú. "Cậu ổn chứ?"

"Hả?" Tim Lửa vẫn chưa thoát khỏi giấc mơ. Vẫn luôn luôn là một sự thức giấc cay đắng, nhận ra Lá Đốm đã chết, và chú sẽ không bao giờ nói chuyện với cô lại được nữa, ngoại trừ trong mơ.

"Mặt trời sắp lên cao rồi," Văn Xám nhắc lại. "Tụi mình đi săn nào."

"Mình biết," Tim Lửa meo, cố gắng cho tỉnh hẳn.

"Thế thì ẹ lên." Bọn chú thúc chú một cái cuối cùng trước khi đi ra khỏi hang. "Gặp cậu ở hàng cây kim tước nha."

Tim Lửa liếm một chân trước rồi chà lên mặt. Khi đầu óc chú sáng sủa lên, chú sực nhớ ra lời cảnh báo của Lá Đốm: "Nước có thể dập tắt lửa." Cô đã cố nói với chú điều gì? Tim Lửa nghĩ đến lời tiên tri trước đây của Lá Đốm rằng lửa sẽ cứu bộ tộc. Lúc đi theo Văn Xám ra khỏi hang, Tim Lửa thấy mình run lên, không phải vì lạnh. Chú cảm thấy tai ương đang tích tụ lại như những đám mây bão nặng nề. Nếu nước sẽ dập tắt lửa, thế thì, cái gì sẽ cứu bộ tộc? Phải chăng những lời của Lá Đốm có nghĩa là bộ tộc sẽ diệt vong?

-----oOo-----

## Chương 4

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa phóng lên khe núi, tuyết kêu lạo xạo dưới chân chú. Mặt trời le lói trên bầu trời tái xanh, tuy chỉ có chút hơi ấm trong những tia sáng của nó, nhưng cảnh vật cũng khiến Tim Lửa phấn chấn lên và khiến chú hi vọng mùa lá non không còn xa nữa.

Ngay đằng sau, Văn Xám nói oang oang ý nghĩ của Tim Lửa. "May mắn thì mặt trời sẽ lòi bọn mỗi ra ngoài."

"Nếu tụi nó không nghe thấy tiếng anh đi lịch bịch như vậy!" Bão Cát trêu khi cô leo vượt qua cậu.

Chân Điều Hâu, lính nhỏ của Văn Xám, một mực phản đối. "Thầy ấy không đi lịch bịch!". Nhưng Văn Xám chỉ đáp lại bằng một tiếng ngao xuề xòa. Tim Lửa cảm thấy sức sống mới chảy vào tứ chi mình. Mặc dù nhiệm vụ hôm nay mang ý nghĩa trừng phạt, nhưng không ai bảo chúng phải đi săn một mình cả, và thật sung sướng khi đi chung với bạn bè.

Tim Lửa nhăn mặt khi nhớ lại cái nhìn lạnh băng của Sao Xanh khi bà quở mắng chú và Văn Xám vì đi săn cho chính mình. Chú sẽ chuộc lỗi cho vụ nói dối ấy bằng cách đem về càng nhiều mồi tươi càng tốt. Bộ tộc đang ráo riết cần mồi. Vào lúc chú và Văn Xám rời hang hồi sáng thì hố dự trữ mồi của trại đã gần hết, và phần lớn mèo đã rời trại đi săn rồi. Tim Lửa trông thấy Vuốt Cọp trên đường xuống khe núi cùng với đội tuần tra buổi sáng. Một con sóc bị kẹp chặt giữa quai hàm của ông ta, cái đuôi dài của nó quét xuống tuyết. Đôi mắt ông thủ lĩnh trợ tá nheo lại dữ tợn khi ông đi ngang qua Tim Lửa, nhưng ông ta không đặt con mồi xuống để nói gì.

Trên đỉnh dốc, Bão Cát chạy dẫn đầu, trong khi Văn Xám bắt đầu dạy cho chân Diều Hâu chỗ tìm kiếm chuột ở giữa những rễ cây. Nhìn họ, Tim Lửa không nén nổi nỗi mất mát khi nhớ đến chân Xỉ Than, lính nhỏ của mình. Bây giờ đáng lẽ cô bé phải đang ở cùng với họ, nếu không xảy ra vụ tai nạn kia. Thay vì vậy, cái cẳng què, hậu quả của một tai nạn trên đường Sấm Rền, đã giữ rịt cô bé ở trong hang với Nanh Vàng, mèo lang y của bộ tộc Sấm.

Ráng xua đi những ý nghĩ nặng nề, chú rón rén tiến tới trước, quai hàm hé mở khi chú dò sát những mùi của rừng. Một cơn gió nhẹ khuấy động bề mặt tuyết và mang đến một mùi quen thuộc. Thỏ!

Ngẩng đầu lên, Tim Lửa thấy một sinh vật màu nâu đang hí hoáy ở dưới một cụm dương xỉ úa, nơi có vài cọng cỏ xanh ngất đâm ra khỏi mặt tuyết. Chú thụp xuống tư thế săn mồi, và uốn chuyển, từng bước một, tiến lại gần hơn. Vào khoảnh khắc cuối cùng, con thỏ hít thấy mùi chú và định phóng đi, nhưng đã quá trễ. Trước khi nó kịp kêu lên, Tim Lửa đã vồ lấy nó.

Đắc thắng, Tim Lửa quay trở về trại, kéo lê con thỏ theo mình. Ngay khi vào đến trảng trống, chú thở phào nhìn đồng mồi tươi đã phòng cao trở lại sau khi những đội tuần tra buổi sáng về. Sao Xanh đang đứng cạnh đồng mồi. "Giỏi lắm, Tim Lửa," bà meo khi Tim Lửa đem con thỏ tới. "Cậu đem nó thẳng đến cho Nanh Vàng ở trong hang của bà ấy được chứ?"

Ấm lòng trước vẻ mãn nguyện của tộc trưởng, Tim Lửa lôi con thỏ qua trảng trống. Một đường hầm dương xỉ, giờ đã ngả sang màu nâu và khô giòn, dẫn tới một góc tách biệt với trại, nơi bà mèo lang y của bộ tộc dựng hang bên trong một tảng đá nứt.

Cúi đầu dưới đám dương xỉ, Tim Lửa thấy Nanh Vàng đang nằm ngay cửa hang, chân gập vào ngực. Chân Xỉ Than ngồi trước mặt bà, bộ lông màu khói xám xù lên, còn cặp mắt xanh da trời thì nhìn chăm chú vào khuôn mặt rộng của bà mèo lang y.

"Này, chân Xỉ Than" giọng meo the thé của bà mèo già. "Miếng đệm chân của Độc Nhãn bị rách toạc vì lạnh, chúng ta có thể làm gì cho bà ấy?"

"Lá cúc vạn thọ trong trường hợp bị nhiễm trùng," chân Xỉ Than mau mắn trả lời. "Thuốc mỡ cỏ thi để xoa dịu và chữa lành đệm chân. Hạt anh túc nếu bà ấy đau nhức."

"Giỏi," Nanh Vàng rừ.

Chân Xỉ Than ngồi thẳng lên, mắt cô bé ánh lên tự hào, bởi vì Tim Lửa biết rõ rằng bà mèo lang y không hề khen chiếu lệ.

"Vậy, cháu hãy đem lá với thuốc mỡ cho bà ấy đi," Nanh Vàng meo. "Bà ấy không cần tới hạt anh túc đâu, trừ khi vết loét tệ đi."

Chân Xỉ Than đứng dậy và trên đường đi vào hang, cô bé bắt gặp Tim Lửa đang đứng gần đường hầm. Meo lên mừng rỡ, cô bé vội chạy đến bên chú với dáng vẻ liêu xiêu, vụng về.

Sự hồi hận nhói lên trong Tim Lửa, sắc tựa như móng vuốt, chân Xỉ Than vốn hùng hực khí thế và tràn trề năng lượng trước khi bị gãy cẳng do tai nạn ở đường Sấm Rền. Bây giờ cô bé không bao giờ có thể chạy đường hoàng được nữa, và đành phải từ bỏ giấc mơ trở thành chiến binh của bộ tộc Sấm.

Nhưng quái vật đường Sấm Rền không bẻ gãy được tinh thần trong trẻ của cô bé. Ánh mắt cô nhảy múa khi đến gần Tim Lửa. "Mỗi tươi!" Cô bé reo lên. "Cho chúng tôi phải không? Tuyệt!"

"Sao lâu thế!" Nanh Vàng lẩm rầm, vẫn ngồi bên trong hang của bà. "Hãy nhớ là thở rất được ưa chuộng," bà thêm. "Chúng tôi đã tiếp một nửa bộ tộc ở đây từ khi mặt trời lên, hết kêu đau cái này lại than nhức cái kia."

Tim Lửa tha con thỏ qua trắng trổng và thả xuống trước mặt bà mèo lang y.

Nanh Vàng thò một chân trước khều con vật. "Nó đã từng có một ít thịt bám vào xương," bà miễn cưỡng nhận xét. "Được rồi, chân Xỉ Than, lấy lá cúc vạn thọ và cỏ thi mang cho Độc Nhãn đi rồi trở về mau. Cháu phải lẹ lên thì may ra sẽ còn lại một ít thịt thỏ."

Chân Xỉ Than thích thú kêu rừ rừ, và quệt nhẹ đầu đuôi vào vai của Nanh Vàng khi cô bé đi ngang qua bà vào trong hang.

Tim Lửa khẽ khàng hỏi thăm. "Cô ấy có khỏe không? Có buồn tủi gì không?"

"Nó khỏe," Nanh Vàng gất gỏng. "Đừng lo cho nó nữa."

Tim Lửa ước gì mình có thể như vậy. Chân Xỉ Than từng là lính nhỏ của chú. Chú cứ đau đầu cảm thấy mình có phần trách nhiệm đối với tai nạn của nó. Đáng lẽ chú phải can không cho nó một mình tới đường Sấm Rền.

Chợt chú sững người, nhớ lại chính xác tai nạn đã xảy ra như thế nào. Vuốt Cọp đòi gặp Sao Xanh ở đường Sấm Rền, nhưng Sao Xanh bị bệnh không thể đi được. Chỉ có rất ít chiến binh còn ở trong trại; Tim Lửa phải gấp rút đi lấy cây bạc hà mèo về chữa bệnh ho đờm xanh cho Sao Xanh. Chú đã bảo chân Xỉ Than không được đi gặp Vuốt Cọp thay chú, nhưng chân Xỉ Than đã cãi mệnh lệnh của chú. Tai nạn xảy ra vì Vuốt Cọp đã đánh dấu mùi của ông ta quá gần vệ đường Sấm Rền. Tim Lửa nghi ngờ đó là một cái bẫy giăng ra cho Sao Xanh, và Vuốt Cọp phải chịu trách nhiệm.

Khi Tim Lửa từ biệt Nanh Vàng và đi săn trở lại, chú cảm thấy một lòng quyết tâm mới, quyết định sẽ đem tội lỗi của Vuốt Cọp ra ánh sáng. Vì Đuôi Đỏ, bị giết hại; vì chân Quạ, phải trốn khỏi bộ tộc; vì chân Xỉ Than, bị què. Và vì tất cả mèo của bộ tộc, bây giờ và trong tương lai, đang nằm trong vòng nguy hiểm do lòng tham quyền lực của Vuốt Cọp.

Vào ngày sau hôm bị phạt phải đi săn mỗi, Tim Lửa quyết định không thể trì hoãn việc tới lãnh địa bộ tộc Sông nữa, để khám phá xem Tim Cây Sồi thật sự đã chết như thế nào. Chú nằm thu mình bên bìa rừng và ngó ra con sông đóng băng. Gió xô đẩy đám cỏ tranh khô, chĩa thẳng ra khỏi băng đá và tuyết, nghe loạt soạt.

Bên cạnh chú, Vằn Xám hít ngọn gió, để phòng mùi của những mèo khác. "Mình ngửi thấy mèo bộ tộc Sông," cậu thì thào, "Nhưng mùi này đã cũ. Mình nghĩ tội mình quá an toàn rồi."

Tim Lửa nhận thấy mình sợ bị mèo bộ tộc mình trông thấy hơn là chạm trán với đội tuần tra của kẻ thù. Vuốt Cọp đã nghi ngờ chú phản bội. Nếu ông thủ lĩnh trợ tá mà phát hiện được điều họ đang làm lúc này, thì họ sẽ trở thành thịt quạ. "Ừ," chú thì thầm. "Đi."

Vằn Xám tự tin dẫn đường qua lớp băng đá, dồn hết trọng lượng xuống chân để khỏi bị trơn trượt. Mới đầu Tim Lửa thán phục quá, nhưng rồi chú nhớ ra Vằn Xám đã bí mật băng qua con sông suốt mấy mùa trắng rồi để đi gặp Suối Bạc. Chú theo sau cẩn thận hơn, nơm nớp lo tảng băng sẽ nứt dưới sức nặng của chú, sẽ quăng chú xuống dòng nước đen kịt, lạnh căm bên dưới. Ở đây, xuôi theo gò đá Thái Dương, con sông tự nó đã là ranh giới giữa hai bộ tộc. Lòng của Tim Lửa dựng đứng lên khi chú băng qua, chốc chốc lại ngoái lại nhìn hầu chắc chắn là không có mèo nào của bộ tộc mình đang nhìn theo.

Khi đến được bờ bên kia, họ bò vào núp dưới một mảng cỏ tranh và lại hít hít không khí để tìm dấu hiệu mèo bộ tộc Sông. Tim Lửa cảm nhận được nỗi khiếp đảm không nói ra của Văn Xám – từng cơ bắp trên thân thể anh chiến binh xám căng lên khi anh hé nhìn qua những cuống cỏ tranh. "Hai tụi mình khùng rồi," cậu rít khẽ với Tim Lửa. "Cậu bắt mình hứa chỉ gặp Suối Bạc ở điểm Bốn Cây khi nào muốn gặp cô ấy, thế mà bây giờ tụi mình lại ở đây, trên lãnh địa bộ tộc Sông."

"Mình biết," Tim Lửa trả lời. "Nhưng không còn cách nào khác. Tụi mình cần phải nói chuyện với mèo nào đó của bộ tộc Sông, và Suối Bạc có vẻ sẽ giúp tụi mình hơn những mèo khác."

Chú cũng nhấp nhồm không kém gì bạn. Họ bị bao vây bởi mùi của bộ tộc Sông, cho dù không có mùi nào mới cả. Tim Lửa cảm thấy như mình là tên mèo kiếng vào rừng lần đầu tiên, bị lạc tại một nơi đáng sợ và xa lạ.

Dùng cỏ tranh để che chắn, hai con mèo bắt đầu đi ngược dòng sông. Tim Lửa cố bước nhẹ như thể đang rón rén tới gần con mồi, bụng chú chà lướt xuống mặt tuyết. Chú bồn chồn nhận thấy bộ lông màu lửa của mình nổi bật lên giữa một vùng trắng xóa. Mùi của những mèo bộ tộc Sông ngày càng rõ dần, và chú đoán trại của họ chắc chắn ở gần đây. "Còn bao xa nữa?" chú meo khẽ với Văn Xám.

"Không xa lắm. Có thấy cù lao đằng trước không?"

Họ đến một nơi mà con sông uốn cong khỏi lãnh thổ bộ tộc Sấm và nở rộng ra hơn. Không xa lắm ở đằng trước, một cù lao nhỏ có những cụm cỏ tranh bao quanh nổi lên khỏi bề mặt băng đá. Những thân cây liễu cúi oằn mình từ trên mép cù lao, những ngọn cây nhô ra của chúng kẹt hẳn vào băng.

"Một cù lao?" Tim Lửa thốt lên sửng sốt. "Nhưng chuyện gì xảy ra khi dòng sông không đóng băng? Họ phải bơi qua hả?"

"Suối Bạc nói là mực nước ở đó rất cạn," Văn Xám giải thích.  
"Nhưng mình chưa bao giờ ở trong trại của họ cả."

Bên cạnh họ, mặt đất dốc cao dần lên, xa khỏi bờ cỏ tranh. Ở trên đỉnh, cây kim tước và cây táo gai mọc dày đặc, thỉnh thoảng lại xen một cụm nhựa ruồi nổi rõ màu xanh lá cây bóng loáng bên dưới bộ áo tuyết của nó. Nhưng có một dải đất trống lổc chỗ bờ cù lao giữa mảng cỏ tranh và những bụi cây trú ẩn, không có gì che chắn cho cả mỗi lần mèo.

Văn Xám nhích về phía trước trong tư thế dùn mình thật thấp; bây giờ cậu ngẩng đầu lên, hít không khí và cảnh giác ngó xung quanh. Rồi, không hề báo trước, cậu phóng khỏi đám cỏ tranh và lao vọt lên con dốc.

Tim Lửa chạy theo cậu ta, chân chú tuột luốt trên tuyết. Tới chỗ bụi cây, họ nhào ngay vào giữa những cành lá và đứng lại, thở lấy hơi. Tim Lửa nghe ngóng tiếng ngao của đội tuần tra bị báo động, nhưng không có tiếng động nào từ trại cả. Chú nằm phịch xuống đồng lá khô, thở phò ra một hơi nhẹ nhõm.

"Từ đây tụi mình có thể thấy lối vào trại," Văn Xám bảo chú.  
"Mình đã từng hay chờ Suối Bạc ở đây."

Tim Lửa hi vọng cô sẽ đến mau mau. Mỗi một khoảnh khắc họ ở đây đều gia tăng khả năng bị phát giác. Thay đổi tư thế để nhìn rõ con dốc và cù lao trại hơn, chú có thể nhìn thấy những bóng mèo đi đi lại lại. Chú mãi chăm chú nhìn vào những bụi cây rậm rạp che chắn cù lao đến nỗi không nhìn thấy một cô mèo mướp sắp đi ngang qua chỗ núp của chúng, cho đến khi cô ta chỉ còn cách một cái đuôi. Cô ngậm một con sóc nhỏ trong miệng và ánh mắt cô dán chặt vào mặt đất đóng băng.

Tim Lửa dùn cứng người lại, sẵn sàng nhảy ra nếu bị cô mèo phát hiện, và dán tịt mắt vào cô khi cô đi ngang. May làm sao, chú nghĩ, chắc hẳn mùi con mồi cô đang tha đã lấn át hết mùi của những kẻ đột nhập bộ tộc Sấm. Đột nhiên, chú nhận ra

một nhóm bốn con mèo ló ra khỏi trại, do Long Báo Đốm, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông, dẫn đầu. Long Báo Đốm căm thù sâu sắc bộ tộc kể từ khi đội tuần tra của bà bắt quả tang Tim Lửa và Văn Xám xâm phạm lãnh thổ bộ tộc Sông, khi chúng trở về sau khi đưa bộ tộc Gió về nhà họ. Một con mèo bộ tộc Sông đã chết trong trận chiến xảy ra sau đó, và Long Báo Đốm không dễ dàng tha thứ. Nếu bây giờ mà bà phát hiện Tim Lửa và Văn Xám, thì bà sẽ không cho chúng cơ hội giải thích chúng đang làm gì ở bên này bờ sông.

Tim Lửa thờ phào, đội tuần tra không đi lối của chúng. Mà lội qua con sông đóng băng về phía gò đá Thái Dương - để đi tuần tra biên giới, Tim Lửa đoán vậy.

Cuối cùng thì một hình dáng xám bạc quen thuộc xuất hiện.

"Suối Bạc!" Văn Xám rù lên mừng quỳnh.

Tim Lửa nhìn cô mèo bộ tộc Sông khéo léo đi qua băng đá về phía gờ đất. Cô ấy đẹp tuyệt, chú nhận thấy, với cái đầu xinh xắn và bộ lông mượt dày. Chẳng trách mà Văn Xám bị cô ấy hấp hồn.

Văn Xám đứng nhồm dậy, định gọi to lên, thì hai con mèo khác vọt ra khỏi trại và chạy đuổi theo Suối Bạc. Một trong số họ là ông chiến binh đen như khói, Vuốt Đen, được nhận diện từ cuộc Tụ Hạp nhờ cặp chân dài và thân hình rắn chắc của ông, và một con nhỏ hơn mà Tim Lửa đoán chắc hẳn là lính nhỏ của Vuốt Đen.

"Đội săn mỗi," Văn Xám thì thầm.

Cả ba con mèo bắt đầu leo dốc. Tim Lửa vọt miệng rên lên, nửa nôn nóng nửa lo sợ. Chú đã hi vọng là có thể nói chuyện riêng với Suối Bạc. Làm sao có thể tách cô ra khỏi những mèo đồng hành của cô? Ngộ nhỡ Vuốt Đen rà thấy mùi của những

kẻ xâm nhập thì sao? Dẫu sao, ông ta cũng không bận ngậm mũi để ngăn chặn đốm khướu giác của ông.

Vuốt Đen đi đầu cùng với lính nhỏ của mình, và Suối Bạc theo sau cách chừng một hoặc hai cái đuôi. Khi đội mèo đi tới bụi cây, Suối Bạc dừng lại, vểnh tai lên cảnh giác, như thể cô đã dò thấy một mùi quen thuộc nhưng không ngờ Văn Xám vuột ra một tiếng rít gắt, và tai của Suối Bạc xoay về phía có tiếng động.

"Suối Bạc!" Văn Xám meo khẽ.

Cô mèo vểnh tai, và Tim Lửa phả ra hơi thở mà chú đang kìm nén. Cô đã nghe thấy.

"Vuốt Đen!" cô gọi ông chiến binh đi đằng trước mình. "Tôi sẽ bắt chuột trong bụi cây này. Đừng đợi tôi nữa."

Tim Lửa nghe thấy một tiếng meo trả lời từ Vuốt Đen. Thoáng sau, Suối Bạc bươn qua cây cành cho đến khi cô tới được khoảng không gian nơi những chiến binh trẻ bộ tộc Sấm đang thu mình. Cô ép người mình vào người Văn Xám, rừ rừ thật to, và đôi mèo cọ mặt vào nhau với vẻ sung sướng thấy rõ.

"Em tưởng anh chỉ muốn chúng mình gặp nhau ở điểm Bốn Cây thôi chứ," Suối Bạc meo khi hai con mèo đã chào hỏi nhau xong. "Anh làm gì ở đây?"

"Anh đưa Tim Lửa đến gặp em," Văn Xám giải thích. "Cậu ấy muốn hỏi em một đôi điều."

Tim Lửa chưa nói chuyện với Suối Bạc kể từ khi chú để cô thoát trong chiến trận. Chú nghĩ là cô cũng nhớ chuyện đó, bởi vì cô nghiêng đầu một cách nhã nhặn về phía chú, chứ không tỏ dấu hiệu tự vệ như khi chú cô ngăn cản cô không được gặp Văn Xám vào lúc mối tình của họ mới bắt đầu. "À, Tim Lửa?"

"Cô biết gì về trận chiến ở gò đá Thái Dương, nơi mà Tim Cây Sồi chết?" Tim Lửa đi thẳng vào vấn đề. "Cô có ở đó không?"

"Không," Suối Bạc đáp. Cô có vẻ nghĩ ngợi. "Nó quan trọng lắm hả?"

"Phải, rất quan trọng. Cô có thể hỏi mèo nào đó từng có mặt ở đó không? Tôi cần..."

"Được," Suối Bạc ngắt lời. "Để tôi dẫn Bàn Chân Sương đến nói chuyện trực tiếp với anh."

Tim Lửa liếc nhìn Vần Xám. Liệu đấy có phải là một ý hay?

"Sẽ ổn mà," Suối Bạc meo, như thể cô đoán được điều đang khiến chú lo lắng. "Bàn Chân Sương biết chuyện giữa tôi và Vần Xám. Cô ấy không thích thế, nhưng cô không tố cáo tôi. Cô ấy sẽ đến ngay bây giờ nếu tôi bảo cô ấy."

Tim Lửa chần chừ, sau đó nghiêng đầu đồng ý. "Được, cảm ơn cô."

Chú hầu như chưa dứt lời thì Suối Bạc đã quay đi và phóng trở ra khỏi bụi cây. Tim Lửa nhìn cô lao chồm chồm qua tuyết hướng về trại.

"Cô ấy tuyết không?" Vần Xám thì thầm.

Tim Lửa không nói gì, nhưng ngồi xuống đợi. Chú cẳng lúc cẳng bồn chồn với từng khoảnh khắc trôi đi. Nếu chú và Vần Xám ở trên lãnh địa bộ tộc Sông lâu hơn nữa, nhất định sẽ có mèo bộ tộc Sông phát hiện ra họ. Họ sẽ may mắn nếu thoát được với bộ lông còn nguyên vẹn. "Vần Xám," chú mở lời. "Rủi Suối Bạc không thể..."

Đúng lúc đó, chú thấy cô mèo mướp xám bạc lại từ trại bươn qua băng tuyết, với một chị mèo khác đằng sau cô. Họ chạy

lên dốc, và Suối Bạc dẫn đường lách vào bụi cây. Chị mèo mà cô dẫn đến là một nữ miu thon thả, lông xám dày và đôi mắt xanh thẳm. Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa nghĩ sao mà trông chị quen quá. Chú bèn kết luận rằng chắc chắn mình đã gặp chị ở cuộc Tụ Họp.

Khi chị mèo trông thấy Tim Lửa và Văn Xám, chị đứng sững lại. Lông chị bắt đầu dựng xù lên đầy nghi ngờ và hai tai ẹp sát xuống đầu.

"Bàn Chân Sương" Suối Bạc lặng lẽ meo, "Đây là..."

"Những mèo bộ tộc Sấm!" Bàn Chân Sương rít khế. "Họ làm gì ở đây? Đây là lãnh thổ bộ tộc Sông!"

"Bàn Chân Sương, nghe này..." Suối Bạc bước đến chị

-----oOo-----

## Chương 5

*Nguồn: SACHMOI.NET*

*"Không thể tin nổi mình lại đang làm việc này."* Tim Lửa làu bàu khi đi trong đường hầm kim tước vào trại của mình.

Chú đã tìm thấy một đồng phân cáo tươi trong rừng, và đã lăn vào đó cho đến khi người chú thối nồng nặc lên. Bây giờ không mèo nào có thể đoán được là chú đã ở lãnh địa bộ tộc Sông. Nhưng họ có cho chú vào hang chiến binh hay không lại là chuyện khác. Ít ra thì chú đã xoay được một con sóc trên đường, do đó chú không về với quai hàm trống trơn.

Khi ló ra khỏi đường hầm kim tước, Tim Lửa thấy Sao Xanh đứng trên đỉnh Bục Đá. Chú nhận ra mình vừa mới lỡ mất lời triệu tập bộ tộc của bà, bởi vì những mèo khác đang tuôn ra khỏi hang của họ để tụ tập bên dưới bà.

Tim Lửa bỏ con sóc vào đồng mồi tươi rồi ra nhập bầy với họ. Bên kia trắng trống, lũ con của Mặt Vện chạy dúm dục ra khỏi nhà trẻ, theo sau chính là Mặt Vện. Tim Lửa có thể dễ dàng nhận ra con của chị chú, bé Mây, nhờ bộ lông trắng tinh của nó. Công Nương, chị của Tim Lửa, vẫn đang sống ở Khu nhà của Hai Chân, không muốn rời bỏ cuộc sống tiện nghi của mèo kiểng, nhưng câu chuyện của Tim Lửa về cuộc sống bộ tộc đã mê hoặc chị, và chị đã dâng thẳng con đầu lòng của chị cho bộ tộc.

Cho đến bây giờ những mèo bộ tộc vẫn khó chấp nhận một mèo kiểng khác sống chung với mình, mặc dù Mặt Vện đối xử với thẳng nhỏ hệt như những đứa con khác của chị. Kinh nghiệm cho Tim Lửa biết bé Mây sẽ cần phải quyết chí như thế nào mới giành được một vị trí cho mình.

Khi tới gần hơn, Tim Lửa nghe thấy thằng mèo trắng lớn tiếng kêu rên với Mặt Vện. "Tại sao con không thể là lính nhỏ? Con lớn gần bằng cái anh lằm lì vàng hoe của Long Tuyết rồi mà!"

Lời nó nói kích thích mỗi quan tâm của Tim Lửa. Chắc là Sao Xanh sắp sửa làm lễ đặt tên lính nhỏ cho hai đứa con còn lại của Long Tuyết. Anh và chị của chúng, chân Điều Hâu và chân Xỉ Than, đã được phong làm lính nhỏ một vài mùa trắng trước, và Tim Lửa nghĩ hai đứa sau này chắc cũng sẽ hoan hỉ với lễ đặt tên của chúng. Chú mừng vì mình đã quay về kịp lúc để chứng kiến sự kiện này.

"Suýt!" Mặt Vện thì thầm với bé Mây, trong khi chị tập trung lũ con lại quanh mình và tìm chỗ cho chúng ngồi. "Chừng nào con sáu mùa trắng tuổi thì con mới là lính nhỏ được."

"Nhưng con muốn làm lính nhỏ *ngay bây giờ!*"

Để mặc Mặt Vện cố giải thích những phong tục của bộ tộc cho bé Mây ương bướng nghe, Tim Lửa ra ngồi đằng trước cuộc họp, bên cạnh Bão Cát.

Cô nàng quay đầu lại và cảnh giác khi chú ngồi xuống. "Tim Lửa! Anh đã đi đâu vậy? Anh bốc mùi như mùi cáo chết cả mùa trắng rồi!"

"Xin lỗi," Tim Lửa lằm bằm. "Đó là một tai nạn." Chú ghét cái mùi hôi thối ấy như bất kỳ mèo nào, nhưng chú không thích phải nói dối với Bão Cát về chuyện chú đã có cái mùi đó như thế nào.

"Vậy thì xích xa tôi ra cho tới khi nó bay đi." Mặc dù lời lẽ của Bão Cát nghe đanh đá, nhưng lại có nét cười thoáng trong ánh mắt cô nàng khi cô dịch xa khỏi Tim Lửa một cái đuôi.

"Và hãy rửa ráy sạch sẽ trước khi vào hang," một giọng ngao quen thuộc cất lên. Tim Lửa quay lại, thấy Vuốt Cọp đang

đứng đằng sau mình. "Ta sẽ không ngủ với cái mùi thối đó trong mũi ta!"

Tim Lửa nghiêng đầu ngược ngừng khi Vuốt Cọp khệnh khạng đi khỏi, sau đó nhìn lên Sao Xanh, bà bắt đầu nói.

"Chúng ta tụ tập ở đây để đặt tên lính nhỏ cho hai mèo con của bộ tộc," bà liếc nhìn xuống chỗ Long Tuyết đang ngồi, hãnh diện với cái đuôi cuộn gọn gàng lên chân. Hai con mèo con ngồi ở hai bên cô, và khi Sao Xanh nói, thằng lớn hơn, màu vàng hoe hết như anh chân Điều Hâu của nó, nôn nóng đứng bật dậy.

"Nào, cả hai hãy tiến lên trước," Sao Xanh nồng nhiệt mời chúng.

Thằng mèo hoe vàng lao bắn về phía trước và thẳng kít lại dưới chân Bục Đá. Em gái nó theo sau một cách bình thản hơn. Cô bé này trắng hết như mẹ, ngoại trừ những mảng vàng dọc theo lưng và cái đuôi vàng.

Tim Lửa nhắm mắt lại một thoáng. Cách đây không lâu, chú đã được trao cho chân Xỉ Than làm lính nhỏ. Chú thối ược mình sẽ là mèo bảo trợ của một trong những đứa bé kia, nhưng chú biết nếu Sao Xanh mà trao cho chú vinh dự này, thì bà đã báo trước để chú đón nhận rồi.

Có thể là bà sẽ không bao giờ chọn chú lần nữa, chú nghĩ, đau nhói trong tim, sau khi chú đã thất bại thê thảm với chân Xỉ Than.

"Long Chuột," Sao Xanh meo, "cô đã nói với ta rằng cô sẵn sàng nhận một lính nhỏ. Cô sẽ là mèo bảo trợ của chân Gai."

Tim Lửa nhìn Long Chuột, một cô mèo chắc nịch, dẻo dai, lông màu nâu bước lên trước và tới đứng cạnh con mèo vàng hoe, thằng này cũng quỳnh quáng chạy đến gặp cô.

"Lông Chuột," Sao Xanh tiếp, "cô đã chứng tỏ mình là một chiến binh can đảm và thông minh. Hãy truyền đạt lòng dũng cảm và trí tuệ của cô cho lính nhỏ mới của mình."

Trong khi Sao Xanh nói, Lông Chuột lộ vẻ hãnh diện không kém cậu lính nhỏ mới có tên là chân Gai. Hai thầy trò chạm mũi vào nhau và rút lui về phía rìa trắng trống. Tim Lửa nghe thấy chân Gai sốt sắng meo, như thể nó đang oanh kích mèo bảo trợ của nó bằng hàng loạt câu hỏi.

Cô bé mèo trắng pha vàng vẫn đang đứng dưới Bục Đá, ngược nhìn lên Sao Xanh. Tim Lửa đứng đủ gần đó để trông thấy những chiếc ria của nó rung rinh chờ đợi.

"Bão Trắng," Sao Xanh tuyên bố, "ông đã rảnh rỗi để nhận một lính nhỏ mới bởi vì Bão Cát đã trở thành chiến binh. Ông sẽ là mèo bảo trợ của chân Sáng."

Ông mèo trắng to lớn, đang nằm ở hàng trước cuộc họp, đứng dậy và bước về phía chân Sáng. Cô bé đợi ông với đôi mắt sáng long lanh.

"Bão Trắng," Sao Xanh meo, "ông là một chiến binh tài ba, giàu kinh nghiệm. Ta biết ông sẽ truyền đạt tất cả những gì ông biết cho lính nhỏ này."

"Đúng vậy," Bão Trắng rừ. "Chào mừng chân Sáng." Ông cúi xuống chạm mũi mình vào mũi cô bé và dẫn cô bé trở lại đám đông mèo.

Những mèo khác bắt đầu xúm lại chúc mừng hai lính nhỏ mới và gọi chúng theo những cái tên mới. Khi tới hòa nhập với họ, Tim Lửa chợt bắt gặp Văn Xám ở cuối đám đông, gần đường hầm. Chắc là bạn chú đã lén trở về trại trong khi những mèo còn lại của bộ tộc đang nghe Sao Xanh nói.

"Tất cả đã thu xếp xong," Văn Xám khẽ meo, rảo bước về phía Tim Lửa. "Nếu ngày mai trời nắng, Suối Bạc và Bàn Chân Sương sẽ thuyết phục Hồ Xám rời trại để tập thể dục đôi chút vào lúc mặt trời lên cao."

"Ở đâu?" Tim Lửa hỏi, không chắc mình muốn vào sâu trong lãnh thổ bộ tộc Sông hai ngày liền. Thật nguy hiểm khi để lại nhiều mùi hơi mới của bộ tộc Sấm ở đó.

"Có một trảng trống yên tĩnh ở biên giới, không xa cây cầu của Hai Chân." Văn Xám giải thích. "Suối Bạc và mình đã từng hay gặp nhau ở đó, vào lúc trước, cậu biết đấy..."

Tim Lửa hiểu ra. Văn Xám đã giữ lời hứa là chỉ gặp Suối Bạc ở điểm Bốn Cây, và chỉ vì Tim Lửa muốn tìm hiểu về trận chiến ở gò đá Thái Dương mà họ mới liêu lĩnh như thế này. "Cám ơn." Tim Lửa chân thành meo.

Khi rảo bước tới đồng mỗi tươi để chọn một miếng cho mình, chân chú bồn chồn giật giật mong đợi mặt trời lên lần tới, khi đó chú sẽ khám phá ra Hồ Xám biết được những gì về bí mật này.

"Chỗ này này." Văn Xám thì thào.

Chú với Văn Xám chỉ cách biên giới bộ tộc Sông vài quãng thỏ nháy, ở phần bên bờ sông của bộ tộc mình. Con đường đất nhường chỗ cho một cái hõm sâu, được che phủ bởi bụi gai. Tuyết đóng lại thành đụn ở đó, và một con suối nhỏ xíu, giờ đã đóng băng thành những trụ băng, khắc một đường rãnh sâu giữa hai tảng đá. Tim Lửa đoán là khi mùa lá non đến và tuyết tan thì nơi này hẳn là đẹp tuyệt và là nơi trú ẩn tốt.

Hai con mèo ép mình chui dưới một trong những bụi gai và cào lá khô lại thành những chiếc ổ ấm áp trong khi chờ đợi. Tim Lửa đã bắt được một con chuột trên đường đi và mang theo làm quà tặng cho Hồ Xám. Chú để nó xuống chỗ lá khô

nhất, cố quên đi cơn đói của mình, và nằm xuống, gập chân lại dưới thân. Chú biết mình đang đặt bản thân và anh bạn vào nguy hiểm với cuộc gặp này, không kể đến việc chú đang vi phạm luật chiến binh và nói dối bộ tộc – nhưng chú tin rằng tất cả những điều đó là vì lợi ích bộ tộc. Tim Lửa chỉ ao ước mình có thể tin chắc rằng con đường mình đang đi là đúng đắn.

Mặt trời yếu ớt mùa lá trụi lấp lánh trên tuyết ở trong cái hố. Mặt trời cao đến rồi đi, và Tim Lửa vừa bắt đầu nghĩ những mèo kia sẽ không đến, thì chú ngửi thấy mùi bộ tộc Sông và nghe thấy một giọng già nua than thở từ hướng dòng sông.

"Quá xa cho cái bộ xương già của tôi. Tôi chết cóng đến nơi rồi."

"Đâu có, Hồ Xám, hôm nay trời đẹp mà," đó là Suối Bạc. "Tập thể dục sẽ giúp bà khỏe ra."

Tim Lửa nghe thấy tiếng khịt mũi khinh khỉnh đáp lại. Ba con mèo lọt vào tầm nhìn, rón rén đi từng bước xuống sườn hố. Hai trong số họ là Suối Bạc và Bàn Chân Sương. Mèo thứ ba là một mèo già mà chú chưa từng gặp bao giờ, một bà mèo gầy gò, lông xơ xác và cái mõm đầy sẹo đã ngả sang màu trắng vì tuổi tác.

Đi xuống hố được nửa chừng, bà dừng bước, cứng người lại khi bà hít không khí. "Có mèo bộ tộc Sấm ở đây!" Bà rít lên.

Tim Lửa thấy Suối Bạc và Bàn Chân Sương lo lắng liếc nhìn nhau. "Phải, con biết." Bàn Chân Sương trấn an bà mèo già. "Không sao đâu."

Hồ Xám nghi ngờ nhìn chị. "Con nói vậy nghĩa là sao? Họ đang làm gì ở đây?"

"Họ chỉ muốn nói chuyện với mẹ thôi," Bàn Chân Sương nói nhỏ nhẹ. "Hãy tin con."

Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa sợ bà mèo già sẽ quay lại, ngao lên báo động, nhưng thật nhẹ nhõm, sự tò mò của Hồ Xám quá lớn đối với bà. Bà đi theo Bàn Chân Sương, chân run rẩy về kính tởm khi bị lún xuống tuyết.

"Vần Xám?" Suối Bạc thận trọng meo.

Vần Xám ló đầu ra khỏi bụi rậm. "Chúng tôi ở đây."

Ba mèo bộ tộc Sông lách mình vào bụi gai. Hồ Xám căng thẳng khi bà mặt đối mặt với Tim Lửa và Vần Xám, và đôi mắt vàng của bà quắc lên thù địch.

"Đây là Tim Lửa và đây là Vần Xám," Suối Bạc meo. "Họ..."

"Hai trong bọn họ," Hồ Xám cắt lời. "Tốt hơn hết nên có một sự giải thích rõ ràng cho việc này."

"Vâng," Bàn Chân Sương trấn an bà. "Họ là những mèo đúng khuôn phép của bộ tộc Sấm. Hãy cho họ một cơ hội giải thích."

Cả bà lẫn Suối Bạc nhìn Tim Lửa chờ đợi.

"Chúng tôi cần nói chuyện với bà," Tim Lửa bắt đầu, cảm thấy ria mình run lên hồi hộp. Chú đẩy con mồi về phía bà. "Tôi mang cho bà cái này."

Hồ Xám nhìn con chuột. "Ừm, ít ra anh cũng nhớ cách cư xử, dù là bộ tộc Sấm hay không." Bà thụp xuống và bắt đầu gặm con mồi, để lộ những cái răng gãy do tuổi tác. "Dai, nhưng ăn được," giọng bà the thé, nuốt chửng miếng mồi.

Trong khi bà còn đang ăn, Tim Lửa cố tìm lời lẽ thích hợp mà chú cần nói. "Tôi muốn hỏi bà về điều mà Tim Cây Sồi đã nói trước khi chết," chú bạo dạn nói.

Đôi tai Hồ Xám giật giật.

"Tôi đã nghe chuyện xảy ra trong trận chiến ở gò đá Thái Dương," Tim Lửa tiếp. "Trước khi chết, Tim Cây Sồi đã nói với một trong những chiến binh của chúng tôi rằng không mèo nào của bộ tộc Sấm được làm tổn hại đến Long Đá Quý. Bà có biết ông ấy muốn ngụ ý gì không?"

Hồ Xám không đáp cho đến khi bà nuốt xong miếng chuột cuối cùng và lia cái lưỡi hồng một cách đặc biệt lau quanh mõm. Sau đó bà ngồi dậy, cuộn đuôi quanh chân. Bà gắn chặt đôi mắt trằm tư vào Tim Lửa một hồi lâu, cho đến khi chú cảm thấy như bà nhìn thấy tất cả mọi ý nghĩ trong đầu chú.

"Ta nghĩ các con nên đi chỗ khác đi," cuối cùng bà meo với hai mèo trẻ của bộ tộc Sông. "Cà anh nữa, đi đi." Bà nói thêm với Văn Xám.

"Để ta nói chuyện với một mình Tim Lửa. Ta có thể thấy anh ta là mèo cần biết."

Tim Lửa kìm nén sự phản đối. Nếu chú khăng khăng đòi Văn Xám ở lại thì bà mèo bộ tộc Sông này có thể từ chối không nói gì hết. Chú nhìn bạn và thấy cảm giác bối rối của chính mình phản chiếu lên trong đôi mắt vàng của Văn Xám. Hồ Xám phải nói gì mà bà không muốn mèo của chính bộ tộc bà nghe? Tim Lửa rùng mình, không phải vì lạnh. Linh tính báo cho chú biết là có một bí mật ở đây, đen và tối tựa như cánh quạ. Nhưng nếu đó là bí mật của bộ tộc Sông, chú không thể tưởng tượng được nó có liên quan gì đến bộ tộc Sấm.

Từ những ánh mắt họ liếc nhìn nhau thì xem ra Suối Bạc và Bàn Chân Sương cũng lúng túng, nhưng họ bắt đầu ra khỏi

bụi rậm mà không phản đối.

"Chúng cháu sẽ chờ bà ở gần cây cầu Hai Chân." Suối Bạc meo.

"Không cần!" Hồ Xám nôn nóng rít lên. "Ta già rồi, nhưng ta không phải là đồ vô dụng. Tự ta sẽ tìm thấy đường về."

Suối Bạc nhún vai và hai mèo bộ tộc Sông rút lui, với Văn Xám theo sau họ.

Hồ Xám ngồi yên lặng cho đến khi mùi của những mèo vừa đi khỏi phai đi. "Nào," bà bắt đầu. "Bàn Chân Sương đã nói với anh rằng ta là mẹ của nó và Long Đá Quý, đúng không?"

"Phải," sự thấp thỏm ban đầu của chú tan dần đi, thay vào đó là lòng kính trọng đối với bà mèo già kẻ thù này, khi chú cảm nhận được sự thông thái dưới vẻ nóng nảy của bà.

"Nhưng mà," bà mèo già ngao. "Ta không phải là mẹ của họ." Khi Tim Lửa há hốc miệng ra, bà tiếp. "Ta nuôi chúng từ nhỏ, nhưng ta không sinh ra chúng. Tim Cây Sồi đã đem chúng về cho ta vào giữa mùa lá trụi, khi chúng chỉ có vài ngày tuổi."

"Nhưng Tim Cây Sồi đã tìm thấy những đứa trẻ ấy ở đâu?" Tim Lửa buột mồm.

Mắt Hồ Xám nheo lại. "Ông ấy *bảo* với ta là ông ấy đã tìm thấy chúng ở trong rừng, như thể chúng bị mèo phiến loạn hoặc mèo của Hai Chân bỏ rơi," bà meo. "Nhưng ta không ngu, và mũi của ta luôn chính xác. Đúng là những đứa trẻ có mùi rừng thật, nhưng còn một mùi khác ở bên dưới. Mùi của bộ tộc Sấm."

-----oOo-----



## Chương 6

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Cái gì?" Tim Lửa sững sốt đến độ không thể thốt nên lời. "Bà nói Bàn Chân Sương và Long Đá Quý có gốc gác từ bộ tộc Sấm?"

"Đúng." Hồ Xám liếm mảng lông ngực của bà hai cái. "Đó chính xác là điều ta đang nói với anh."

Tim Lửa choáng váng. "Tim Cây Sồi đã đánh cắp chúng?" chú hỏi.

Long Hồ Xám dựng lên tua tủa, và bà bành môi ra sau gùr một tiếng. "Tim Cây Sồi là một chiến binh cao quý. Ông không bao giờ hạ mình đi bắt mèo con!"

"Tôi xin lỗi." sợ hãi, Tim Lửa dụi mình và oặt tai lại. "Tôi không có ý... Thật khó mà tin nổi!"

Hồ Xám khịt mũi, bộ lông của bà từ từ xẹp xuống trở lại. Tim Lửa vẫn còn lẩn cấn với những gì bà vừa nói với chú. Nếu Tim Cây Sồi không bắt bọn chúng, thì có thể là bọn mèo phiến loạn đã đánh cắp chúng từ trại bộ tộc Sấm... Nhưng tại sao? Nếu vậy tại sao lại bỏ rơi chúng mau chóng đến thế, khi mùi bộ tộc Sấm vẫn còn vương trên lông của chúng?

"Thế... Nếu chúng là mèo con của bộ tộc Sấm, tại sao bà lại chăm sóc chúng?" chú lắp bắp. Có bộ tộc nào sẵn sàng nuôi mèo con của kẻ thù, vào đúng mùa khan hiếm mỗi thật sự?

Hồ Xám nhún vai. "Tại vì Tim Cây Sồi đã yêu cầu ta. Lúc đó ông chưa là thủ lĩnh trợ tá, nhưng ông là một chiến binh cao thượng. Ta cũng mới vừa sinh con, nhưng tất cả đều chết vì

cái lạnh khắc nghiệt, chỉ còn mỗi một đũa. Ta còn dư rất nhiều sữa, và cặp mèo bơ vợ tội nghiệp này sẽ không thể nào sống được tới lúc mặt trời lên nếu không ai chăm sóc chúng. Mùi bộ tộc Sấm trên người chúng chẳng bao lâu sau đã bay đi hết," bà tiếp. "Cho dù Tim Cây Sồi chưa nói ra sự thật là chúng xuất thân từ đâu, nhưng ta kính trọng ông ấy đủ để không hỏi gì thêm. Nhờ có Tim Cây Sồi, và nhờ có ta, mà chúng lớn lên thành những đũa trẻ khỏe mạnh và bây giờ họ là những chiến binh tài giỏi - mang lại danh tiếng lẫy lừng cho bộ tộc của họ."

"Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý có biết tất cả những chuyện này không?" Tim Lửa hỏi.

"Hãy lắng nghe cho kỹ," Hồ Xám gắt gỏng. "Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý không biết mảy may gì hết, và nếu anh tiết lộ với họ điều ta vừa kể cho anh, thì ta sẽ móc gan của anh ra và đem cho quạ ăn." Bà nhướn đầu về trước và bành môi, nhe răng ra trong khi nói. Bất chấp tuổi tác của bà, Tim Lửa cảm thấy sợ hãi.

"Họ không bao giờ nghi ngờ ta không phải là mẹ ruột của họ," Hồ Xám ngao. "Thậm chí ta còn nghĩ họ hơi giống ta nữa là đằng khác.

Khi bà nói, Tim Lửa cảm thấy cái gì đó khuấy động trong tâm trí chú, tựa như tiếng chiếc lá động đậy, tổ cáo con chuột ẩn náu bên dưới. Chú cảm tưởng những gì Hồ Xám nói có ý nghĩa gì đó với chú, nhưng khi chú cố nắm bắt ý nghĩa đó thì nó lại vụt đi mất.

"Họ luôn luôn trung thành với bộ tộc Sông," Hồ Xám khẳng định. "Bây giờ ta không muốn lòng trung thành ấy bị phân chia. Ta có nghe lời đồn về anh, Tim Lửa - ta biết anh từng là mèo kiểng - vì vậy anh phải hiểu hơn ai hết việc đặt một chân ở hai nơi có nghĩa là gì."

Tim Lửa biết mình sẽ không bao giờ để bất cứ mèo nào rơi vào tình trạng nhập nhằng vì không hoàn toàn thuộc về bộ tộc của mình mà chú phải chịu đựng. "Tôi hứa sẽ không bao giờ kể lại cho họ nghe," chú nghiêm trang meo. "Tôi xin thề trước bộ tộc Sao."

Bà mèo già thả lỏng và duỗi người ra, hai chân trước của bà xoải hết cỡ ra trước, mông bà nhổng lên không. "Ta chấp nhận lời thề của anh, Tim Lửa," bà đáp. "Ta không biết việc này có giúp được gì cho anh không. Nhưng có lẽ nó giải thích tại sao Tim Cây Sồi không bao giờ để một mèo bộ tộc Sấm nào làm tổn hại Bàn Chân Sương hay Long Đá Quý. Dẫu ông đã khẳng định là không biết chúng xuất thân từ đâu, nhưng chắc hẳn ông cũng đã ngửi thấy mùi bộ tộc Sấm trên người chúng rõ như ta đã ngửi thấy vậy. Về phần chúng, chúng chỉ nhất mực trung thành với bộ tộc Sông mà thôi, nhưng xem ra lòng trung thành của Tim Cây Sồi đã bị phân chia nhân danh chúng."

"Tôi rất biết ơn bà," Tim Lửa rừ, cố tỏ ra tôn kính hết sức có thể. "Tôi không biết việc này có ý nghĩa là gì, liên quan gì đến việc mà tôi muốn khám phá, nhưng tôi nghĩ nó rất quan trọng đối với cả hai bộ tộc chúng ta."

"Có thể," Hồ Xám meo. Bà nhú mày. "Nào, bởi vì ta đã kể tất cả cho anh nghe rồi, nên anh phải ra khỏi lãnh thổ của chúng tôi ngay."

"Dĩ nhiên," Tim Lửa meo. "Bà thậm chí sẽ không biết tôi đã ở đây. Và Hồ Xám..." Chú ngừng lại trước khi bươn mình ra khỏi bụi cây và nhìn vào đôi mắt màu vàng nhạt của bà một lúc. "Cảm ơn bà."

Đầu óc Tim Lửa quay mòng mòng khi chú trở về trại. Bàn Chân Sương và Long Đá Quý mang dòng máu của bộ tộc Sấm! Nhưng bây giờ họ hoàn toàn thuộc về bộ tộc Sông, mà không

hay biết gì về di sản bị phân chia của mình. Trung thành với dòng máu và trung thành với bộ tộc không phải luôn luôn là một, Tim Lửa ngẫm nghĩ. Nguồn gốc mèo kiểng của chú không làm cho sự tận tụy với bộ tộc Sấm của chú suy giảm đi chút nào.

Có lẽ do bởi Bàn Chân Sương đã xác nhận Tim Cây Sồi đã chết như thế nào, Sao Xanh sẽ sẵn sàng chấp nhận việc Vuốt Cọp đã giết Đuôi Đỏ. Tim Lửa cũng quyết định sẽ hỏi bà về sự tiết lộ vừa qua của Hồ Xám. Sao Xanh có thể cho chú biết xem có một cặp mèo con từng bị bắt khỏi trại bộ tộc Sấm hay không.

Khi về đến trăng trắng, Tim Lửa đi thẳng đến Bục Đá. Lúc tới gần hang của Sao Xanh, chú nghe thấy có hai mèo đang nói chuyện với nhau, và nhận ra mùi của Vuốt Cọp cùng với mùi của Sao Xanh. Chú lật đật nép người vào tảng đá, hi vọng không bị nhìn thấy khi ông thủ lĩnh trở tá len người qua tấm màn địa y che chắn cửa hang.

"Tôi sẽ đưa một đội đi săn về phía bãi đá Hang Rắn," ông mèo mướp đậm nói qua vai. "Không mèo nào săn mồi ở đó vài ngày rồi."

"Ý hay đấy," Sao Xanh tán thành, đi ra theo ông ta. "Mồi vẫn còn hiếm. Cầu bộ tộc Sao ban cho đợt tuyết tan mau tới."

Vuốt Cọp gù gừ đồng ý và phóng ào về hang chiến binh, không nhìn thấy Tim Lửa đang dùn mình bên tảng đá.

Khi ông ta đi rồi, Tim Lửa bước tới cửa hang. "Sao Xanh." Chú gọi, khi tộc trưởng bộ tộc dợm quay trở vào hang. "Con muốn nói chuyện với bà."

"Được," Sao Xanh điềm tĩnh meo. "Vào đi."

Tim Lửa đi theo bà vào trong hang. Tấm màn địa y đu đưa rồi trở về vị trí cũ, ngăn ánh sáng chói lóa của tuyết. Bên trong tối

lờ mờ, Sao Xanh ngồi đối diện với chú. "Chuyện gì vậy?" bà hỏi.

Tim Lửa hít một hơi thật sâu. "Bà có nhớ câu chuyện chân Quạ kể rằng Đuôi Đỏ giết Tim Cây Sồi trong trận chiến gò đá Thái Dương không?"

Sao Xanh sửng người. "Tim Lửa, chuyện đó đã kết thúc," bà ngao. "Ta đã nói với cậu rồi. Ta có lý do để hài lòng rằng điều đó không phải sự thật."

"Con biết," Tim Lửa cúi đầu lễ phép. "Nhưng con vừa khám phá ra điều mới."

Sao Xanh im lặng chờ. Tim Lửa không chắc bà đang nghĩ gì. "Không mèo nào giết Tim Cây Sồi – Đuôi Đỏ không, Vuốt Cọp cũng không," chú tiếp, khiếp đảm nhận ra giờ đã quá trễ để đổi ý. "Tim Cây Sồi chết khi một tảng đá rơi đè trúng ông."

Sao Xanh cau mày. "Làm sao cậu biết điều đó?"

"Con... con đã lại đi gặp chân Quạ," Tim Lửa thú nhận. "Sau cuộc Tụ Hạp vừa qua." Chú sẵn sàng đón nhận cơn thịnh nộ khi thú tội, nhưng tộc trưởng vẫn bình thản.

"Chính vì vậy nên cậu đã về trễ," bà nhận xét.

"Con cần phải tìm ra sự thật," chú hấp tấp meo. "Và con..."

"Chờ chút," Sao Xanh ngắt lời. "Ban đầu chân Quạ bảo với cậu rằng Đuôi Đỏ giết Tim Cây Sồi. Bây giờ cậu ta thay đổi lại hết câu chuyện rồi ư?"

"Không ạ," Tim Lửa cam đoan. "Con đã hiểu lầm cậu ấy, Đuôi Đỏ chịu trách nhiệm một phần về cái chết của Tim Cây Sồi, bởi vì ông đã đẩy Tim Cây Sồi đến dưới tảng đá nhô ra và đá sụp đổ xuống người Tim Cây Sồi. Và đó là điều khiến bà không

thể tin," chú nhắc lại cho Sao Xanh nhớ, "rằng Đuôi Đỏ cố tình giết một mèo khác. Ngoài ra..."

"Rồi sao?" Sao Xanh vẫn bình thản như thường.

"Con đã băng qua sông và nói chuyện với một mèo bộ tộc Sông. Tim Lửa thú nhận. "Chỉ để kiểm chứng lại. Cô ấy bảo đó là sự thật. Tim Cây Sồi chết vì tảng đá rơi xuống." Chú dòm tịt xuống chân của mình, gồng mình nhận lãnh cơn giận dữ của Sao Xanh vì tội xâm nhập lãnh địa của kẻ thù, nhưng khi chú ngẩng lên, thì chẳng thấy gì trong đôi mắt của tộc trưởng, ngoài mỗi lưu tâm sâu sắc.

Bà gật đầu nhẹ với chú một cái, Tim Lửa tiếp tục. "Vây là chúng ta biết chắc chắn rằng Vuốt Cọp đã nói dối về việc Tim Cây Sồi chết như thế nào - ông ta không giết Tim Cây Sồi để trả thù cho Đuôi Đỏ. Tảng đá rơi xuống làm chết ông ấy. Có thể nào ông ta cũng nói dối về cái chết của Đuôi Đỏ?"

Trong khi chú nói, Sao Xanh bắt đầu trầm tư, nheo mắt lại chỉ còn là một vệt xanh chập chờn trong ánh sáng lu mờ trong hang. Bà thở dài đánh thượt. "Vuốt Cọp là một thủ lĩnh trợ tá cao quý," bà lầm thầm. "và gánh vác bốn phận quan trọng."

"Con biết," Tim Lửa lặng lẽ đồng ý. "Nhưng thưa Sao Xanh, bà không thấy ông ta nguy hiểm đến thế nào sao?"

Sao Xanh gục đầu vào ngực mình. Bà im lặng một lúc lâu, đến nỗi Tim Lửa tự hỏi mình có nên đi ra hay không, nhưng bà chưa đuổi chú ra.

"Còn chuyện này nữa," chú đánh bạo nói. "Có điều kỳ lạ về hai chiến binh bộ tộc Sông."

Sao Xanh ngẩng đầu lên khi nghe vậy, tai bà vểnh về phía trước. Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa ngần ngại lan truyền lời đồn của một mèo già bản tính bộ tộc Sông, nhưng nhu cầu

cần biết sự thật của chú đã khích lệ chú nói tiếp. "Chân Qua còn nói với con là trong trận chiến ở gò đá Thái Dương, Tim Cây Sồi đã ngăn chặn Đuôi Đỏ tấn công một chiến binh tên là Long Đá Quý. Tim Cây Sồi bảo rằng không mèo nào của bộ tộc Sấm được làm tổn hại Long Đá Quý. Con... con đã có cơ hội nói chuyện với một trong những mèo già của bộ tộc Sông. Bà ấy nói với con là Tim Cây Sồi đã đem Bàn Chân Sương và Long Đá Quý về cho bà nuôi khi họ còn là những mèo con nhỏ xíu. Lúc đó là mùa lá trụi, và bà nói rằng những con mèo con đó sẽ chết nếu không ai chăm sóc chúng. Hồ Xám - bà mèo già ấy - đã cho chúng bú. Bà ấy nói rằng... rằng chúng có mang mùi mèo con của bộ tộc Sấm. Điều đó có thật không? Có đứa trẻ nào từng bị đánh cắp khỏi trại chúng ta không?"

Trong một nhịp tim đập, chú nghĩ là Sao Xanh không nghe thấy chú nói, bà bất động hoàn toàn. Sau đó, bà nhồm dậy và đi tới vài bước cho đến khi bà đứng gần như mũi chạm mũi với chú. "Và cậu đã nghe điều vớ vẩn đó à?" bà rít lên.

"Con chỉ nghĩ là con nên..."

"Đấy không phải là điều ta mong đợi ở cậu, Tim Lửa," Sao Xanh ngao. Mắt bà quắc lên như băng đá, lông cổ dựng đứng. "Đi vào lãnh địa kẻ thù để nghe chuyện ngòi lê đôi mách? Tin vào điều mà một mèo bộ tộc Sông nói với cậu? Tốt hơn cậu nên nghĩ đến bốn phận của cậu hơn là đến đây kể chuyện tầm phào về Vuốt Cọp." Bà nhìn chú trừng trừng một lúc lâu. "Không chừng Vuốt Cọp đúng khi nghi ngờ lòng trung thành của cậu."

"Con... con xin lỗi," Tim Lửa ú ớ. "Nhưng con nghĩ Hồ Xám nói sự thật."

Sao Xanh thở hắt ra một hơi dài. Tất cả mối lưu tâm mà bà tỏ ra trước đó đã tan biến, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng và xa cách. "Đi đi," bà ra lệnh. "Hãy đi tìm việc gì ích lợi mà làm - một việc

xúng đáng với một chiến binh. Và đừng bao giờ – *đừng bao giờ* để cập chuyện này với ta lần nữa. Cậu hiểu không?"

"Vâng, thưa Sao Xanh." Tim Lửa bắt đầu lúi khỏi hang. "Nhưng còn Vuốt Cọp thì sao? Ông ta..."

"Đi!" Sao Xanh quát.

Chân Tim Lửa bấu chặt lấy mặt cát khi chú vội vã tuân lệnh bà. Khi đã ra khỏi hang, chú quay đầu và lao vù qua trảng trống, chỉ ngừng lại nghỉ khi chú đã cách Sao Xanh vài con cáo. Chú cảm thấy hoang mang tột độ. Thoạt tiên, Sao Xanh có vẻ chuẩn bị lắng nghe chú, nhưng ngay khi chú nhắc những con mèo bộ tộc Sấm bị bắt thì bà lại không muốn nghe thêm nữa.

Một cảm giác lạnh buốt đột nhiên chạy ào qua Tim Lửa. Ngộ nhỡ Sao Xanh bắt đầu thắc mắc chú đã xoay xở nói chuyện được với những mèo bộ tộc Sông như thế nào thì sao? Lỡ bà phát hiện ra mối quan hệ giữa Vằn Xám và Suối Bạc? Còn Vuốt Cọp nữa? Trong thoáng chốc, Tim Lửa đã hy vọng là mình khiến Sao Xanh hiểu ra là thủ lĩnh trợ tá nguy hiểm biết chừng nào.

*Cây kế với bụi gai*(\*). Giờ thì bà sẽ không đời nào nghe thêm một lời nào chống lại Vuốt Cọp nữa. Mình thổi bay hết rồi!

(\*) Đây là một câu rủa của mèo, thể hiện sự thất vọng.

-----oOo-----

# Chương 7

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Bối rối và khổ sở, Tim Lửa đi về hang chiến binh. Trước khi về đến hang, chú ngập ngừng. Chú không muốn rủi ro gặp phải Vuốt Cọp, và chú không ở tâm trạng muốn chia sẻ với các bạn.

Thay vào đó, gần như là vô thức, chú hướng tới đường hầm dương xỉ dẫn đến hang của Nanh Vàng. Chân Xỉ Than tặc tuệch phóng ra ngoài và sa sầm vào chú. Tim Lửa ngã vật ra sau, hông đập xuống cái bịch, chân Xỉ Than dừng kít lại, làm tuyết văng tóe lên người chú.

"Xin lỗi, Tim Lửa," chân Xỉ Than thở hổn hển. "Em không nhìn thấy thầy."

Tim Lửa lắc tuyết ra khỏi lông. Tim chú dường như nhẹ bẫng đi khi trông thấy chân Xỉ Than, đôi mắt xanh thẳm của cô bé ánh lên nét tinh nghịch, bộ lông xù tua tủa, chĩa ra mọi hướng. Đây là thần sắc trước kia của cô bé, khi còn là lính nhỏ của chú - có thời gian, sau tai nạn, Tim Lửa đã sợ điều này ở chân Xỉ Than sẽ biến mất mãi mãi. "Vội gì mà vội thế?" chú hỏi.

"Em đi tìm là thuốc cho Nanh Vàng," chân Xỉ Than giải thích. "Nhiều mèo bị bệnh quá, tất cả đều vì tuyết đổ thế này, kho dự trữ thuốc của bà ấy đang cạn dần. Em muốn tìm được thật nhiều thuốc trước khi trời tối."

"Để tôi cùng đi và giúp em," Tim Lửa đề nghị. Sao Xanh bảo rằng chú nên làm cái gì ích lợi, và ngay cả Vuốt Cọp cũng không thể buộc tội chú nếu chú đi tìm lá thuốc cho mèo lang y.

"Tuyệt!" Chân Xỉ Than sung sướng meo.

Cùng song hành, họ băng qua trắng trổng về phía đường hầm kim tước. Tim Lửa phải chậm bước lại cho cùng tốc độ với chân Xỉ Than, nhưng nếu cô bé có nhận ra điều này thì hình như cô cũng không buồn lòng.

Ngay trước khi họ ra đến đường hầm, Tim Lửa nghe thấy tiếng léo nhéo của bọn mèo con. Chú quay lại và nhìn chăm chú vào đám cành cây của thân cây đổ, gần hang mèo già. Một lũ mèo con đã bao vây Đuôi Gãy từ lúc nào.

Kể từ khi Sao Xanh cứu mang Đuôi Gãy, hắn sống một mình trong ổ của hắn trong đám cành cây, có chiến binh canh gác. Không nhiều mèo đi ngang qua lối này, và bọn nhóc chẳng có lý do gì mà ló xó gần hắn cả.

"Quân phiến loạn! Đồ phản bội!" Đó là giọng của bé Mây, cao chói lói, đầy báng nhạo. Tim Lửa hoảng hốt khi thằng mèo trắng lao tới, chọc một chân nó vào xương sườn của Đuôi Gãy rồi loáy nhoáy trở lại hàng ngũ. Một tên khác trong đám mèo con bắt chước nó, la lên re re. "Đừng hòng bắt được ta!"

Vằn Đen, đang ở trong phiên gác ông mèo mù, không thềm mắt công đuối lũ nhỏ đi. Anh ta ngồi cách xa chừng một con cáo, nhìn, với chân gập hết vào mình và một tia khoái chí nháng lên trong mắt anh ta.

Đuôi Gãy ngúc ngoắc cái đầu qua lại vẻ nháo nhác, nhưng với đôi mắt mù tịt, kéo mây, hắn chẳng thể trả miếng lại được. Bộ lông mướt đậm của hắn trông xám xỉn và loang lổ, gương mặt bè bè của hắn che chít sẹo là sẹo, trong đó gồm những vết cào đã làm hư đôi mắt hắn. Bây giờ chẳng còn dấu tích gì về gã tộc trưởng ngạo nghễ và khát máu trước đây nữa.

Tim Lửa trao đổi một cái liếc mắt lo ngại với chân Xỉ Than. Chú biết nhiều mèo nghĩ rằng Đuôi Gãy đáng bị đau đớn,

nhưng khi nhìn gã cự tộc trưởng già nua và bất lực, chú không khỏi cảm thấy một chút thương hại. Cơn điên giận bắt đầu bùng lên trong chú khi cuộc hành hạ tiếp diễn. "Chờ tôi chút," chú meo với chân Xỉ Than, đoạn tắt tả đi về phía rìa trắng trống.

Chú thấy bé Mây vỗ chụp cái đuôi của ông mèo mù, ngoạm lấy nó bằng hàm răng sắc như dao. Đuôi Gãy quờ quạng dút ra khỏi và lão đảo táng một chân về hướng thẳng mèo con.

Ngay lập tức, Vằn Đen đứng chồm dậy, rít rú. "Đụng vào thẳng bé là tao sẽ lột da mày thành từng mảnh đấy đồ phản bội."

Tim Lửa sùng máu đến nỗi không nói được lời nào. Nhoài về phía bé Mây, chú túm lấy gáy cổ thẳng bé, quay lại, lôi nó xa khỏi Đuôi Gãy.

Bé Mây gào la kháng cự. "Dừng lại! *Đau* cháu!"

Tim Lửa quẳng mạnh nó xuống tuyết và phụt một tiếng ngao trầm qua kẽ răng. "Về nhà!" chú ra lệnh cho bọn nhóc kia. "Về nhà với mẹ bọn bay đi. Ngay!"

Lũ mèo con nhìn chú thao láo, mắt mở to thất kinh, đoạn lúp cúp chạy mất, biến biệt vào nhà trẻ.

"Còn cháu..." Tim Lửa rít lên với bé Mây.

"Để mặc nó," Vằn Đen xen vào, đi tới đứng cạnh bé Mây. "Nó đâu có gây hại gì."

"Tránh xa việc này ra, Vằn Đen," Tim Lửa ngao.

Vằn Đen đi sượt qua chú, chen vai suýt hất chú ngã nhào, rồi oai vệ đi đến tận tù binh của mình. "Đồ mèo kiểng!" Vằn Đen ngoài lại nhieccc mccc.

Cơ bắp của Tim Lửa căng cứng lên. Chú muốn nhảy xổ vào Vằn Đen và buộc anh ta phải nuốt lời phỉ báng vào cổ họng anh ta, nhưng chú kìm nén lại. Đây không phải là lúc cho các chiến binh bộ tộc cấu xe lẫn nhau. Ngoài ra, chú còn phải xử lý bé Mây.

"Cháu có nghe không?" chú nạt, trừng mắt nhìn xuống thẳng mèo trắng. "Mèo kiểng?"

"Thì sao?" bé Mây ngổ ngáo lằm bằm. "Mèo kiểng có nghĩa là gì?"

Tim Lửa uất nghẹn khi nhận thấy bé Mây vẫn chưa biết nguồn gốc của nó có ý nghĩa gì đối với bộ tộc. "Mèo kiểng tức là mèo sống với Hai Chân," chú thận trọng lựa lời. "Một số mèo bộ tộc không tin rằng mèo kiểng lại có thể trở thành chiến binh tài giỏi. Và điều đó dính líu đến cậu, bởi vì giống như cháu, cậu được sinh ra ở Khu nhà của Hai Chân."

Khi Tim Lửa nói, mắt bé Mây càng lúc càng mở to ra. "Ý cậu định nói gì?" nó meo. "Cháu được sinh ra ở đây mà."

Tim Lửa trợn mắt nhìn nó. "Không phải," chú meo. "Mẹ cháu là chị gái của cậu, tên là Công Nương. Bà sống ở Khu nhà của Hai Chân. Bà đã đem cháu cho bộ tộc khi cháu còn bé xíu, để cháu có thể trở thành một chiến binh."

Trong vài khoảnh khắc, bé Mây đứng im như phỗng, như thể nó là thẳng mèo con được nặn bằng tuyết và băng. "Tại sao cậu không nói cho chú biết?" nó hỏi.

"Cậu xin lỗi." Tim Lửa meo. "Cậu... cậu tưởng cháu biết rồi chứ. Cậu nghĩ rằng đáng lẽ Mặt Vện đã nói với cháu rồi mới đúng."

Bé Mây lùi lại chừng hai cái đuôi. Cú sốc trong đôi mắt xanh da trời của nó dần được thay thế bằng vẻ hiểu biết lạnh lùng.

"Thì ra vậy mà những mèo khác ghét cháu," nó nói rảnh rọt. "Họ nghĩ cháu sẽ không bao giờ giỏi bởi vì cháu không được sinh ra trong rừng. Thật ngu ngốc!"

Tim Lửa đánh vật để tìm ra lời thích hợp hầu an ủi nó. Chú không thể quên Công Nương đã hồ hởi thế nào khi trao đứa con mình cho bộ tộc, chú đã hứa với chị rằng bé Mây sẽ có một cuộc sống tuyệt vời phía trước ra sao. Bây giờ chú đang bắt buộc bé Mây nghĩ về quá khứ của nó và những khó khăn nó sẽ phải đương đầu trước khi được bộ tộc chấp nhận. Nhờ thằng bé bắt đầu nghĩ rằng Tim Lửa và Công Nương đã quyết định sai lầm thì sao?

Tim Lửa thở dài. "Có thể là ngu ngốc, nhưng là vậy đó. Nghe đây," chú kiên nhẫn giải thích. "Những chiến binh như Vằn Đen nghĩ rằng mèo kiểng là cái gì đó xấu xa. Điều đó chỉ có nghĩa là chúng ta sẽ phải bỏ sức lực gấp đôi để cho họ thấy rằng dòng máu mèo kiểng không có gì đáng xấu hổ cả."

Bé Mây đứng thẳng dậy. "Cháu không quan tâm!" nó meo. "Cháu sẽ là chiến binh giỏi nhất bộ tộc. Cháu sẽ đánh nhau với bất cứ mèo nào nói cháu không thể là chiến binh. Cháu sẽ đủ can đảm để giết bọn ác độc như Đuôi Gãy."

Tim Lửa mừng khi thấy tinh thần bé Mây vượt qua được cú sốc khám phá ra bản thân mình. Nhưng chú không chắc nó thật sự hiểu được ý nghĩa của luật chiến binh. "Là chiến binh còn nhiều điều hơn chỉ giết chóc," chú cảnh báo nó. "Chiến binh thật sự - một chiến binh tài giỏi nhất - không bạo tàn hay hèn mọn. Anh ta không cào kẻ thù không còn sức đánh trả. Còn gì là danh dự trong việc đó?"

Bé Mây cúi gầm đầu xuống, tránh ánh mắt của Tim Lửa. Tim Lửa hy vọng mình đã nói điều đúng đắn. Nhìn quanh tìm chân Xỉ Than, chú thấy cô bé đã đến bên Đuôi Gãy và đang kiểm tra

chỗ đuôi bị bé Mây giật của hấn ta. "Không hề hấn gì đâu," cô meo với gã mèo mù.

Đuôi Gãy nằm im re nhưng đôi mắt sưng húp lại dán tịt vào chân, không đáp lễ. Lưỡng lự, Tim Lửa bước tới thúc vào chân gã mèo già. "Đi," chú meo. "Trở về hang của ông nào."

Đuôi Gãy lẳng lẳng quay lại và để cho Tim Lửa dẫn trở lại cái hõm lót lá dưới đám cành cây khô. Vằn Đen nhìn họ đi qua với một cái quật đuôi khinh bỉ.

"Xong rồi, chân Xỉ Than," Tim Lửa meo khi Đuôi Gãy đã yên vị. "Chúng ta đi tìm lá thuốc đi."

"Cậu đi đâu đó?" bé Mây meo lên lãnh lút, dậm bỗ đến bên họ bằng tất cả năng lượng dự trữ của nó. "Cho cháu đi với?"

Khi Tim Lửa ngần ngừ, chân Xỉ Than meo. "Ồ, cho nó đi đi, Tim Lửa. Nó chỉ gây phiền phức khi nó buồn chán thôi. Chúng ta sẽ có thêm tay giúp đỡ."

Mắt bé Mây sáng lên mãn nguyện, một tiếng rừ thích chí vọt ra khỏi cổ họng nó – âm thanh mới lớn làm sao so với thân hình bé bỏng, đầy lông tơ của nó.

Tim Lửa nhún vai. "Được. Nhưng đi sai một bước là cháu sẽ bị tổng trở lại nhà trẻ ngay trước khi kịp nói 'chuyệt' đấy!"

Tộc tuệch đi đều bước, chân Xỉ Than dẫn đường đi dọc theo khe núi đến hõm cát nơi huấn luyện của các linh nhỏ. Mặt trời đã bắt đầu xuống thấp, ném những cái bóng xanh da trời ngang qua tuyết. Bé Mây chạy láo nháo vượt lên trước, ngó nghiêng vào những lỗ hở trong đá và rón rén rình con mỗi tưởng tượng.

"Làm sao em tìm được lá cỏ khi tuyết phủ đầy mặt đất?" Tim Lửa hỏi. "Không phải tất cả mọi thứ đều bị đóng băng à?"

"Vẫn còn có quả mọng," chân Xỉ Than chỉ ra. "Nanh Vàng bảo em đi tìm cây bách xù – cái đó chữa bệnh ho và đau bụng rất tốt – và cây đậu chổi để bào chế thuốc cao đắp trị gãy chân và vết thương. À, với cả vỏ cây tổng quán sủi để chữa đau răng nữa."

"Quả mọng!" bé Mây phi hồng học tới chỗ họ. "Để em tìm thật nhiều cho chị coi!" Đoạn nó phóng vụt đi về hướng một lùm cây viền quanh rìa hõm cát.

Chân Xỉ Than giật đuôi khoái chí. "Nó lạnh quá," cô bé nhận xét. "Mai mốt là lính nhỏ nó sẽ học mau lắm đó."

Tim Lửa âm ừ trong cổ họng. Sức sống của bé Mây khiến chú nhớ lại về nhiệt tình và hăng hái của chân Xỉ Than hồi cô bé mới là lính nhỏ. Nhưng chân Xỉ Than không bao giờ hành hạ mèo bất lực như gã Đuôi Gãy mù.

"Hừ, nếu nó là lính nhỏ *của tôi*, thì tốt nhất nó phải học cách nghe lời tôi," chú lều bầu.

"Vậy à?" chân Xỉ Than nhìn Tim Lửa vẻ hóm hỉnh. "Thầy là một mèo bảo trợ dữ dằn – tất cả lính nhỏ của thầy sẽ phải run rẩy đến tận lông!"

Tim Lửa bắt gặp ánh mắt cười đùa của cô bé và cảm thấy dễ chịu hẳn đi. Như thường lệ, ở bên chân Xỉ Than luôn khiến tinh thần chú sáng khoái. Chú thôi lo lắng đến bé Mây và hòa vào niềm vui họ đang thưởng thức.

"Chân Xỉ Than!" bé Mây gọi từ xa dọc theo hõm cát. "Có quả mọng ở đây. Đến xem này!"

Tim Lửa nghển cổ lên và trông thấy thằng mèo trắng đang nằm thu lu dưới một bụi cây nhỏ, lá sậm màu, mọc len giữa hai tảng đá. Những quả mọng màu đỏ tươi đeo gần thân cây.

"Trông ngon quá," bé Mây meo khi hai con mèo đến gần. Nó hau háu ngoác quai hàm ra hết cỡ để đớp một miếng đây.

Cùng lúc, một tiếng kêu hoảng hốt vọt ra từ chân Xỉ Than. Trước sự kinh ngạc của Tim Lửa, cô bé lao tới, bươn mình trên tuyết nhanh hết sức cái cẳng tàn tật có thể. "Bé Mây!" cô ngao.

Cô bé xông thẳng vào thẳng nhỏ, hất nó ngã nhào. Bé Mây ré lên thẳng thốt và hai con mèo vật nhau dưới mặt đất. Tim Lửa xô tới, lo sợ bé Mây có thể làm chân Xỉ Than tàn tật bị thương, nhưng khi chú tới nơi thì cô bé đã đẩy thẳng mèo con ra khỏi mình và ngồi dậy, thở phì phò. "Em có chạm vào trái nào chưa?" cô chất vấn.

"Chư-chư," bé Mây lấp bắp, không hiểu ất giáp gì. "Em chỉ..."

"Nhìn đi," cô bé đẩy nó lăn lông lốc đến khi mũi nó chỉ còn cách bụi cây một con chuột. Tim Lửa chưa từng thấy cô gằn giọng hung dữ như thế này bao giờ. "Nhìn nhưng không được đụng vào. Đó là cây thủy tùng. Loại quả mọng này độc đến nỗi mà chúng được gọi là quả mọng từ thần. Chỉ một quả thôi cũng có thể giết chết em."

Đôi mắt bé Mây tròn xoe như mặt trăng. Im thin thít, lần này là lần đầu tiên, nó trở mắt nhìn chân Xỉ Than, khiếp đảm.

"Được rồi," cô meo dịu dàng hơn, liếm vai nó hai cái vỗ về. "Lần này không sao cả. Nhưng hãy quan sát cho kỹ đi, để lần sau đừng lầm lẫn nữa. Và không bao giờ - nghe chị nói đây - không bao giờ được ăn cái gì mà em không biết nó là gì, cây gì, nhớ chưa!"

"Dạ nhớ, chân Xỉ Than," bé Mây hứa.

"Thế thì, tiếp tục tìm quả mọng đi," chân Xỉ Than hích vào chân thẳng nhỏ. "Tìm thấy gì thì gọi chị ngay nha."

Bé Mây bước đi, ngoái nhìn ra sau một hai lần trong khi đi. Tim Lửa không tài nào nhớ được khi nào thì nó bị khuất phục hoàn toàn như vậy. Ương bướng như nó mà đã gặp một cú sốc thật sự. "Thật tốt là em ở đây, chân Xỉ Than," Tim Lửa meo, cảm thấy tội lỗi vì mình đã không đủ hiểu biết để cảnh báo bé Mây. "Em đã học được nhiều ở Nanh Vàng."

"Bà ấy là một bà giáo giỏi lắm," chân Xỉ Than trả lời. Cô bé lắc cho mấy cục tuyết rớt khỏi lông và bắt đầu leo lên hõm cát sau bé Mây. Tim Lửa đi bên cạnh, một lần nữa phải kìm bước cho cô bé đi kịp.

Lần này thì chân Xỉ Than để ý. "Thầy biết không, cái cẳng em lành nhiều lắm rồi," cô bé lặng lẽ meo. "Em sẽ rất tiếc khi phải rời hang của Nanh Vàng, nhưng em không thể ở đó mãi mãi." Cô quay qua nhìn Tim Lửa. Tất cả nét ranh mãnh đã tan biến trong mắt cô, nhường lại đau khổ và bức bối ẩn trong màu mắt xanh thăm thẳm. "Em không biết sau này mình sẽ làm gì."

Tim Lửa nhào người qua cọ mặt mình vào mặt cô bé, an ủi. "Sao Xanh biết mà."

"Có lẽ." Chân Xỉ Than nhún vai. "Ngay từ khi còn bé tẹo, em đã muốn được như Sao Xanh. Bà thật là cao quý, và bà hiến dâng cả cuộc đời mình cho bộ tộc. Nhưng Tim Lửa, bây giờ em có thể dâng hiến được gì?"

"Tôi không biết." Tim Lửa thú nhận.

Cuộc đời của mỗi mèo mặc nhiên sẽ đi suốt cùng với bộ tộc, từ lúc là mèo con thành lính nhỏ rồi chiến binh, đôi khi là nữ miu, rồi sau đó sẽ nghỉ hưu, được kính trọng trong số những mèo già. Tim Lửa không biết điều gì xảy ra với một mèo bị thương tật đến nỗi không thể sống một cuộc đời chiến binh – với những cuộc tuần tra dài, săn mồi và chiến đấu theo đúng như đòi hỏi đối với một chiến binh. Thậm chí tất cả những nữ miu đang chăm con trong nhà trẻ cũng đã từng là chiến binh,

có đầy đủ những kỹ năng khả dĩ giúp họ nuôi nấng và bảo vệ đám con mình.

Chân Xỉ Than can đảm và thông minh, và trước khi bị tai nạn, cô bé đã chứng tỏ nguồn sinh lực vô hạn và một lòng một dạ tận tụy với bộ tộc. Lẽ nào tất cả sẽ bị đổ sông đổ suối hết? *Đó là do lỗi của Vuốt Cọp. Tim Lửa âu sầu nghĩ. Ông ta đã sắp đặt dấu mùi để dẫn tới tai nạn cho cô bé.* "Em nên đến gặp Sao Xanh," chú nói to lên đề nghị. "Hãy hỏi xem bà nghĩ gì?"

"Có lẽ em sẽ đi." Chân Xỉ Than nhún vai.

"Chân Xỉ Than!" tiếng meo nhức óc của bé Mây ngắt ngang họ. "Lại đây xem em tìm thấy cái gì này!"

"Chị đến đây, bé Mây!" chân Xỉ Than khập khiễng đi khỏi, meo lên trên chọc Tim Lửa khi vụt biến đi. "Coi chừng lần này là cây cà dọc chết mèo!"

Tim Lửa nhìn cô bé đi. Chú hy vọng là Sao Xanh có thể tìm ra cách đem lại cho chân Xỉ Than một cuộc sống xứng đáng trong lòng bộ tộc. Chân Xỉ Than nói đúng: Sao Xanh là một tộc trưởng vĩ đại, không chỉ trong chiến trận. Bà thật sự quan tâm đến tất cả mèo của mình.

Biết vậy, Tim Lửa thậm chí còn khó xử hơn khi chú nhớ lại phản ứng của bà trước tin tức của Hồ Xám. Tại sao Sao Xanh lại phản ứng kỳ lạ như vậy khi chú nói với bà rằng hai chiến binh bộ tộc Sông trước kia đã là những mèo con của bộ tộc Sấm?"

Tim Lửa lắc đầu khi bước chậm rãi theo sau chân Xỉ Than. Có một bí mật chôn vùi quanh những mèo này, và chú bắt đầu cảm thấy đó là điều thật sự vượt quá quyền năng hiểu biết của mình.

-----oOo-----



# Chương 8

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa nằm chồm chồm trong nhà trẻ, nhìn lứa mèo con đang bú mẹ. Trong khoảnh khắc, lòng chú ngây ngất khi nhìn những sinh vật bé nhỏ, tương lai của bộ tộc.

Nhưng rồi, một ý nghĩ làm xáo động tâm trí chú. Bộ tộc Sấm không có mèo nào nhỏ như chúng cả. Chúng ở đâu ra? Ánh mắt chú đảo đồng từ bọn trẻ tới mẹ của chúng, chẳng thấy gì ngoài một mảng da phập phồng màu xám bạc. Nữ miu ấy không có khuôn mặt.

Tim Lửa nuốt nghẹn một tiếng kêu bặt vĩa. Khi chú nhìn trần trời, thân hình màu bạc của nữ miu bắt đầu nhạt nhòa đi, chẳng để lại ngoài bóng đêm đen kịt. Lũ trẻ bò nhí nhoáy, phả ra những tiếng kêu eo éo khiếp sợ và tuyệt vọng. Một cơn gió lạnh cắt da cắt thịt nổi lên và quét sạch hơi ấm của nhà trẻ. Tim Lửa đứng bật dậy và cố lần theo tiếng kêu thảm thiết của bọn trẻ bơ vơ, dẫn thân vào đêm tối gió gào. "Tôi không thể tìm thấy!" chú rống to. "Các cháu ở đâu?"

Bỗng dưng một tia sáng xuất hiện, dịu và vàng óng, Tim Lửa có thể thấy một mèo khác ngồi ngay phía trước mình, che chở cho lũ mèo con giữa những chân của cô. Đó là Lá Đổm.

Tim Lửa mở miệng định nói với cô. Cô thả cho chú một ánh nhìn dịu dàng vô hạn trước khi hình ảnh cô vụt biến mất, và Tim Lửa lại thấy mình lục đục trên cái ổ rêu trong hang chiến binh.

"Anh có cần phải nặng xì lên vậy không?" Da Bụi cần nhần.  
"Không mèo nào chộp mất được một chút."

Tim Lửa ngồi dậy. "Xin lỗi," chú lầm bầm. Chú không thể không liếc mắt ra giữa hang, nơi Vuốt Cọp ngủ. Ông thủ lĩnh trợ tá vốn hay phàn nàn về tiếng ú ớ mà Tim Lửa gây ra trong khi mơ.

Chú thở phào, không có Vuốt Cọp ở đó. Từ ánh sáng lọt vào hang, Tim Lửa có thể biết rằng mặt trời đã lên khỏi ngọn cây rồi. Chú tằm tấp lệ làng, cố che đậy không cho Da Bụi thấy giấc mơ đã khiến mình run rẩy thế nào. Hoảng sợ, bọn trẻ bơ vơ... bọn trẻ mà mẹ chúng tan biến đi. Phải chăng đó là một lời tiên tri? Và nếu đúng, thì nó hàm ý gì? Lúc này không có mèo con nhỏ như thế trong bộ tộc. Hay điều này liên quan đến bọn trẻ của bộ tộc Sấm trước kia – Bàn Chân Sương và Lòng Đá Quý? Mẹ chúng đã biến mất bằng cách nào?

Trong khi chú rửa ráy, Da Bụi nguýt chú một lần cuối rồi lách mình qua khỏi đám cành cây, để lại Tim Lửa một mình, ngoại trừ Đuôi Dài và Gió Lốc đang ngủ trong chỗ thường nhật của họ.

Không thấy tăm hơi Vằn Xám đâu cả, Tim Lửa để ý, ổ của cậu ta lạnh tanh, như thể cậu ta ra đi từ lúc bình minh. Gặp Suối Bạc, chú đoán. Chú cố hiểu cảm xúc mãnh liệt của bạn, nhưng chú không khỏi lo lắng và khao khát có lại những ngày hồn nhiên xưa kia khi chúng cùng là lính nhỏ. Tim Lửa thò đầu ra khỏi bức màn cây cành để ngắm trại phủ tuyết lấp lánh dưới ánh mặt trời mùa đông lạnh lẽo. Chưa có dấu hiệu gì về đợt tuyết tan cả.

Bên cạnh bụi tầm ma, Bão Cát đang thụp mình xuống một miếng mồi tươi. "Chào, Tim Lửa." cô nàng xởi lởi. "Nếu anh muốn ăn thì mau mau lên trong khi chỉ còn lại ít mồi."

Tim Lửa nhận ra bụng mình đang đói quặn lên. Có cảm giác như chú đã không ăn cả mùa trắng rồi. Chú chạy về phía đồng mồi và thấy Bão Cát nói đúng. Chỉ còn có vài món. Chú chọn

lấy một con chim sáo đá rồi đem đến chỗ bụi tầm ma ngồi ăn với Bão Cát. "Hôm nay chúng ta phải đi săn," chú meo với cái miệng đầy ắp.

"Bão Trắng và Lòng Chuột đã đi với lính nhỏ mới của họ rồi," Bão Cát bảo chú. "Chân Sáng và chân Gai không thể chờ nổi!"

Tim Lửa thắc mắc không biết Văn Xám có đem theo lính nhỏ của cậu ta đi ra ngoài không, nhưng một thoáng sau, chân Điều Hâu một mình ló ra khỏi hang lính nhỏ. Thằng mèo mướp nâu nhạt nhìn quanh rồi bước tới gặp Tim Lửa.

"Thầy có thấy Văn Xám không ạ?" nó hỏi.

"Rất tiếc," Tim Lửa nhún vai. "Anh ấy đi rồi khi tôi thức dậy."

"Thầy chẳng bao giờ ở đây cả," chân Điều Hâu rầu rĩ meo. "Nếu cứ đà này thì chân Lẹ sẽ trở thành chiến binh trước em mất - cả chân Sáng và chân Gai cũng vậy."

"Vớ vẩn," Tim Lửa meo. Đột nhiên chú nổi sùng với Văn Xám và sự mê muội của cậu ta với cô mèo bộ tộc Sông. Không chiến binh nào có quyền lợi là lính nhỏ của mình như thế được. "Em đang tiến bộ tốt lắm, chân Điều Hâu. Nếu muốn thì em có thể đi săn với tôi."

"Cám ơn," chân Điều Hâu hớn hờ rù, bắt đầu trông tươi tỉnh hơn.

"Tôi đi với," Bão Cát đề nghị, nuốt chửng miếng cuối cùng trong bữa ăn của mình và liếm xung quanh mép. Cô dẫn đầu khi ba con mèo đi dọc theo đường hầm kim tước.

"Nào, chân Điều Hâu," Tim Lửa meo khi họ đến rìa hố huấn luyện. "Nơi nào tìm môi tốt?"

"Dưới những gốc cây," chân Điều Hâu đáp, minh họa bằng một cái phất đuôi. "Nơi đó chuột và sóc đến tìm hạt và quả."

"Tốt," Tim Lửa meo. "Chúng ta đi xem coi em nói có đúng không."

Họ đi vòng qua phía bên kia hõm cát; trên đường đi, họ đi ngang qua Mặt Vện, đang rạng rỡ ngấm lũ con chị bò trườn trên tuyết. "Chúng cần phải đuổi chân đuổi cẳng," chị giải thích. "Tuyết thế này khiến chúng bứt rứt."

Bé Mây ngồi dưới bụi cây thủy tùng với hai tên mèo cùng lữa, đang trình trọng giải thích cho bọn kia rằng đó là những quả mọng tử thần, và chúng tuyết đối không bao giờ, không bao giờ được ăn. Cảm thấy buồn cười trước vẻ nghiêm trọng của thằng nhỏ, Tim Lửa meo một tiếng chào khi đi ngang qua.

Bên dưới hàng cây mọc trên đỉnh hõm cát, tuyết không dày lắm, những vệt đất màu nâu lộ ra xen giữa màu trắng. Khi ba con mèo rướn tới trước, Tim Lửa nghe thấy tiếng chạy lúp xúp của những bàn chân nhỏ xíu và mùi chuột. Tự động, chú thụp mình vào tư thế sẵn mồi và lướt về trước, hầu như không đặt chút trọng lượng nào vào chân để báo động con mồi. Tên chuột vẫn không hay biết về nguy hiểm, vẫn quay lưng về phía chú và nhần nhần một cái hạt rơi. Khi Tim Lửa còn cách một cái đuôi, chú chụp tới và đắc thắng quay lại bọn bạn với con mồi ngậm trong hàm.

"Bắt giỏi ghê," Bão Cát trầm trồ.

Tim Lửa cào đất phủ lên con mồi để tha nó về sau. "Con kế tiếp là của em đấy, chân Điều Hâu," chú meo.

Chân Điều Hâu hãnh diện ngẩng đầu lên và rón rén đi tới, mắt đảo đồng bên này bên kia. Tim Lửa phát hiện một con chim đen đang mổ quả mọng nơi gốc một bụi nhựa ruồi, nhưng lần này chú lùi lại.

Cậu lính nhỏ cũng nhận ra con chim gần như cùng lúc với Tim Lửa. Lén lút, từng chân một, nó bò tới gần. Hông nó chao qua chao lại khi nó chuẩn bị vồ. Dõi theo, Tim Lửa nghĩ nó chùng chình quá lâu, mất một nhịp tim đập. Con chim đen đánh hơi thấy nó và bay vụt lên, nhưng chân Điều Hâu quăng mình theo con mồi bằng một cú nhảy mạnh mẽ và táng nó rớt khỏi không trung.

Một chân giữ lấy con mồi, nó quay lại nhìn Tim Lửa. "Em đã canh thời gian sai," nó thú nhận. "Em đã rình quá lâu, phải không?"

"Có lẽ vậy," Tim Lửa trả lời. "Nhưng đừng quá ỉu xiu thế. Em đã bắt được nó và điều đó mới đáng quan tâm."

"Khi trở về, em có thể đem nó đến cho những mèo già," Bão Cát meo.

Chân Điều Hâu cười toét khi nghe vậy. "Dạ, em..." nó vừa định nói thì bị cắt ngang bởi một tiếng ré kinh hoàng vọng tới từ hướng hõm cát.

Tim Lửa vội nhìn quanh. "Nghe như tiếng một đứa trẻ."

Với chân Điều Hâu và Bão Cát chạy bên cạnh, chú lao về phía tiếng kêu. Vọt ra khỏi hàng cây, chú bay về phía đỉnh hõm cát và dòm xuống.

"Bộ tộc Sao vĩ đại!" Bão Cát há hốc miệng.

Ngay bên dưới ba con mèo, lù lù một con thú to sụ, lông trắng đen. Tim Lửa nhận ra mùi khắm lăm của con lửng. Chú chưa từng bao giờ trông thấy một con nào giữa trời, mặc dù chú thường nghe thấy tiếng chúng loạt soạt âm ỉ trong những bụi cây. Một cái chân to lớn có móng cong vút đang thò vào lỗ hổng giữa hai tảng đá, nơi bé Mây đang co ro hoảng hốt.

"Tim Lửa!" nó gào lên. "Cứu cháu!"

Tim Lửa cảm thấy từng sợi lông trên thân thể mình dựng đứng lên. Chú lao mình xuống hõm cát, chân trước xoãi ra để tấn công. Chú lờ mờ nhận thấy Bão Cát và chân Điều Hâu theo sát gót mình. Tim Lửa cày móng vuốt vào hông con lửng, và con thú khổng lồ bèn quay ngoắt lại chú với một tiếng gầm, quai hàm nó bập mạnh. Nó cực nhanh – hẳn là nó đã tấp trúng Tim Lửa rồi nếu chân Điều Hâu không chồm tới từ bên kia, cào mắt nó.

Con lửng giật đầu về phía Bão Cát khi cô vừa cắm phập răng vào một cái cẳng sau của nó. Đá chân thật mạnh, nó hất cô văng ra, và cô lăn tròn trên tuyết.

Tim Lửa lại đâm bổ vào lần nữa để cào sườn con lửng. Những giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống tuyết. Con lửng rống lên, nhưng bây giờ thì nó đang lùi bước, và khi Bão Cát đứng dậy được, xông tới, khọt khẹt, nó quay đầu và ì ạch phóng lên khỏi khe núi.

Tim Lửa quay qua bé Mây. "Cháu có bị thương không?"

Bé Mây bò ra khỏi khe nứt trong tảng đá, run rẩy không sao kiểm soát được. "Kh-không."

Tim Lửa cảm thấy run lên vì nhẹ nhõm. "Chuyện gì xảy ra vậy? Mặt Vện đâu?"

"Cháu không biết. Tất cả bọn cháu đang chơi, sau đó cháu quay lại thì không thấy mèo nào nữa. Cháu nghĩ mình phải đi tìm chúng, thì có một con lửng..." Nó vuột ra một tiếng meo khiếp vía, thụp xuống, gục đầu vào chân.

Tim Lửa vươn cổ ra định liếm trấn an nó thì nghe Bão Cát la. "Tim Lửa, coi này."

Chú quay lại. Chân Điều Hâu đang nằm oặt qua một bên, máu từ cẳng chân sau của nó rỉ xuống tuyết.

"Không sao," nó rên rỉ, can đảm cố gượng đứng dậy.

"Nằm yên trong khi chúng tôi xem sao," Bão Cát ra lệnh.

Tim Lửa nhào đến và xem xét vết thương. Chú thở phào, vết rạch trên cẳng chân Điều Hâu dài nhưng không sâu, và máu đã sắp ngừng chảy. "Em thật may mắn, tạ ơn bộ tộc Sao," chú meo. "Em đã cứu tôi thoát khỏi cú đớp ghê hồn. Thật là một hành động dũng cảm, chân Điều Hâu."

Đôi mắt của cậu lính nhỏ sáng lóng lánh trước lời khen của Tim Lửa. "Không thật sự là dũng cảm đâu," nó run rẩy meo. "Em không có thời gian để suy nghĩ."

"Một chiến binh cũng không thể làm tốt hơn được," Bão Cát meo. "Nhưng con lửng làm gì vào giữa ban ngày thế hả? Chúng thường đi săn vào ban đêm mà."

"Chắc là nó cũng đói như chúng ta," Tim Lửa đoán. "Nếu không thì nó đã không tấn công một vật to như bé Mây." Chú quay qua thẳng mèo con và nhẹ nhàng hích nó đứng dậy. "Đi, chúng ta đưa cháu về trại nào."

Bão Cát đỡ chân Điều Hâu đứng dậy và kè bên cạnh khi nó khập khiễng lên đỉnh hõm cát, đi về phía khe núi. Tim Lửa theo sau với bé Mây, thẳng bé cứ bám rịt lấy chú.

Khi họ đến khe núi, Mặt Vện bổ nhào ra, cuống quýt gọi tên bé Mây. Lũ mèo con còn lại lúp xúp chạy theo chị, chúng kéo nhau ra khỏi trại khi nghe thấy tiếng kêu la thất thanh của mẹ chúng. Tim Lửa nhận thấy có cả Gió Lốc và Da Bụi; sau đó tim chú tụt xuống khi thấy Vuốt Cọp theo họ ra khỏi đường hầm.

Mặt Vện lao tới bé Mây và phủ lên mình nó những cái liếm lo âu. "Con đã ở đâu?" chị mắng nó. "Mẹ đã tìm con *khắp nơi!* Con không nên chạy xa như thế."

"Con đâu có chạy xa!" bé Mây cãi lại.

"Chuyện gì vậy?" Vuốt Cọp chen lên đằng trước nhóm mèo.

Tim Lửa giải thích, trong khi Mặt Vện tiếp tục vuốt cho mượt bộ lông xù lên của bé Mây. "Chúng tôi đã đuổi con lửng đi rồi." Chú nói với thủ lĩnh trợ tá. "Chân Điều Hâu đã rất dũng cảm."

Trong khi chú nói, Vuốt Cọp nhìn chú trừng trừng với đôi mắt màu hổ phách dữ tợn, nhưng Tim Lửa ngẩng cao đầu; lần này chú không có lý do gì để cảm thấy tội lỗi cả.

"Cậu nên đi gặp Nanh Vàng để khám cái chân," thủ lĩnh trợ tá gầm gừ với chân Điều Hâu. "Còn mi..." Ông ta quay ngoắt lại và đứng lửng lững đầy đe dọa bên trên bé Mây. "Mi đã làm gì mà tự rơi vào sự nguy hiểm như thế, hả? Mi nghĩ chiến binh không còn gì để làm tốt hơn là giải cứu mi sao?"

Bé Mây oặt tai xuống. "Cháu xin lỗi, Vuốt Cọp. Cháu không cố ý đi vào chỗ nguy hiểm."

"Không cố ý! Có mèo nào dạy mi đi lang thang xa thế không?"

"Nó chỉ là một đứa bé thôi mà!" Mặt Vện nhã nhặn phản đối, chị hướng đôi mắt màu xanh lá cây nhạt của mình vào ông thủ lĩnh trợ tá.

Vuốt Cọp bành môi gừ một tiếng. "Nó gây rắc rối nhiều hơn tất cả đám trẻ khác cộng lại." Ông ta ngao. "Đã đến lúc nó phải học một bài học. Nó phải làm gì đó để thay đổi thật sự."

Tim Lửa mở miệng phản kháng. "Đây là lần đầu tiên bé Mây không cố ý gây phiền phức; một mẻ sợ xanh mặt đã là một hình phạt cho việc nó rời xa khỏi Mặt Vện rồi."

Nhưng Vuốt Cọp vẫn hùng hổ. "Hãy đi chăm sóc những mèo già," ông ta ra lệnh. "Dọn ổ dơ của họ và lấy rêu sạch sẽ. Phải bảo đảm họ có đủ môi tươi, và phải bắt bọ chét cho họ."

"Bọ chét!" bé Mây kêu lên, tiêu tan mẫu sợ hãi cuối cùng vì giận dữ. "Cháu không làm đâu! Tại sao họ không thể tự bắt bọ chét lấy?"

"Vì họ già rồi!" Vuốt Cọp rít lên. "Mi cần bắt đầu học biết nhiều hơn về những cách thức của bộ tộc, nếu mi muốn trở thành lính nhỏ." Ông ta nhìn bé Mây trợn trạo. "Đi đi. Hãy làm thế cho đến khi ta bảo mi ngưng thì thôi."

Bé Mây có vẻ hậm hực một lúc lâu, nhưng nó thậm chí cũng không dám chống đối Vuốt Cọp hai lần. Nó nhìn ông thủ lĩnh trợ tá bằng đôi mắt xanh da trời nảy lửa, và rồi, chạy đi về phía đường hầm. Mặt Vện thốt lên một tiếng meo lo lắng và tất tưởi chạy theo.

"Ta đã luôn bảo rằng đem mèo kiểng vào bộ tộc là một ý kiến tồi tệ," Vuốt Cọp ngoa với Da Bụi. Ông ta nhìn Tim Lửa chòng chọc khi nói, kiểu như thách thức anh chiến binh trẻ phản kháng.

Tim Lửa ngoảnh đi khỏi. "Mau lên, chân Điều Hâu," chú meo, nuốt cơn giận. Chẳng có nghĩa lý gì khi mà khơi mào một trận đánh nhau. "Chúng ta đưa em đi gặp Nanh Vàng."

"Để tôi quay lại lấy môi chúng ta vừa bắt được," Bão Cát đề nghị. "Chúng ta không muốn con lưng đó xơi mất!" Cô bắt đầu leo trở lên khe núi, Tim Lửa meo với theo lời cảm ơn rồi hướng về trại cùng với chân Điều Hâu. Cậu lính nhỏ lê lết khó nhọc và trông bộ mệt bơ phờ.

Khi họ vừa tới đường hầm kim tước, Tim Lửa ngạc nhiên thấy Đuôi Gãy mò mẫm lối ra cùng với Nanh Vàng đi bên cạnh. Hai lính gác, Vằn Đen và Đuôi Dài, theo sát đằng sau.

"Bộ điên khùng hay sao mà đem hấn ra khỏi hang thế này," Đuôi Dài càu nhàu. "Hấn mà tẩu thoát thì sao?"

"Tẩu thoát?" Nanh Vàng rít the thé. "Anh nghĩ nhím cũng biết bay sao? Hấn chẳng chạy nổi tới đâu đâu, cục lông ngu ngốc à." Bà cẩn thận phủi tuyết khỏi một tảng đá láng và dẫn Đuôi Gãy tới đó. Hấn ngồi xuống, với gương mặt mù nghếch về phía mặt trời và hít hít không khí.

"Một ngày đẹp trời," Nanh Vàng thì thầm, cuộn thân mình khằng khiu của bà sát vào người hấn. Tim Lửa chưa bao giờ nghe thấy giọng bà dịu dàng như thế. "Chẳng mấy chốc rồi tuyết sẽ tan, và mùa lá non sẽ về đây. Con mỗi sẽ béo và ngon. Lúc đó mi sẽ cảm thấy khỏe hơn."

Nghe vậy, Tim Lửa sực nhớ ra điều mà không mèo nào biết – rằng Nanh Vàng là mẹ Đuôi Gãy. Ngay cả Đuôi Gãy cũng không biết, và lúc này hấn chẳng tỏ dấu hiệu nào ra điều là đã nghe thấy những lời hiền hậu của Nanh Vàng. Tim Lửa nhăn mặt trước vẻ đau đớn trong đôi mắt của bà mèo lang y. Bà đã buộc phải bỏ Đuôi Gãy khi hấn được sinh ra bởi vì mèo lang y bị cấm không được có con. Và sau đó, chính bà đã làm mù hấn để cứu bộ tộc nuôi bà khỏi sự tấn công của bọn mèo phiến loạn.

Nhưng bà vẫn yêu thương hấn, mặc dù bà chẳng có ý nghĩa gì đối với hấn hơn bất cứ mèo nào khác trong bộ tộc Sấm. Tim Lửa suýt nữa thì ngao lên thông cảm với bà.

"Tôi phải báo với Vuốt Cọp về việc này," Vằn Đen meo om sòm, bước tới chân tảng đá nơi hai con mèo đang ngồi. "Ông ấy đã không ra lệnh cho tù nhân rời trại."

Hùng dũng đi tới, Tim Lửa đẩy mồm vào giữa mặt Văn Đen. "Sao Xanh vẫn là tộc trưởng vào lần cuối cùng tôi thấy," chú gằn giọng. "Và anh nghĩ coi là bà sẽ nghe... anh hay là nghe mèo lang y?"

Văn Đen liền đứng hẳn lên hai chân sau, môi chành ra để lộ những chiếc răng nanh. Đằng sau, Tim Lửa nghe thấy chân Điều Hâu rên lên sợ hãi. Chú gồng người, sẵn sàng đánh nhau với anh chiến binh lớn tuổi hơn mình, nhưng trước khi trận chiến bùng nổ, Nanh Vàng can họ bằng một tiếng ngao giận dữ.

"Dừng ngay cái trò nhảm nhí đó! Chuyện gì xảy ra với chân Điều Hâu vậy?" Khuôn mặt đẹp của bà thò ra khỏi rìa tảng đá, nhăn lại vì lo lắng.

"Nó bị con lửng cào," Tim Lửa nói với bà, lườm Văn Đen một cái.

Bà mèo lang y nhảy phắt xuống và xem xét cái cẳng sau của chân Điều Hâu, hít hít xung quanh vết thương. "Cậu sẽ sống," bà lầm bầm. "Hãy về hang của tôi, chân Xỉ Than đang ở đó và cô ấy sẽ cho cậu một ít thuốc đắp lên."

12

Bạn đang đọc truyện trên: [Truyen3S.Com](http://Truyen3S.Com)

Trước Sau

-----oOo-----

## Chương 9

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Trong hang của Nanh Vàng, Tim Lửa giải thích chuyện vừa xảy ra trong khi chân Xỉ Than khám vết rạch trên cẳng của chân Điều Hâu và đưa thuốc cao cho nó đắp lên đó.

"Tối nay em nên nghỉ lại đây," cô mèo xám bảo chàng lính nhỏ. "Nhưng chị tin chắc là chân em sẽ lành lại như mới trong một hay hai ngày." Cô vui vẻ nói, không đượm một chút cay đắng nào về cái cẳng không bao giờ khỏi của mình. Quay về phía Tim Lửa, cô nói thêm. "Bé Mây vừa đến đây. Nó nói là phải bắt bọ chét cho mèo già nên em đã cho nó một ít mật chuột."

"Cái đó để làm gì vậy?" Chân Điều Hâu hỏi.

"Nếu em bôi một ít lên bọ chét là chúng sẽ rơi xuống ngay," chân Xỉ Than bảo với cậu em. Đôi mắt xanh da trời của cô sáng lên thích chí. "Nhưng sau đó thì đừng có liếm chân đấy nhé. Nó hôi khủng khiếp."

"Tôi tin là bé Mây sẽ thích làm việc đó," Tim Lửa nhăn nhó. "Thật tiếc là Vuốt Cọp lại trừng phạt nó, bởi vì, tôi không nghĩ việc con lửng tấn công nó là lỗi tại nó."

Chân Xỉ Than nhún vai. "Tranh cãi với Vuốt Cọp thì thật là vô ích."

"Ờ, phải," Tim Lửa đồng ý. "Thôi, tôi đi đây để xem cho chắc là bé Mây ổn."

Ngay khi bước vào hang mèo già, mũi chú chun lại vì mùi mật chuột nồng nặc. Tai Nhỏ đang nằm nghiêng trong khi bé Mây

vạch bộ lông màu xám của ông để tìm bọ chét. Ông mèo giật thót khi bé Mây dụi một ít mật chuột vào bên trong cẳng chân sau của ông. "Coi chừng, bé con! Thu vuốt lại."

"Chúng thu vào hết rồi," bé Mây lau bầu, mặt nó nhúm nhú lại vì kinh tởm. "Rồi, xong. Ông xong rồi, thưa Tai Nhỏ."

Đuôi Đốm Xám, chăm chú quan sát nãy giờ, liếc nhìn Tim Lửa. "Bà con của anh được việc đấy, Tim Lửa," bà nói khào khào. "Ấy không, bé Mây," bà vội thêm khi thằng mèo con bắt đầu hướng tới bà, cầm theo miếng rêu thắm mật chuột. "Bà chắc chắn là mình không có bọ chét. Nếu bà là cháu thì bà sẽ không đánh thức Độc Nhãn dậy đâu." Bà hất đầu tới chỗ bà mèo già đang ngủ, cuộn tròn bên cạnh thân cây đổ. "Bà ấy sẽ không cảm ơn vì cháu quấy rầy."

Bé Mây nhìn quanh một cách hy vọng. Không còn mèo già nào khác ở đó nữa. "Vậy thì cháu đi được chưa?" nó hỏi.

"Cháu gặp Độc Nhãn sau cũng được," Tim Lửa meo. "Nhân tiện cháu nên dọn ổ dơ ra khỏi đây đi. Lẹ lên, để cậu giúp cháu một tay nào."

"Ồ mới phải bảo đảm khô đấy!" Tai Nhỏ ngoa.

Tim Lửa và bé Mây cùng nhau cào rêu cũ và cây thạch nam ra, và đem vứt chúng ra khỏi trại làm nhiều chuyến. Tim Lửa chỉ cho bé Mây cách gột bỏ mật chuột ra khỏi chân bằng cách chà chân vào tuyết. "Giờ chúng ta đi lấy rêu mới về," chú meo. "Đi nào, cậu biết chỗ này có rêu tốt lắm."

"Cháu mệt quá," bé Mây than thở khi nó lê bước theo Tim Lửa. "Cháu không muốn làm việc này."

"Ồ, rất tiếc, cháu phải làm thôi," Tim Lửa nạt lại. "Vui lên nào. Có thể còn tệ hơn nữa kia. Cậu đã kể cho cháu nghe hồi cậu

còn là lính nhỏ phải làm nhiệm vụ tự tay chăm sóc Nanh Vàng chưa?"

"Nanh Vàng!" mắt bé Mây mở thò lổ. "Phì, cháu cá là bà ấy cộc cần phải biết! Bà ấy có cào cậu không?"

"Bà chỉ cào bằng lưỡi thôi," Tim Lửa đáp. "Nhiều đó cũng đủ sắc rồi!"

Bé Mây bật cười phá lên. Tim Lửa mừng thầm, nó đã thôi than phiền, và khi họ đi tới khoảnh đất rêu mọc dày đặc, nó cùng góp sức đào rêu lên khỏi tuyết, bắt chước Tim Lửa khi chú chỉ nó giữ chỗ rêu ẩm ướt ra.

Họ quay về trại, quai hàm ngậm chặt rêu, Tim Lửa thoáng nhìn thấy một mèo lén ra khỏi đường hầm kim tước và phóng lên sườn khe núi. Thân hình lực lưỡng và bộ lông vằn vện không lẫn vào đâu được. Đó là Vuốt Cọp.

Tim Lửa nheo mắt lại. Thủ lĩnh trợ tá trông tựa như là lén lút, ngó dáo dác xung quanh trước khi rời đường hầm và biến mất qua rìa khe núi nhanh hết sức. Tim Lửa cảm thấy bồn chồn. Có gì đó không ổn ở đây.

"Bé Mây," chú meo, thả núi rêu của mình xuống đất, "đem rêu của cháu về lót ổ cho mèo già, rồi sau đó quay lại lấy rêu của cậu về nhé. Cậu có chút việc phải làm."

Bé Mây meo đồng ý qua cái miệng đầy rêu và đi tiếp về phía đường hầm. Tim Lửa quay đầu và chạy ngược lên con dốc nơi Vuốt Cọp vừa biến mất.

Ông thủ lĩnh trợ tá đã khuất khỏi tầm mắt, nhưng giữa những dấu mùi của ông ta và những dấu chân to lớn trên tuyết, Tim Lửa dễ dàng lần theo. Chú cẩn thận không bắt kịp, kéo Vuốt Cọp nhìn thấy hoặc là ngửi thấy chú.

Dấu vết này chắc chắn là dẫn tới Rừng Thông và Bãi Cây Bị Đốn. Tim Lửa giật mình nhận ra là Vuốt Cọp ắt hẳn đã đi tới Khu nhà của Hai Chân. Tim chú chao đảo vì sợ hãi. Thủ lĩnh trợ tá đang trên đường đi tìm Công Nương, chị của Tim Lửa chẳng? Có thể ông ta điên tiết vì bé Mây đến nỗi muốn làm tổn thương mẹ của thằng bé. Tim Lửa không bao giờ nói cho bộ tộc biết Công Nương sống ở đâu, nhưng Vuốt Cọp có thể dễ dàng dò ra mùi của chị thông qua mùi của bé Mây. Chú thụp người xuống, cẩn thận di chuyển. Khi dấu vết queo quanh một bụi cây kim tước, một sự chuyển động đập vào khóe mắt chú khiến chú lưu ý. Đó là một con chuột, sục sạo dưới một bụi cây.

Tim Lửa không muốn dừng lại bắt nó, nhưng quả thực con chuột cứ nài nỉ để bị chộp. Toàn thân chú thụp xuống theo bản năng và chú rón rén bò về phía con mồi, và chú mất nhiều thời gian hơn thế để nó xuống tuyết trước khi lại đi theo Vuốt Cọp. Bây giờ Tim Lửa di chuyển nhanh hơn, lo sợ thủ lĩnh trợ tá có thể đã làm gì đó trong khi chú chậm trễ.

Khi chú đi vòng qua một thân cây đổ, chú đâm sầm vào đúng Vuốt Cọp, đang nhảy chồm tới từ hướng đối diện. Thủ lĩnh trợ tá ngạc nhiên lùi lại. "Ồ óc chuột!" ông ta rít chìn chịt. "Anh đang làm gì ở đây?"

Phản ứng đầu tiên của Tim Lửa là thở phào. Chắc chắn thời gian đó chừa đủ cho Vuốt Cọp đi tới Khu nhà của Hai Chân để làm tổn thương Công Nương. Sau đó chú nhận ra thủ lĩnh trợ tá đang hằm hè nhìn mình với vẻ nghi ngờ sâu sắc trong đôi mắt màu hổ phách của ông ta. *Ông ta tuyệt đối không được biết mình theo dõi*, Tim Lửa hấp tấp nghĩ.

"Tôi... tôi đi ra ngoài để chỉ cho bé Mây nơi tìm rêu lót ổ," chú lấp bắp. "Và rồi, tôi lại nảy ý đi săn mồi một chút."

"Ta không thấy con mồi nào cả," Vuốt Cọp ngao.

"Tôi chôn nó ngay đằng kia," Tim Lửa ngoắt đầu về hướng chú vừa đi qua.

Ông chiến binh híp ộp mắt. "Chỉ cho ta xem."

Điên tiết vì Vuốt Cọp không tin mình, nhưng chú cũng nhẹ nhõm không kém về may mắn mình đã bắt được mỗi, Tim Lửa dẫn đường trở lại lối cũ và cào tuyết khỏi con chuột chú đã chôn. "Hài lòng chưa?"

Thủ lĩnh trợ tá cau mày nhìn chú. Tim Lửa có thể đọc được ý nghĩ của ông ta – ông ta ráo riết muốn đổ cho Tim Lửa tội gì đó, nhưng lần này thì không thành công.

Cuối cùng, ông ta lầm bầm. "Vậy. để ta đem nó về," đoạn ông ta nghiêng đầu nhặt con chuột của Tim Lửa lên và sải bước về hướng trại.

Tim Lửa nhìn ông ta đi, sau đó bắt đầu chạy trở lại dấu vết, hướng về Khu nhà của Hai Chân. Ít nhất chú đã khám phá ra Vuốt Cọp đã ở đâu. Thỉnh thoảng chú lại xoay tai về sau, chú không muốn Vuốt Cọp quay lại và đi theo mình, nhưng chú không nghe thấy gì cả, mới bắt đầu thư giãn dần.

Dấu mùi của Vuốt Cọp chấm dứt gần nơi những hàng rào bao quanh lãnh địa của Hai Chân. Tim Lửa sàng tới sàng lui dưới những thân cây, rà soát mặt đất. Tuyết bị xới lên bởi nhiều dấu chân... quá nhiều mùi hơi đến nỗi chú không thể nhận ra được. Cũng có rất nhiều mùi lạ. Có rất nhiều mèo đã ở đây, và vừa mới thôi.

Tim Lửa chun mũi lại kinh tởm. Những mùi hơi mèo trộn lẫn với mùi con mồi chết lâu ngày và mùi rác rến của Hai Chân. Ngoại trừ mùi của Vuốt Cọp, còn đâu chú không tài nào nhận dạng được bất kỳ mùi nào. Vất óc suy nghĩ, Tim Lửa ngồi xuống rửa chân. Không thể nói chắc rằng Vuốt Cọp đã gặp những mèo lạ này, hay ông ta chỉ đi ngang qua dấu vết của

chúng. Chú vừa định quay trở về trại thì bỗng nghe thấy một tiếng meo đằng sau.

"Tim Lửa! Tim Lửa!"

Giật nảy mình, chú quay phắt lại. Đang ngồi trên hàng rào ở cuối khu vườn nhà Hai Chân của chị chú là Công Nương. Lập tức, Tim Lửa phóng tới hàng rào và nhảy phốc lên bên cạnh chị.

Công Nương rừ lên một tiếng trầm sâu trong cổ họng, và dụi một bên mắt chị vào mặt chú. "Tim Lửa, em gầy quá!" chị xuýt xoa, tách ra xa khỏi chú. "Em có đủ ăn không?"

"Không, không mèo nào trong bộ tộc đủ ăn cả," Tim Lửa thú thật. "Mỗi rất hiếm trong thời tiết này."

"Giờ em có đói không?" chị hỏi. "Có một tô đồ ăn ở trong ổ Hai Chân của chị. Em ăn đi nếu em muốn."

Trong hai nhịp tim đập, Tim Lửa bị cám dỗ. Miệng chú tứa nước miếng trước ý nghĩ lấp đầy bụng bằng thức ăn mà mình không phải săn bắt. Nhưng lẽ thường đã chiến thắng. Chú không thể trở về trại với mùi Hai Chân khắp mình, vì luật chiến binh ngăn cấm chú không được ăn trước khi cho những mèo khác của bộ tộc ăn. "Cám ơn, Công Nương, nhưng em không thể," chú meo.

"Chị hy vọng em cho bé Mây ăn no," Công Nương thấp thỏm meo. "Chị đã chờ đợi em suốt bấy lâu, vậy dạo này nó ra sao rồi?"

"Nó tiến bộ lắm," Tim Lửa đáp. "Nó sẽ sớm trở thành lính nhỏ thôi."

Mắt Công Nương sáng long lanh vì tự hào, và Tim Lửa có cảm giác lòng mình bị vạt. Chú hiểu việc trao đứa con đầu lòng của

mình cho bộ tộc có ý nghĩa như thế nào đối với chị. Chú không thể để chị nghi ngại về việc thằng bé đang sống thế nào trong cuộc sống bộ tộc. "Bé Mây khỏe mạnh và dũng cảm," chú nói với chị, "và thông minh." *Và tọc mạch, hư hỏng, bất kính*, chú thậm chí nói thêm với mình. Nhưng chắc chắn là bé Mây sẽ học hỏi rất nhanh, khi nó đã làm quen với lễ lối của bộ tộc. "Em chắc chắn nó sẽ là một chiến binh giỏi," chú meo.

Công Nương rù rừ mẫn nguyện. "Dĩ nhiên, vì có em dạy dỗ nó mà."

Đôi tai Tim Lửa giật giật bối rối. Công Nương nghĩ rằng rất dễ trở thành chiến binh. Chị không biết được những vấn đề chú gặp phải trong lòng bộ tộc, hoặc phải khó khăn ra sao để quyết định điều đúng đắn khi chú phát hiện ra những việc có ảnh hưởng đến bộ tộc.

"Em đi đây," chú meo. "Em sẽ lại đến thăm chị sớm thôi. Và khi mùa lá non đến, em sẽ dẫn bé Mây đi cùng."

Chú trao cho Công Nương một cái liếm tạm biệt, đầy thương mến, và để lại chị rù rừ sung sướng hơn nữa với ý nghĩ sắp được gặp lại đứa con yêu quý của mình.

Tim Lửa trở lại theo dấu mùi của Vuốt Cọp, lưu ý tìm môi trên đường đi. Sau khi nói với Vuốt Cọp rằng mình đi sẵn, chú biết mình nên quay về trại với thứ gì đó ra trò. Dần dần, chú nhận ra tiếng động lạ. Chú dừng lại suy nghĩ trước khi nhận ra đó là gì. Ở đâu đó, nước đang nhỏ giọt. Liếc nhìn xung quanh, chú thấy một vẩy bạc phồng ra nơi đầu một nhánh gai. Giọt nước phình to, lóng lánh dưới ánh mặt trời trước khi rơi xuống và tan thành một cái lỗ nhỏ xíu trên mặt tuyết.

Tim Lửa ngược đầu lên. Bây giờ, tiếng nước lộp độp đã hiện khắp xung quanh và một luồng gió ấm thổi gợn lông chú lên. Với một niềm vui dâng tràn, chú nhận ra mùa lá rụng nghiệt ngã sắp đến hồi kết thúc. Chẳng bao lâu nữa mùa lá

non sẽ đến, và con mồi sẽ dồidào trở lại. Tuyết đã bắt đầu tan!

-----oOo-----

# Chương 10

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Trở về trại, Tim Lửa phát hiện Sao Xanh đang ròi nhà trẻ. Chú vội vàng thấy thứ mình bắt được vào đồng mồi tươi rồi đi về phía bà.

"Ờ, Tim Lửa, chuyện gì vậy?" tộc trưởng hỏi. Giọng bà nghe điềm tĩnh, nhưng có hơi chút trầm tư. Tim Lửa hiểu rằng sự thiếu nồng nhiệt này có nghĩa là bà chưa lượng thứ cho chú chuyện chú hỏi han về sự mất tích của bọn trẻ bộ tộc Sấm.

Chú hạ thấp đầu kính cẩn. "Sao Xanh, con vừa đi săn ở gần chỗ của Hai Chân, và..."

"Tại sao ở đó?" Sao Xanh cắt ngang. "Đôi khi ta nghĩ anh tiêu quá nhiều thời gian ở gần Khu nhà của Hai Chân đấy, Tim Lửa."

"Con... con chỉ nghĩ ở đó có thể có mồi," Tim Lửa ấp úng. "Nhưng trong lúc ở đó, con đã ngửi thấy mùi một số mèo lạ."

Sao Xanh cảnh giác ngay tắp lự, tai bà dựng lên và nhìn chăm chú vào Tim Lửa. "Có bao nhiêu mèo? Họ đến từ bộ tộc nào?"

"Con không biết được chính xác là có bao nhiêu," Tim Lửa thú nhận. "Ít nhất là năm hay sáu con, nhưng chúng không mang mùi của bất cứ bộ tộc nào." Chú chun mũi khi nhớ lại. "Chúng có mùi thịt quạ, điều khiến con chắc chắn chúng không phải là mèo kiểng."

Sao Xanh có vẻ tư lự, và Tim Lửa cảm thấy yên lòng, sự ác cảm của bà đối với chú xem ra đã mất đi. "Mùi đó mới không?"

"Tương đối mới. Nhưng con không thấy mèo nào ở đó cả." Ngoại trừ Vuốt Cọp, chú thầm nghĩ. Nhưng Tim Lửa quyết định không nói cho Sao Xanh không nghe phần đó của câu chuyện. Tộc trưởng không muốn nghe thêm lời buộc tội nào về trợ thủ của mình nữa, và chú cũng không có chứng cứ gì cho thấy Vuốt Cọp có liên hệ với những mèo lạ.

"Có thể là mèo hoang từ Khu nhà của Hai Chân?" Sao Xanh đoán. "Cám ơn, Tim Lửa. Ta sẽ bảo những đội tuần tra cảnh giác khi họ đi qua lối đó. Nhưng ta không nghĩ là chúng có thể đe dọa bộ tộc Sấm, chúng ta đừng có thận trọng thái quá."

Tim Lửa đi về trại với một con chuột đồng ngậm chặt trong quai hàm. Mặt trời rực rỡ tỏa xuống từ bầu trời xanh trong, đã hai ngày kể từ khi chú gặp Công Nương, tuyết đã tan gần hết. Những búp chồi đang nhú và một tấm màn xanh lá cây nhỏ li ti bắt đầu phủ lên cây cối. Quan trọng hơn hết là mỗi đang xuất hiện trở lại trong rừng. Việc chất đầy đồng mỗi tươi đã trở nên dễ dàng hơn, và lần đầu tiên trong nhiều mùa trắng bộ tộc đã được ăn no.

Tim Lửa về tới trắng trống thì thấy những nữ miu đang cao ỏ cũ ra khỏi nhà trẻ. Ném mối của mình vào đồng mỗi tươi xong, chú băng tới để giúp họ một tay, hài lòng khi thấy bé Mây cũng đang phụ giúp.

"Cháu sẽ chỉ cho bọn họ nơi có rêu tốt!" thằng bé hãnh diện meo khi nó đi loạng choạng tha một nùi rêu cũ.

"Hay đấy," Tim Lửa tán thành. Chú ghi nhận là ngay cả sau khi Vuốt Cọp phóng thích nhiệm vụ của nó đối với những mèo già, bé Mây vẫn tiếp tục giúp họ. Có lẽ, rốt cuộc thằng bé đã cảm nhận được lòng trung thành với bộ tộc nhận nuôi mình. "Nhưng cũng phải cảnh giác bọn lửng nhé!"

Đúng lúc chú thấy Hoa Vàng ló ra khỏi nhà trẻ, đẩy một cuộn rêu lăn đất trước mặt. Bụng cô tròn ễnh ra dưới sức nặng của

lũ mèo con cô đang mang.

"Cháo Tim Lửa," cô meo. "Được trông thấy lại mặt trời tuyệt quá nhỉ?"

Tim Lửa thân mật liếm vai nữ miu. "Mùa lá non sắp đến rồi," chú meo. "Sẽ vừa đúng lúc cho lũ con chị ra đời. Nếu chị..." Chú bỗng im bặt và quay phắt lại khi nghe thấy giọng Vuốt Cọp đằng sau, nói tên chú.

"Tim Lửa, nếu anh không có gì làm tốt hơn là nói chuyện phiếm với những nữ miu thì ta giao việc này cho anh."

Tim Lửa dằn nén một lời đối đáp giận dữ. Chú đã sẵn mỗi suốt buổi sáng rồi, và mới chỉ dừng lại một thoáng để nói vài lời với Hoa Vàng.

"Ta muốn anh dẫn đội tuần tra đi dọc theo biên giới bộ tộc Sông," thủ lĩnh trợ tá tiếp. "Mấy ngày rồi không có mèo nào đi lối đó cả, bây giờ tuyết đã tan, chúng ta cần phải làm mới lại lần ranh mùi và phải biết chắc là không có mèo bộ tộc Sông nào sẵn mỗi trên lãnh địa của chúng ta. Nếu có thì anh đã biết phải làm gì!"

"Vâng, Vuốt Cọp," Tim Lửa meo. Chắc con nhím mọc cánh rồi nên Vuốt Cọp mới chọn chú dẫn đầu đội tuần tra như vậy! Nhưng rồi chú nhận ra là Vuốt Cọp quá thông minh để không tỏ ra thù địch chú trước thanh thiên bạch nhật. Thủ lĩnh trợ tá ắt sẽ cẩn thận đối xử với chú như với bất cứ chiến binh nào khác trong bộ tộc, đề phòng Sao Xanh để ý.

*Nhưng tôi vẫn không tin ông!* Tim Lửa nghĩ. Chú meo to "Tôi sẽ đi cùng với ai đây?"

"Bất cứ ai anh thích. Hay là, anh muốn tôi cầm tay chỉ việc cho anh?" Vuốt Cọp thêm với cái cười khẩy.

"Không, Vuốt Cọp." Đến giờ thì Tim Lửa giữ chặt được cái lưới của mình – không thì hẳn là chú đã vụt chân vào cái mồm sứt sẹo của lão thủ lĩnh trợ tá rồi. Chú quỳ quả meo chào tạm biệt Hoa Vàng, và đi về phía hang chiến binh. Bão Cát đang ở đó, nằm nghiêng và đang hăng say rửa ráy, trong khi Vằn Xám và Gió Lốc chia lưới gần đó.

"Ai muốn đi tuần nào?" Tim Lửa kêu gọi. "Vuốt Cọp muốn chúng ta kiểm tra biên giới bộ tộc Sông."

Vằn Xám lồm cồm đứng dậy ngay khi nghe nói đến bộ tộc Sông, trong khi Gió Lốc chậm rãi hơn. Bão Cát ngưng rửa và nhìn lên Tim Lửa. "Đúng lúc tôi ao ước một chút yên tĩnh," cô nàng ca cẩm. "Tôi đã đi sẵn từ lúc bình minh rồi." Nhưng giọng cô có vẻ bông lơn, không xa cách lạnh lùng như khi chú mới tới bộ tộc, Tim Lửa nghĩ, và gần như ngay lập tức, cô đứng dậy, lắc mình. "Rồi," cô meo. "Nào thì đi."

"Còn chân Điều Hâu thì sao?" Tim Lửa hỏi Vằn Xám. "Cậu có muốn dẫn nó theo không?"

"Bão Trắng và Lông Chuột dẫn lính nhỏ ra ngoài hết rồi," Gió Lốc giải thích. "Tất cả các lính nhỏ – thật ngớ ngẩn! Chúng đang sẵn mỗi tươi cho mèo già."

Tim Lửa dẫn đầu ra khỏi trại, cảm thấy ngựa ngựa dưới chân khi chú chồm lên khe núi. Cứ như đã bao mùa trắng rồi kể từ hi chú chạy rộng cẳng mà không bị tuyết làm lạnh cóng chân mình, và chú muốn co giãn cơ bắp mình ra. "Chúng ta sẽ đi về hướng gò đá Thái Dương," chú meo, "sau đó men theo biên giới tới điểm Bốn Cây."

Chú lao phăm phăm qua những hàng cây, nhưng không quá nhanh để còn ngấm những chiếc lá hình lược xanh ngắt đang bắt đầu đâm chồi nảy lộc trong đám dương xỉ úa, hoặc những búp anh thảo vàng lọt đầu tiên nhú ra khỏi đài hoa xanh lá

cây. Tiếng chim ca hót rộn rã cả không gian, và mùi tươi mát của vạn vật đang trở mình.

Chú kìm bước lại, đi thong thả khi đội tuần tra tới bìa rừng. Đằng trước, chú nghe thấy tiếng con sông réo chảy - cuối cùng nó đã thoát khỏi những tảng băng kìm giữ nó. "Chúng ta đang ở biên giới," chú lặng lẽ meo. "Từ đây, chúng ta phải cảnh giác. Có thể có mèo bộ tộc Sông ở đâu đây."

Vằn Xám dừng lại và há miệng để uống vào mùi của ngọn gió. "Tôi chẳng nghĩ thấy gì cả," cậu ta báo cáo. Tim Lửa tự hỏi không biết có phải cậu ta đang thất vọng vì không có Suối Bạc ở gần đấy hay không. "Vả lại, có rất nhiều mối vì sông đã tan băng," Vằn Xám thêm. "Tại sao họ phải qua đây đánh cắp mối của chúng ta."

"Tôi thì không để sống bất cứ cái gì cho bộ tộc Sông cả," Gió Lốc ngao. "Họ sẽ ăn cắp lông khỏi lưng anh luôn nếu anh không để mắt canh chừng họ."

Tim Lửa nhìn thấy Vằn Xám bắt đầu sửng cồ. "Nào, mau lên," chú vội vã meo, cố ý làm xao lãng anh bạn mình trước khi cậu ta vuột nói gì đó để lộ lòng trung thành bị phân chia của mình. "Đi nào." Chú phóng khỏi hàng cây cuối cùng và bươn mình ra trắng trống. Cảnh tượng đập vào mắt chú ở đó khiến chú dừng sửng lại, và ký ức của giấc mơ ủa về tâm trí chú như một tiếng sấm nổ.

Trước mắt đội mèo, mặt đất dốc thoải xuống dòng sông - hoặc nơi đã từng là sông. Tràn ứ do tuyết tan, dòng nước đã nuốt chửng bờ và dâng lên cho tới khi nó phủ lên ngọn cỏ cách chân Tim Lửa vừa đúng chiều dài con thỏ. Những ngọn cỏ tranh lòi ra trơ trụi bên trên mặt nước. Xa hơn nữa ở ngược dòng, gò đá Thái Dương là một cù lao xám ở giữa cái hồ nước bạc sóng sánh.

Tuyết đã tan rồi, nhưng bây giờ thì con sông đang ngập lụt.

-----oOo-----

# Chương 11

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Bộ tộc Sao vĩ đại!" Bão Cát thì thào.

Hai mèo kia lằm bằm tán thành, nhưng Tim Lửa á khẩu vì kinh khiếp. Chú lập tức nhận ra dải nước mênh mông và chợt nhớ lại lời báo điềm gỡ của Lá Đổm. "Nước có thể dập tắt lửa."

Nỗi sợ cắt vào da thịt chú, lạnh buốt trong khi chú cố tìm hiểu xem trận lụt này có thể đe dọa bộ tộc chú như thế nào, do đó chú không nhận ra Vằn Xám đang ráng gây sự chú ý với chú, cho đến tận khi anh mèo xám bự áp sát vào người chú. Tia hoảng hốt lóe rục lên trong đôi mắt màu hổ phách của Vằn Xám, và Tim Lửa không cần phải hỏi lý do tại sao. Bạn chú đang lo sợ cho Suối Bạc.

Mặt đất bên này thấp hơn bờ bên bộ tộc Sông, do đó nước lũ có thể lan ra xa hơn. Còn về trại trên cù lao... Tim Lửa tự hỏi nó bị chìm dưới nước bao nhiêu phần. Chú đã trở nên yêu mến Suối Bạc, bất kể nỗi lo sợ của mình, và chú cũng cảm thấy hơi kính trọng Bàn Chân Sương và Hồ Xám. Chú không muốn hình dung ra cảnh họ bị đuổi khỏi trại của họ, hoặc tệ hơn, bị chết đuối.

Gió Lốc bước thẳng tới mép sông và nhìn mông lung qua dòng nước. "Bộ tộc Sông sẽ không thích điều này đâu," anh nhận xét. "Vây cũng tốt. Nó sẽ xua họ xa khỏi lãnh địa của chúng ta."

Tim Lửa thấy Vằn Xám căng lên trước vẻ hài lòng trong giọng nói của Gió Lốc. Chú bắn cho bạn một cái liếc cảnh cáo. "Vây

thì chúng ta không thể tuần tra biên giới," chú chỉ ra. "Tốt hơn chúng ta nên quay về trại và báo cáo sự việc này. Mau lên, Văn Xám." Chú cương quyết nói thêm khi thấy bạn lại đau khổ nhìn ra con sông đang cuộn cuộn một lần nữa.

Ngay khi nghe tin nước lụt, Sao Xanh nhảy phắt lên Bục Đá và cất lời triệu tập quen thuộc: "Tất cả mèo đủ lớn để tự bắt mồi hãy lại đây bên dưới Bục Đá này để họp bộ tộc."

Ngay tức khắc, mèo lũ lượt đổ ra khỏi hang của họ và đi vào trắng trống. Tim Lửa chọn chỗ ngồi ở đằng trước đám đông, bực mình nhận ra là bé Mây cũng đến, lữ cữn phóng theo sau Mặt Vện, mặc dù nó còn quá nhỏ để dự họp. Chú trông thấy Nanh Vàng và chân Xỉ Than ngồi lắng nghe từ cửa đường hầm dương xỉ. Thậm chí cả Đuôi Gãy cũng ló ra khỏi hang của hắn, bị áp giải bởi Lông Chuột.

Buổi sáng tươi đẹp đã qua đi. Những đám mây tụ lại che khuất mặt trời, và gió thổi mạnh dần lên, đến khi thành một luồng gió dữ dội thổi thốc qua trắng trống, quét lông của hết thảy những mèo đang quây quần quanh Bục Đá xẹp xuống. Tim Lửa rùng mình, không biết là do lạnh hay do sợ hãi.

"Hỡi các mèo bộ tộc," Sao Xanh meo. "Trại của chúng ta có thể gặp nguy hiểm. Tuyết đã tan, nhưng nước sông đang tràn qua bờ, một phần lãnh địa của chúng ta đã bị ngập rồi."

Một tiếng kêu khiếp hãi vang lên khắp trong bộ tộc, nhưng giọng ngao của Sao Xanh nổi trội hơn hết thảy. "Tim Lửa, hãy cho bộ tộc biết anh đã trông thấy những gì."

Tim Lửa đứng dậy và mô tả nước sông đã tràn gần đến gò đá Thái Dương như thế nào.

"Điều đó có vẻ như không gây nguy hiểm cho chúng ta," Văn Đen meo khi Tim Lửa kết thúc. "Chúng ta vẫn còn lại nhiều phần đất để săn mồi. Cứ để mặc bộ tộc Sông lo lắng về lũ lụt."

Có tiếng ủng hộ râm ran nổi lên, dù rằng Tim Lửa nhận thấy Vuốt Cọp vẫn giữ im lặng. Ông ta ngồi ở dưới chân Bục Đá, bất động, ngoại trừ cái chớp đuôi co giật.

"Yên!" Sao Xanh gất lên. "Nước có thể tràn tới đây trước khi chúng ta kịp biết. Biến cố như thế này còn lớn lao hơn cả sự thù địch giữa các bộ tộc. Ta không muốn nghe thấy bất cứ mèo bộ tộc Sông nào bị chết trong trận lụt này."

Tim Lửa nhận thấy lửa hừng hực trong mắt bà, như thể từng lời bà nói ra còn truyền tải nhiều ý nghĩa hơn nữa. Bối rối, chú nhớ lại Sao Xanh đã điên giận ra sao về việc chú nói chuyện với những chiến binh bộ tộc Sông, vậy mà bây giờ, cảm xúc mạnh mẽ của bà chứng tỏ nỗi cảm thông đang chảy sâu trong lòng bà.

Da Vá phát biểu từ nhóm mèo già. "Tôi nhớ lần cuối nước sông tràn bờ cách đây nhiều mùa trăng. Mèo của tất cả các bộ tộc đều bị chết đuối. Cả mèo cũng chết đuối, và chúng ta bị đói mặc dù chân chúng ta vẫn được khô ráo. Đây không chỉ là vấn đề của bộ tộc Sông."

"Nói hay lắm," Sao Xanh meo. "Ta cũng nhớ những ngày đó, và ta hy vọng sẽ không bao giờ phải nhìn thấy cảnh đó lặp lại nữa. Nhưng vì việc đó đã xảy ra, cho nên, đây là những mệnh lệnh của ta: "Không mèo nào được ra ngoài một mình. Mèo con và lính nhỏ tuyệt đối không được rời trại mà không có ít nhất một chiến binh đi cùng. Những đội tuần tra phải thường xuyên theo dõi xem nước lũ đã tràn lên tới đâu - Vuốt Cọp, ông lo việc này."

"Vâng, thưa Sao Xanh," thủ lĩnh trợ tá meo. "Tôi cũng phải những đội săn mèo nữa. Chúng ta phải xây hố dự trữ mèo trước khi mực nước lên cao hơn nữa."

"Ý hay đây," Sao Xanh đồng ý. Bà lại cao giọng lên nói với toàn thể bộ tộc. "Cuộc họp kết thúc. Hãy bắt tay vào làm nhiệm vụ

của mình." Bà nhẹ nhàng nhảy khỏi Bục Đá, và bước tới nói chuyện với Da Vá và những mèo già khác.

Tim Lửa đang chờ em Vuốt Cọp có chọn mình vào đội tuần tra không, thì chú để ý thấy Vằn Xám đang lén ra khỏi đám mèo. Tim Lửa phóng theo cậu và đuổi kịp khi cậu định rẽ vào đường hầm kim tước. "Cậu tính đi đâu đó?" chú rít khế vào tai anh chiến binh màu xám. "Sao Xanh bảo không mèo nào được ra ngoài một mình."

Vằn Xám đáp lại chú bằng ánh mắt thẳng thốt. "Tim Lửa, mình cần phải gặp Suối Bạc," cậu phản đối. "Mình cần phải biết chắc là cô ấy an toàn."

Tim Lửa cúi tiết phụt ra một tiếng thở dài. Chú hiểu bạn mình cảm thấy như thế nào, nhưng cậu ta không thể chọn thời điểm tệ hại hơn để đi thăm cô bạn sao. "Làm sao cậu băng qua sông được?" chú hỏi.

"Mình sẽ cố," Vằn Xám nghiêm nghị hứa. "Chỉ là nước thôi mà."

"Đừng có óc chuột thế chứ!" Tim Lửa gắt, nhớ lại cái lần Vằn Xám bị rơi xuống tảng băng, và được Suối Bạc cứu sống. "Cậu đã suýt bị chết đuối một lần rồi mà. Vậy chưa đủ với cậu sao?"

Vằn Xám không trả lời, chỉ quay đi và lại hướng ra đường hầm.

Tim Lửa ngoái nhìn qua vai. Những mèo khác trong trảng trống đã tản ra thành từng nhóm nhỏ theo sự chỉ đạo của Vuốt Cọp, sẵn sàng đi tuần. "Khoan đã, Vằn Xám!" chú rít lên, chặn bạn lại ở lối vào đường hầm. "Chờ đó."

Khi đã chắc chắn Vằn Xám làm theo lời mình, chú băng vọt qua trảng trống về phía thủ lĩnh trợ tá. "Vuốt Cọp," chú meo.

"Văn Xám và tôi đã sẵn sàng. Chúng tôi sẽ kiểm tra biên giới bộ tộc Sông xuôi theo gò đá Thái Dương, được chứ?"

Vuốt Cọp nheo mắt lại, rõ ràng là không hài lòng vì Tim Lửa tự tiện chọn vùng tuần tra cho mình, nhưng ông ta không có lý do gì để từ chối cả, đặc biệt là khi họ đang ở trong tầm nghe của Sao Xanh. "Được," ông ta ngao. "Và cố đem mồi về nữa."

"Vâng, thưa Vuốt Cọp," Tim Lửa đáp, nghiêng đầu rồi quay lưng trở lại với Văn Xám. "Nào," chú thở phì phò. "Tụi mình đi tuần thôi, như vậy thì ít nhất không mèo nào thắc mắc tụi mình đi đâu."

"Nhưng cậu..." Văn Xám định phản đối.

"Mình biết là cậu phải đi," Tim Lửa meo. "Nhưng mình sẽ đi với cậu."

Chú có cảm giác tội lỗi khi nói. Cho dù là đi tuần tra, chú và Văn Xám cũng không được phép băng qua biên giới bộ tộc. Sao Xanh sẽ nổi giận nếu bà biết hai trong số những chiến binh của bà dám liều mạng đi vào lãnh thổ của kẻ thù khi mà bộ tộc đang rất cần đến họ. Nhưng Tim Lửa không thể đứng đó nhìn Văn Xám đi một mình. Bạn chú có thể bị lũ cuốn trôi và không bao giờ trở lại.

"Cám ơn, Tim Lửa," Văn Xám thì thầm khi họ rời đường hầm. "Mình sẽ không bao giờ quên điều này."

Sát cánh bên nhau, hai chiến binh leo lên con dốc lởm chởm. Khi họ hướng vào rừng, lần theo dấu chân của những đội tuần tra trước đó, Tim Lửa nhận thấy mặt đất dưới chân mình bùn lầy như thế nào. Tuyết tan thấm sũng vào đất tựa như có một trận mưa lớn chưa từng thấy, cho dù không có nước lũ đáng sợ lan tràn từ con sông vào.

Khi họ ra tới bìa rừng, Tim Lửa nhận thấy nước đã dâng xa hơn. Gò đá Thái Dương bây giờ gần như ngập chìm và dòng nước cuộn xung quanh họ thành những vòng tròn xoáy ốc. "Không bao giờ băng được qua đó đâu," chú meo.

"Hãy đi xuôi dòng coi," Văn Xám đề nghị. "Tụi mình có thể dùng những hòn đá kê chân."

"Thử xem," Tim Lửa không chắc lắm. Chú vừa dợm bước theo bạn thì hình như chú nghe thấy tiếng gì đó – một tiếng rên yếu ớt trong gió và giữa tiếng nước đổ. "Đợi đã," chú gọi ta. "Cậu có nghe thấy gì không?"

Văn Xám quay nhìn lại, cả hai con mèo đứng yên, tai dựng đứng lên, cố nắm bắt âm thanh ấy. Thế rồi, Tim Lửa lại nghe thấy nó – tiếng meo hoảng sợ, tuyệt vọng của mèo con.

"Chúng ở đâu?" chú meo, dòm quanh và dòm cả vào rừng cây. "Mình không thể thấy chúng."

"Kìa kìa," Văn Xám giật đuôi về hướng gò đá Thái Dương. "Tim Lửa, chúng chết đuối mất."

Tim Lửa thấy nước cuốn một chiếc bè đan bằng cành cây và rác rến tấp lên gò đá Thái Dương. Có hai con mèo con chòng chành ở trên bè, những cái miệng nhỏ xíu của chúng ngoác rộng ra kêu cứu. Thậm chí khi Tim Lửa nhìn, dòng nước vẫn dội âm âm vào chiếc bè, dọa nạt cuốn trôi nó đi. "Mau lên," chú ngao với Văn Xám. "Tụi mình phải tìm cách tới chỗ chúng."

Hít một hơi thật sâu, chú lội ào xuống dòng nước. Ngay lập tức, nước thấm ướt sũng bộ lông chú, và một luồng khí lạnh, buốt cóng, làm tê liệt cẳng chân chú. Sóng nước va đập càng khiến chú khó đứng vững trên chân mình hơn trong từng bước đi.

Vần Xám lội bì bõm đằng sau chú, nhưng khi nước ngập tới bụng thì cậu dừng lại. "Tim Lửa..." cậu sặc sụa.

Tim Lửa quay lại để gạt đầu trấn an bạn. Chú hiểu tại sao con sông lại khiến Vần Xám kinh hãi sau khi cậu ta suýt chết đuối cách đây vài mùa trăng. "Ở nguyên đó," chú meo. "Mình sẽ cố đẩy chiếc bè về phía cậu."

Vần Xám gạt đầu, run rẩy đến nỗi không nói được. Tim Lửa lội tới trước thêm một quãng nữa, rồi lao mình vào dòng nước, bắt đầu bơi, quẫy đập căng chân theo bản năng để đẩy mình qua dòng nước đen ngòm. Bọn trẻ đang ở phía ngược dòng của gò đá Thái Dương; nếu bộ tộc Sao nhân từ thì chú sẽ được cuốn xuôi về phía bọn chúng.

Trong chốc lát, chú không nhìn thấy bọn trẻ đâu cả giữa cơn gió thổi và sóng nước đập dềnh, mặc dù chú vẫn nghe thấy tiếng chúng kêu khóc hoảng sợ. Rồi bỗng, cái hình thù cong vồng lên, màu xám, trơn láng của một tảng đá thuộc gò đá Thái Dương hiện ra lù lù bên cạnh cú. Chú đá mạnh hết sức, lo sợ trong một nhịp tim là mình sẽ bị cuốn trôi qua luôn.

Dòng nước cuộn xoáy, chân Tim Lửa quẫy đập điên cuồng, con sông quăng quật chú vào vách đá, quét sạch hơi thở ra khỏi thân thể chú. Chú quờ quạng trên mặt nước gập ghềnh, gồng mình chống lại dòng nước chảy xiết, và thấy mình mặt đối mặt với hai đứa nhỏ.

Cả hai đều bé tí xíu - vẫn đang còn bú mẹ, Tim Lửa đoán. Một đứa màu đen và một đứa mà xám, lông dính sát rạt vào thân mình tí tẹo, và những cặp mắt xanh da trời rục rỏ to lên khiếp đảm. Chúng dùn người bấu chặt vào chiếc bè được đan chằng chịt bằng cành, lá, và rác rưởi của Hai Chân, nhưng khi trông thấy Tim Lửa, chúng liền bắt đầu nhoài về phía chú. Chiếc bè chòng chênh và tiếng thét của chúng càng thống thiết khi nước sông dội tung tóe, phủ trùm lên chúng.

"Nằm yên!" Tim Lửa thở hồng hộc, điên cuồng chống chọi lại dòng nước. Trong khoảnh khắc, chú ngại ngần không biết mình có thể leo lên tảng đá và lôi bọn trẻ lên với mình được hay không, nhưng chú không chắc gò đá Thái Dương sẽ cầm cự được bao lâu trước khi chìm nhĩm trong làn nước. Giải pháp tốt nhất của chú vẫn là đẩy chiếc bè về phía Văn Xám. Ngoái nhìn lại, chú thấy bọn mình đã đi chuyển xuôi dòng, vào một vị trí thuận lợi để tóm bắt chiếc bè khi nó trôi về phía cậu.

"Đi nào," Tim Lửa thì thầm. "Bộ tộc Sao sẽ cứu chúng ta!" Chú hơi lùi xa khỏi tảng đá, dùng mõm thúc chiếc bè để lái nó vào dòng nước. Hai đứa bé khóc ư ử và nằm mẹp xuống mớ cành cây.

Tim Lửa vận từng mẩu sức lực cuối cùng để dùng mũi và chân đẩy chiếc bé đằng trước. Chú cảm thấy sự kiệt quệ đang làm rò rỉ sức mạnh ra khỏi chân chú. Lông chú ướt sũng và chú lạnh đến mức gần như không thở được. Cố ngóc đầu lên, chớp mắt gạt nước ra khỏi, chú thất kinh nhận thấy mình đã không còn nhìn thấy Văn Xám và bờ đâu nữa. Dường như trên đời này không có gì ngoài nước lộn nhào, chiếc bè mong manh và hai đứa bé sợ khiếp đảm.

Rồi, chú nghe thấy tiếng Văn Xám gọi, đâu như ở rất gần. "Tim Lửa! Tim Lửa, ở đây!"

Tim Lửa lại đẩy chiếc bè, cố đẩy nó về hướng giọng nói. Chiếc bé quay tròn, vượt xa khỏi chú, và đầu chú chìm xuống. Ho và nghẹt thở, chú giãy giụa để nổi lên mặt nước, thấy Văn Xám đang chạy chồm chồm trên mặt đất khô ráo chỉ cách vài cái đuôi.

Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa cảm thấy nhẹ nhõm là mình đã gần đến nơi. Sau đó, chú lại đánh cặp mắt mờ tịt của mình vào bọn trẻ, và nổi khiếp hãi lại dội ào xuống người chú. Chiếc bè đang bắt đầu vỡ ra.

Tim Lửa tuyệt vọng nhìn khi những cành cây bên dưới đứn trỏ  
màu xám bực ra và sinh vật tí xiu bị quăng vào dòng nước  
xoáy.

-----oOo-----

# Chương 12

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Không!" Văn Xám ngoao, lao mình theo đứa bé đang chìm.

Tim Lửa không nhìn thấy họ đâu nữa. Tên mèo còn lại trên chiếc bè thét lên điên dại, quỳnh quáng bám lấy đám cành cây đã bị dòng nước xé rách toạc. Vận hơi sức cuối cùng, Tim Lửa rướn tới trước, bập rảng vào gáy của sinh linh bé nhỏ và quấy đạp về phía mặt đất khô.

Trong vài khoảng khắc, chú cảm thấy như đeo đá ở dưới chân và cố gượng đứng dậy. Tứ chi cứng đờ vì mệt, chú chập choạng lết đi và đánh rơi con mèo đen xuống đám cỏ ngay mép dòng nước lũ. Hai mắt nó nhắm nghiền, chú không biết chắc nó còn sống hay không.

Liếc xuống dòng nước, chú thấy Văn Xám lội ì oạp khỏi chỗ nước cạn, hai hàm răng ngậm chặt con mèo xám. Cậu lội tới chỗ Tim Lửa và nhẹ nhàng đặt nó xuống bãi cỏ.

Tim Lửa gí mũi vào cả hai con mèo con. Chúng nằm bất động, nhưng khi Tim Lửa nhìn kỹ hơn thì thấy xương sườn chúng nhấp nhô lên xuống nhẹ hều khi chúng thở. "Tạ ơn bộ tộc Sao." Chú lầm bầm. chú bắt đầu liếm cho tên mèo đen kiêu như chú đã nhìn thấy những nữ miu trong nhà trẻ liếm con của họ, chà lưỡi sát tận chân lông để đánh thức nó dậy và làm cho nó ấm lên. Văn Xám thu mình bên cạnh chú và làm y như vậy cho đứa bé lông xám.

Không lâu sau tên mèo mun giật giật và bật ho ra một bùm nước sông. Còn tên mèo xám phải mất một lúc lâu hơn mới

có phản ứng, nhưng cuối cùng nó cũng ho ra nước và mở mắt.

"Chúng sống rồi!" Văn Xám reo lên, giọng cậu như vừa mới cất được một gánh nặng.

"Ừ, nhưng chúng chẳng cầm cự được lâu nếu không có mẹ chúng ngay," Tim Lửa chỉ ra. Chú hít ngửi tên mèo mun cẩn thận. Nước sông đã gội rửa đi phần lớn mùi bộ tộc của nó, nhưng chú vẫn truy ra được một dấu vết mập mờ. "Bộ tộc Sông," chú meo, không ngạc nhiên cho lắm. "Tụi mình phải đưa chúng về nhà mau."

Lòng can đảm của Tim Lửa hầu như đã rời bỏ chú mãi mãi trước ý nghĩ băng qua con sông đang dâng tràn. Chú đã suýt chết đuối khi cứu bọn trẻ và cảm thấy kiệt sức. Chân tay chú lạnh và tê cóng, và lông thì ướt như chuột lột. Chú không muốn gì hơn ngoài việc bò vào trong hang của mình và ngủ cả một mùa trắng.

Văn Xám, vẫn dún mình trên con mèo xám, trông bộ cũng cảm thấy tương tự. Lớp lông dày màu xám ép dẹp xuống thân mình cậu, và đôi mắt hổ phách mở lớn đầy lo âu. "Cậu nghĩ tụi mình có thể qua sông sao?" cậu meo.

"Phải vậy thôi không thì bọn trẻ sẽ chết chắc." Ráng bắt mình đứng dậy, Tim Lửa cắp gáy tên mèo mun lên và đi về phía dòng nước. "Thử xem tụi mình có thể băng qua lối những hòn đá kê chân như cậu nói hay không." Văn Xám đi sau chú, tha theo con mèo xám qua bãi cỏ ướt rượt ngay mép dòng nước lũ.

Khi con sông ở mực nước thông thường, những hòn đá kê chân là tuyến đường dễ dàng đối với những mèo bộ tộc Sông. Bước nhảy từ hòn đá này sang hòn đá kia không dài hơn một cái đuôi, và ở đây bộ tộc Sông kiểm soát lãnh địa trên cả hai bờ sông.

Bây giờ nước lũ đã nhận chìm hoàn toàn những hòn đá. Nhưng chỗ mà những hòn đá từng nổi lên trên mặt nước có một thân cây chết, vỏ cây của nó đã tuột hết, nằm vắt qua sông, Tim Lửa đoán là một số cành của nó rơi đúng vào những hòn đá bị ngập nước. "Tạ ơn bộ tộc Sao!" chú meo. Tụi mình có thể dùng những cành cây để băng qua." Chú xốc lại cú ngậm đũa trẻ rồi lội vào dòng nước về phía đầu thân cây bị dập nham nhở. Đũa nhỏ, trông thấy nước khuấy trào bên dưới mũi mình vừa bằng một con chuột, liền ré lên và ngo ngoe giãy giụa.

"Yên, cả hai đũa," Văn Xám nhẹ nhàng ngao, khi cậu đặt đũa lông xám xuống đất một thoáng để ngoạm lại cho chắc. "Các chú đi tìm mẹ cho các cháu đây."

Tim Lửa không rõ đũa bé khiếp vía chú đang mang có đủ lớn để hiểu lời của Văn Xám không, nhưng ít ra nó cũng im trở lại nên dễ tha đi hơn.

Chú phải ngóc cao đầu lên để giữ cho sinh vật tí xíu cách khỏi mặt nước trong khi chú khặc khừ đi về phía thân cây. Chú tới nơi mà không cần phải bơi và nhảy lên, quắp chặt mặt gỗ mục, mềm xốp. Khi chú đã hích lên được hẳn thì mối lo chính của chú là phải làm sao bám thật chắc vào thân cây trơn trượt. Rón ra rón rén đặt từng chân một, theo một đường thẳng băng, Tim Lửa hướng về phía bờ đối diện, với dòng nước cuồn cuộn bên dưới, giằng níu thân cây như thể muốn quét trôi nó cùng với đám mèo nó gánh trên lưng xuống sông. Tim Lửa liếc ra sau, thấy Văn Xám bám theo sát nút cùng với con mèo xám, mặt cậu ta nhăn nhím lại vì cương quyết.

Ở đầu bên kia, thân cây phân ra thành một mớ cành gãy lùm xùm. Tim Lửa chúí mình sát rạt để len qua chúng, cẩn thận để lông đũa bé không bị mắc vào những nhánh cây nhỏ. Thật khó tìm được một chỗ bám chân khi những cành cây trở nên hẹp đi, và chú đã cạn kiệt tất cả thứ gì khả dĩ chịu nổi sức

nặng của mình, trong khi còn cả một khoảng cách cỡ hai con cáo chẵn giữa chú và bờ sông bên kia. Tim Lửa hít một hơi thật sâu, gập cong chân sau lại, và nhảy. Chân trước của chú chụp được bờ trong khi đôi chân sau đập loạn xạ trong dòng nước xoáy. Do nước bắn tóe lên, đứa bé lại bắt đầu vũng vầy trở lại. Tim Lửa nghiêng răng siết chặt túm lông cổ của nó khi chú bấu chân trước sâu vào đất mềm và quơ quào leo lên cho đến khi chú đứng an toàn trên bờ. Chú lảo đảo dẫn tới vài bước, nhẹ nhàng đặt đứa nhỏ xuống.

Quay lại nhìn, chú thấy Văn Xám đang lơi ngoi ra khỏi nước, hơi hơi xuôi dòng. Cậu hạ tên mèo xám xuống đất và giữ mình. "Nước sông hôi quá," cậu căn nhắc.

"Hãy nhìn vào mặt tươi sáng í," Tim Lửa đề nghị. "Ít ra thì nó có thể nguy trang mùi của cậu. Những mèo bộ tộc Sông sẽ không biết cậu là chiến binh thường hay xâm nhập vào lãnh địa của họ. Nếu họ mà khám phá ra..."

Chú ngưng bật khi ba con mèo xỏ ra từ bụi rậm hơi xa chỗ Văn Xám. Tim Lửa liền thủ thế khi nhận ra Long Báo Đốm, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông, và hai chiến binh Vuốt Đen và Long Đá Quý. Cổ buộc bộ chân rã rời của mình nhúc nhích, chú nhặt tên mèo mun lên và rải bước dọc theo bờ sông đến đứng bên cạnh Văn Xám. Anh chiến binh xám ráng tự lỗi mình đứng dậy, và hai chàng mèo đặt những gánh nặng của mình xuống và cùng đối mặt với kẻ thù.

Tim Lửa phập phồng không biết những mèo bộ tộc Sông này có nghe lỏm những gì chú vừa nói với Văn Xám hay không. Chú biết mình với Văn Xám đã quá kiệt sức để chống chọi với đội tuần tra toàn những chiến binh mạnh mẽ, sung sức; và đầu óc chú quay cuồng khi phải triệu hồi năng lượng hầu đấu tranh với những cẳng chân tê cóng của mình. Nhưng thật nhẹ nhõm cho chú, những mèo bộ tộc Sông đã dừng lại cách vài cái đuôi.

"Cái gì đây?" Lông Báo Đốm ngoa. Bộ lông đốm vàng của bà dựng lên tua tủa, và đôi tai ép dẹt xuống đầu.

Bên cạnh bà, Vuốt Đen đứng bành môi thành một tiếng gầm. "Tại sao bọn bay xâm phạm lãnh thổ của bọn ta?" ông chất vấn.

"Chúng tôi không xâm phạm," Tim Lửa lảng lạng meo. "Chúng tôi vớt hai mèo con của các vị lên khỏi dòng sông và mang chúng về nhà."

"Các vị nghĩ chúng tôi suýt chết đuối chỉ để đùa giỡn thôi sao?" Vằn Xám gay gắt.

Lông Đá Quý bước tới trước cho đến khi anh đủ gần để ngửi hai đứa bé. "Đúng vậy!" Đôi mắt xanh da trời mở lớn. "Chúng là những đứa con bị thất lạc của Bàn Chân Sương."

Tim Lửa sững sờ vì kinh ngạc. Chú biết Bàn Chân Sương vừa mới sinh con, nhưng chú không ngờ bọn trẻ chú cứu được lại là con của chị. Thậm chí chính chú còn cảm ơn vì họ đã cứu được bọn trẻ, nhưng họ tuyệt đối không được lộ ra cho bất cứ mèo nào trong số những mèo này biết rằng Bàn Chân Sương có bạn ở bộ tộc Sấm.

Lông Báo Đốm vẫn không xẹp lông vai xuống. "Làm sao chúng tôi biết chắc các người đã cứu bọn trẻ?" bà ngoa. "Có thể các người cố tình bắt cóc chúng."

Tim Lửa quắc mắt nhìn bà ta trừng trừng. Sau khi liều mạng qua dòng nước lũ, chú không thể tin là mình lại bị buộc tội bắt cóc mèo con.

"Đừng có óc chuột như vậy!" chú gầm vang. "Không mèo bộ tộc Sấm nào lại rắp tâm đánh cắp mèo con của các vị khi chúng tôi có thể băng qua con sông đóng băng. Vậy thì hà cớ

gì chúng tôi lại cố làm điều đó vào lúc này? Chúng tôi đã suýt chết đuối!"

Lông Báo Đốm có vẻ nghi ngại, nhưng Vuốt Đen hùng hổ bước tới và dí sát đầu ông ta vào mặt Tim Lửa. Tim Lửa gừ, sẵn sàng phản công một cú đòn.

"Vuốt Đen!" Lông Báo Đốm nghiêm khắc meo. "Lùi lại! Chúng ta sẽ để những mèo này giải thích với Sao Xoắn xem ngài có tin chúng không?"

Tim Lửa há miệng ra chống đối, nhưng nuốt lại những lời đó vào trong. Họ cần phải đi với những mèo bộ tộc Sông, trong tình trạng kiệt quệ thế này, chú và Văn Xám không có hy vọng địch nổi họ. Ít ra thì Văn Xám cũng có thể thăm dò tin tức về Suối Bạc. "Được," Tim Lửa meo. "Tôi chỉ hy vọng tộc trưởng của các vị nhìn ra được sự thật khi nó ở ngay trước mũi ông ta."

Lông Báo Đốm dẫn đường dọc theo bờ sông, trong khi Vuốt Đen tha một đĩa bé lên, và bước đi hung hăng, đầy vẻ gây hấn bên cạnh Tim Lửa và Văn Xám. Lông Đá Quý đi sau cùng, tha nốt đĩa bé kia.

Khi họ tới cù lao trại của những mèo bộ tộc Sông, Tim Lửa nhìn thấy một con kênh rộng, nước chảy xiết ngăn chia trại với dải đất khô ráo và vỗ ào ào lên những cành liễu lòa xòa nhòai ra. Không thể trông thấy được mèo nào qua đám cỏ tranh, và Tim Lửa thấy nước bạc phủ lấp xấp những bụi cây che khuất trại.

Lông Báo Đốm dừng lại, đôi mắt bà mở to lên cảnh giác. "Nước lên kể từ khi chúng ta rời trại," bà meo.

Bà chưa dứt lời đã có một tiếng ngao vọng ra từ đằng sau họ trên đỉnh dốc, nơi Tim Lửa và Văn Xám đã trốn để nói chuyện với Suối Bạc. "Lông Báo Đốm! Trên đây này!"

Tim Lửa quay qua thì thấy tộc trưởng bộ tộc Sông, Sao Xoắn, hiện ra khỏi nơi trú ẩn trong bụi cây. Bộ lông mướt nhạt của ông ướt sũng, lông bết lại từng chùm, chia ra tứ phía, và cái cảm méo xệch của ông trông như thể ông đang móc mĩa đội tuần tra và những tù binh của họ.

"Chuyện gì vậy?" Lòng Báo Đốm hỏi khi bà tiến tới tộc trưởng của mình.

"Trại bị lụt," Sao Xoắn trả lời. Giọng ông xiu xiu vì ngán ngẩm. "Chúng ta cần phải di chuyển lên đây."

Trong khi ông nói, hai hoặc ba mèo khác thận trọng ló ra khỏi bụi cây. Tim Lửa nhận thấy Văn Xám rạng rỡ hẳn lên khi trông thấy một trong số đó là Suối Bạc.

"Bà dẫn gì về cho chúng tôi vậy?" Sao Xoắn tiếp. Ông nheo mắt nhìn Tim Lửa và Văn Xám. "Những gián điệp của bộ tộc Sấm hả? Cứ như chúng ta chưa có đủ phiền phức không bằng!"

"Bọn họ tìm thấy lũ con của Bàn Chân Sương," Lòng Báo Đốm nói với Sao Xoắn, gật đầu ra hiệu cho Lòng Đá Quý và Vuốt Đen mang bọn trẻ lên. "Họ bảo là đã cứu chúng khỏi con sông."

"Tôi không tin một lời nào hết!" Vuốt Đen sấn sổ, đặt đứa bé mà ông ta tha xuống. "Ông không thể tin mèo bộ tộc Sấm."

Nghe nhắc đến bọn trẻ, Suối Bạc đã quay lại và vọt biến vào những bụi cây. Sao Xoắn bước tới và hít ngửi những cục lông thảm hại. Đến giờ, bọn nhóc đã bắt đầu hoàn hồn khỏi thách thức gay go của mình và đang ráng ngòi dậy, mặc dù trông chúng vẫn như bị úng nước.

"Lũ con của Bàn Chân Sương bị thất lạc khi trại bị lụt," Sao Xoắn ghi nhận, đoạn chuyển ánh mắt xanh lá cây lạnh tanh qua Tim Lửa và Văn Xám. "Làm sao các anh có chúng?"

Tim Lửa trao đổi ánh mắt thất vọng với Văn Xám, sự kiệt lực khiến chú trở nên cáu bẳn. "Chúng tôi bay qua sông," chú mỉa mai meo.

Một tiếng ngao lớn cắt ngang lời chú. Bàn Chân Sương xô ra từ bụi cây và đâm bổ tới họ. "Ôi, con tôi! Lũ con tôi đâu?" Chị thụp người xuống những mảnh lông tí tẹo, hốt hoảng ngó quanh ngó quất như sợ những con mèo kia sẽ cố giật chúng ra khỏi mình. Xong, chị bắt đầu cuống cuống liếm chúng, cố vồ về cả hai đứa cùng một lúc. Lông Đá Quý ép người sát vào em gái mình, meo những lời xoa dịu vào tai em.

Suối Bạc theo sau chậm hơn, đến đứng bên cạnh cha, Sao Xoắn, và nhìn những mèo bộ tộc Sấm. Tim Lửa yên lòng khi thấy ánh mắt cô nhìn lướt qua Văn Xám với vẻ lãnh đạm. Cô sẽ không tố giác họ đâu, chú tin chắc vậy.

Thêm nhiều mèo nữa hiện ra sau cô và túm tụm lại xung quanh, tò mò. Tim Lửa nhận ra Hồ Xám, bà không tỏ dấu hiệu gì là trước đó đã gặp chú, và Lông Bùn, mèo lang y của bộ tộc Sông, ông vội dùn mình xuống bên Bàn Chân Sương để khám cho bọn trẻ.

Tất cả những mèo bộ tộc Sông đều ướt lướt thướt, và lông dính sát vào càng làm nổi rõ những thân hình gầy gò, trơ xương của họ hơn bao giờ hết. Tim Lửa đã luôn nghĩ rằng mèo bộ tộc Sông đương nhiên là mập mạp và bóng mượt, ăn no nhờ cá từ con sông. Cho đến khi Suối Bạc nói với chú là Hai Chân đã đóng đô bên bờ sông trong suốt mùa lá xanh và đánh cắp phần lớn mồi của họ, hoặc làm họ kinh sợ bỏ đi. Bây giờ, vào mùa lá trụi, Hai Chân đã rời khu rừng, nhưng bộ tộc Sông lại không thể săn mồi được vì con sông đã đóng băng. Rồi đến lúc tuyết tan, thay vì mang lại nhiều thức ăn cấp thiết thì lũ lụt lại xua đuổi họ ra khỏi trại.

Bất chấp về xót xa thương cảm của mình, Tim Lửa vẫn có thể thấy sự ác cảm trong ánh mắt họ, sự thù địch trong những cái tai ọp xuống, và cái đầu đuôi giật giật. Tim Lửa biết mình và Văn Xám sẽ phải rất vất vả để thuyết phục Sao Xoắn rằng họ đã thật sự cứu bọn trẻ.

Ít nhất, tộc trưởng đã sẵn sàng cho họ một cơ hội để giải thích. "Kể cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra," Sao Xoắn ra lệnh.

Tim Lửa bắt đầu thuật lại từ lúc chú nghe thấy bọn trẻ kêu cứu và thấy chúng mắc kẹt trên một chiếc bè cây lá ở giữa sông.

"Mèo bộ tộc Sấm dám liều mạng giúp chúng ta từ lúc nào vậy?" Vuốt Đen dè bỉu xen vào khi tim Lửa mô tả đoạn chú đẩy bọn trẻ qua dòng nước xoáy vào bờ như thế nào.

Tim Lửa kìm nén một lời trả đũa điên giân, và Sao Xoắn rút la chiến binh của mình. "Im, Vuốt Đen! Để anh ta nói. Nếu anh ta dối trá thì chúng ta sẽ biết ngay thôi."

"Anh ta không nói dối," Bàn Chân Sương ngược nhìn lên từ chỗ chị vẫn đang mê mải trấn an lũ con. "Tại sao bộ tộc Sấm phải bắt cóc mèo con trong khi tất cả các bộ tộc đều khó nuôi sống chính họ?"

"Câu chuyện của Tim Lửa rất có lý," Suối Bạc thư thả nhận xét. "Chúng tôi phải rời bỏ trại và nơi trú ẩn trong những bụi cây này khi nước lại bắt đầu dâng lên," cô giải thích với Tim Lửa. "Khi chúng tôi đến để chuyển lũ con của Bàn Chân Sương đi, thì chúng tôi chỉ có thể tìm được hai đứa trong số chúng. Hai đứa khác bị thất lạc. Toàn bộ sàn nhà trẻ đã bị quét sạch. Chắc hẳn chúng đã bị cuốn trôi dọc theo con sông tới nơi mà các anh tìm thấy chúng."

Sao Xoắn chậm rãi gật đầu, và Tim Lửa nhận thấy vẻ thù địch của những mèo bộ tộc Sông đang nhạt dần đi – tất cả ngoại trừ Vuốt Đen, nguẩy lưng về phía những chiến binh bộ tộc Sấm với cái khịt mũi kinh tởm.

"Trong trường hợp này, chúng tôi biết ơn các anh," Sao Xoắn meo, mặc dù ông có vẻ miễn cưỡng, tựa hồ như khó chịu đựng việc phải mang nợ hai mèo của bộ tộc Sấm.

"Phải," Bàn Chân Sương meo. Chị lại ngược lên, mắt lóng lánh, hiền hòa vẻ biết ơn. "Không có các anh, lũ con tôi đã chết rồi."

Tim Lửa nghiêng đầu đón nhận. Một cách bốc đồng, chú hỏi: "Chúng tôi có thể làm gì được cho các vị không? Nếu các vị không trở về trại được, và nếu mỗi khan hiếm vì nước lũ..."

"Chúng tôi không cần sự giúp đỡ từ bộ tộc Sấm," Sao Xoắn ngao. "Mèo bộ tộc Sông có thể tự lo cho mình được."

"Đừng ngạc vậy." Đó là giọng của Hồ Xám, với cái nhìn thẳng thừng vào tộc trưởng. Tim Lửa cảm thấy dấy lên một sự kính trọng mới đối với bà; chú nghĩ không nhiều mèo dám cất giọng như thế với Sao Xoắn. "Ông quá kiêu hãnh rồi," bà mèo già nói the thé. "Chúng ta có thể tự nuôi mình thế nào, cho dù là tuyết đã tan? Không có cá để ăn. Con sông bị nhiễm độc, ông biết điều này mà."

"Cái gì?" Vằn Xám buột miệng. Tim Lửa quá sốc để thốt thành lời.

"Tất cả là do lỗi của Hai Chân," Hồ Xám giải thích cho họ. "Mùa lá non năm ngoái, con sông rất sạch và đầy cá. Bây giờ thì nó dơ dáy vì rác rưởi từ trại của Hai Chân xả xuống."

"Và cá bị trúng độc," Long Bùn thêm. "Mèo ăn cá vào nên đổ bệnh. Mùa lá trụi này, tôi đã chữa đau bụng cho nhiều mèo hơn bất cứ khi nào kể từ khi tôi làm mèo lang y."

Tim Lửa nhìn sững vào Văn Xám, rồi lại nhìn những mào đói ăn của bộ tộc Sông. Phần lớn họ không nhìn vào mắt chú, như thể họ xấu hổ vì mào của bộ tộc khác biết được nỗi khổ của họ. "Vậy hãy để chúng tôi giúp," chú nài nỉ tất cả họ. "Chúng tôi sẽ bắt mỗi trên lãnh địa của chúng tôi và đem đến cho các vị, đến chừng nào lũ rút xuống và con sông sạch sẽ trở lại."

Ngay cả khi đề nghị, chú cũng biết là mình đang vi phạm luật chiến binh – yêu cầu lòng trung thành với bộ tộc mình. Sao Xanh sẽ nổi cơn lôi đình với chú nếu bà khám phá ra chú có ý định chia sẻ mỗi quý giá của bộ tộc Sấm như thế này. Nhưng Tim Lửa không thể chịu được việc bỏ rơi bộ tộc khác khi họ cần giúp đỡ. *Chính Sao Xanh đã nói lợi ích của chúng ta phụ thuộc vào sự hiện hữu của cả bốn bộ tộc trong khu rừng, chú nhớ lại. Ấu đó chính là thiện ý của bộ tộc Sao.*

"Các anh có thực sự làm được điều đó cho chúng tôi không?" Sao xoắn từ tốn hỏi, mắt nheo lại ngờ vực.

12

Bạn đang đọc truyện trên: [Truyen3S.Com](http://Truyen3S.Com)

Trước Sau

-----oOo-----

# Chương 13

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Buổi sáng âm u, lạnh lẽo, Tim Lửa uể oải lặn mình ra khỏi chiếc ổ ấm áp, và bước tới huých nhẹ Văn Xám.

"Ca...?" Văn Xám giật thót mình rồi lại nằm oạch xuống, quần chặt đuôi lên mũi. "Đi đi, Tim Lửa."

Tim Lửa hả đầu xuống và húc vào cái vai màu xám to bành. "Nào, Văn Xám," chú thẳm thì vào tai bạn. "Tụi mình phải đi sẵn cho bộ tộc Sông đó."

Nghe vậy, Văn Xám liền nhồm phất dậy và ngoác miệng ngáp một cái thật hoành tráng. Tim Lửa cũng mệt đừ đừ không kém gì bạn – vừa cung cấp môi tươi cho bộ tộc Sông vừa hoàn thành nhiệm vụ của mình với bộ tộc Sấm đang dần làm cạn kiệt thời gian và sức lực của họ. Cả hai đã vài lần đem môi băng qua sông rồi, và cho đến giờ thì may mắn vẫn còn ở với họ. Không mềo bộ tộc Sấm nào phát hiện ra việc họ đang làm.

Duỗi mình hết cỡ, Tim Lửa thận trọng liếc nhìn quanh hang. Hầu hết các chiến binh đang cuộn tròn vo trong ổ rêu, ngủ quá say nên không thể hỏi họ những câu cắc cớ. Vuốt Cọp cũng là một đụn lông đậm màu trong ổ của ông ta.

Tim Lửa lườn ra khỏi những nhánh cây quây quanh hang. Mới đầu chú tưởng những mềo khác đều ngủ cả; nhưng sau đó chú thấy Mặt Vện xuất hiện ở lối ra vào nhà trẻ và ngược mặt lên hít không khí. Xem ra chị không thích cơn gió ẩm ướt, rét căm căm nên chị thụt vào ngay lập tức.

Tim Lửa nhìn trở lại Văn Xám, đang giữ những mảnh rêu nhỏ khỏi bộ lông của mình. "Rồi," chú meo. "Giờ thì đi được rồi."

Hai anh mèo lao vút qua trắng trống về phía hàng cây kim tước. Ngay lúc họ vừa đến đó, một giọng quen thuộc í ới phía sau họ, "Tim Lửa! Tim Lửa!"

Tim Lửa tê cứng người và quay lại. Bé Mây đang lụi hụi chạy về phía chú, miệng ngao. "Tim Lửa! Đợi cháu với!"

"Tim Lửa," Văn Xám ngao. "Sao cái thằng cháu của cậu luôn ló mặt ra vào những lúc sục sôi nhất vậy?"

"Có bộ tộc Sao mới biết," Tim Lửa thở dài.

"Các cậu đi đâu đó?" Bé Mây thở hì hụi, sáng rỡ khi nó đứng sừng lại trước mặt các chiến binh. "Cho cháu đi với được không?"

"Không," Văn Xám bảo nó. "Chỉ lính nhỏ mới được ra ngoài cùng chiến binh."

Bé Mây bắn cho Văn Xám một tia nhìn không ưa. "Nhưng cháu sớm trở thành lính nhỏ thôi mà. Phải không, Tim Lửa?"

"'Sớm' nhưng không phải 'bây giờ'," Tim Lửa nhắc nó, cố giữ bình tĩnh. Nếu cả bọn lảng tránh ở đây lâu hơn thì cả bộ tộc sẽ thức giấc và sẽ muốn biết họ đi đâu. "Lần này cháu không thể đi được, bé Mây. Tụi cậu đang đi làm nhiệm vụ chiến binh đặc biệt mà."

Đôi mắt xanh da trời của bé Mây tròn xoe lên hí hửng. "Việc bí mật phải không?"

"Phải," Văn Xám gắt gỏng. "Đặc biệt là đối với bọn mèo con tộc mạch."

"Cháu sẽ không nói với ai đâu," bé Mây sốt sắng hứa. "Tim Lửa, làm ơn cho cháu đi với."

"Không được." Tim Lửa bực mình liếc qua Văn Xám. "Nghe lời này, bé Mây, trở về nhà trẻ mau, rồi lúc khác cậu sẽ dắt cháu ra ngoài tập săn mồi. Được chứ?"

"Thôi được... đành vậy." Bé Mây tỏ vẻ hờn dỗi, nhưng nó cũng quay đầu đi về phía nhà trẻ.

Tim Lửa nhìn theo cho đến khi nó đến lối vào nhà trẻ, thì rẽ vào đường hầm. lát sau Tim Lửa đã lao nhanh lên khe núi, với Văn Xám ở ngay bên cạnh.

"Mình chỉ hy vọng bé Mây không bảo với cả bộ tộc là tụi mình ra ngoài sớm để làm nhiệm vụ đặc biệt," Văn Xám thở phò phò.

"Tụi mình sẽ lo lắng về việc ấy sau," Tim Lửa thở hỗn hển.

Hai chiến binh tiến thẳng đến những hòn đá kê chân. Cái cây đổ vẫn ở đó để giúp họ băng qua sông, và săn mồi quanh quần đó, tức là họ không phải tha con mồi đi xa, vả lại có ít nguy cơ bị phát hiện hơn.

Lúc họ đến bìa rừng, những tia sáng ban ngày đã mạnh hơn lên, nhưng mặt trời mọc vẫn còn bị che phía sau một đám mây xám. Vài hạt mưa lác đác lẫn trong gió. Tim Lửa không thể không cảm thấy rằng những con mồi tinh khôn đã trốn cả trong hang hốc của chúng. Chú ngẩng đầu lên đánh hơi. Làn gió nhẹ mang đến mùi của một con sóc, còn mới và cách đó không xa. Thận trọng, chú bắt đầu len lỏi qua rừng cây. Chẳng bao lâu sau, chú bắt gặp con mồi đang bới bới dưới một gốc cây sồi. Trong khi chú theo dõi, nó ngồi lên và bắt đầu gặm một quả đậu kẹp giữa hai chân.

"Nó mà biết tội mình ở đây," Văn Xám thở vào tai Tim Lửa, "Nó sẽ phóng lên cây trong nháy mắt."

Tim Lửa gật đầu. "Đi vòng đi," chú lẩm bẩm. "Tiếp cận nó từ hướng kia."

Văn Xám nhẹ nhàng lỉnh đi khỏi, một khối màu xám lặng yên trong bóng râm của những tán cây. Tim Lửa thuần thục ép sát người xuống tư thế sẵn mỗi và rón rén bò đến chỗ con sóc. Chú thấy tai con sóc giật nảy, và cái đầu nó quay lại như thể cái gì đó đã đánh động nó; có lẽ nó đã thoáng thấy chuyển động của Văn Xám, hoặc đã ngửi thấy mùi của cậu ta.

Trong khi con sóc bị phân tâm, Tim Lửa phóng vèo qua khoảng đất trống. Móng vuốt chú ghim chặt con sóc xuống nền đất rừng, và Văn Xám lao tới kết thúc cuộc giằng co.

"Tốt lắm," Tim Lửa lẩm bẩm.

Văn Xám nhổ ra một túm lông. "Nó hơi già và gầy nhảnh, nhưng vẫn ăn được."

Hai chiến binh tiếp tục cuộc săn của họ cho đến khi họ đã giết được một con thỏ và hai con chuột. Lúc đó, mặc dù không thể thấy mặt trời, nhưng Tim Lửa biết là đã gần đúng bóng. "Tội mình nên mang mớ này đến bộ tộc Sông thôi," chú meo. "Tội mình còn phải trở về trại sớm đấy."

Hơi loạng choạng dưới sức nặng của con sóc và một con chuột, Tim Lửa hướng đến thân cây đổ. Thật nhẹ nhõm làm sao, nước không dâng cao thêm nữa, việc băng qua sông dường như đã trở nên dễ hơn vì chú đã băng qua nhiều lần rồi. Cũng như mọi khi, Tim Lửa phập phồng lo sợ khi đi ngang qua những nhánh cây, biết rằng mình phơi bày trọn vẹn ra trước bất kỳ mèo bộ tộc Sấm nào tình cờ đi tuần tra phía bên bìa rừng.

Chú và Văn Xám đã bơi qua quãng đường cuối cùng chừng hai con cáo và hích người ra khỏi dòng sông bên phía bộ tộc Sông. Khi đã giữ sạch nước ra khỏi long, họ vội lẩn vào những bụi cây nơi bộ tộc Sông dựng trại tạm của họ.

Có một mèo chắc hẳn là đang gác, bởi vì khi họ đến gần, Lông Báo Đốm đã hiện ra khỏi bụi rậm. "Chào mừng," bà meo, nghe thân thiện hơn nhiều so với khi bà mới tiếp cận họ cùng với hai đứa trẻ họ cứu mạng.

Tim Lửa theo bà vào nơi trú ẩn trong những nhánh cây táo gai, nhớ lại mình và Văn Xám đã trốn ở đó như thế nào để đợi Suối Bạc. Mèo bộ tộc Sông đã làm việc cật lực kể từ khi nước lũ búng họ ra khỏi trại, đem rêu về lót chỗ ngủ, đào một khoảng gần đám rễ của một bụi cây lớn dùng làm nơi cất chứa mồi. Hôm nay chỗ này không còn gì hơn vài con chuột lèo tèo và hai con chim két, điều này càng khiến cho sự đóng góp của các chiến binh bộ tộc Sấm thiết thực hơn. Tim Lửa bỏ mồi của mình vào đồng mồi, và Văn Xám cũng làm tương tự.

"Có thêm mồi tươi à?" Lông Đá Quý xuất hiện cùng với Suối Bạc bên cạnh. "Tuyệt lắm!"

"Chúng ta cần phải để cho những mèo già và nữ miu trong nhà trẻ ăn trước," Lông Báo Đốm nhắc nhở anh.

"Để tôi mang cho các mèo già," Suối Bạc đề nghị. Cô quay sang nhìn Văn Xám một lúc rồi meo, "Anh có thể giúp mang con thỏ được chứ?"

Tim Lửa tự dưng thấy lo sợ. Liệu Suối Bạc sẽ không liều lĩnh gặp một mình Văn Xám ngay giữa bộ tộc của cô chú? Vào những lần trước, cô thường giữ khoảng cách.

Văn Xám không cần đến lời mời thứ hai. "Đương nhiên," cậu meo, chộp lấy con thỏ và theo Suối Bạc ra khỏi bụi cây.

"Họ có ý hay đấy," Long Đá Quý meo. "Tim Lửa, anh có muốn mang con sóc đó đến cho các nữ miu trong nhà trẻ không? Để họ được bày tỏ lòng biết ơn anh."

Với cảm giác hơi bàng hoàng, Tim Lửa đồng ý. Đi theo Long Đá Quý, một lần nữa chú lại quay quắt với ý nghĩ, rằng thật lạ lùng làm sao khi nhìn anh chiến binh bộ tộc Sông nhưng biết anh ta có gốc gác ở bộ tộc Sấm, đặc biệt là chính anh ta cũng không biết điều đó.

Bên trong nhà trẻ tạm thời, Tim Lửa vui mừng được gặp lại Bàn Chân Sương, đang nằm nghiêng qua một bên trong khi đám con của chị bú một cách mẫn nguyện. Nhưng chú không thể không lo lắng về Văn Xám. Sau khi chú đã chào hỏi các nữ miu và giúp họ chia mỗi, chú nói khẽ với Long Đá Quý, "Anh vui lòng chỉ cho tôi biết Văn Xám đã đi đâu được không? Chúng tôi phải trở về thôi, trước khi có mèo để ý chúng tôi vắng trại."

"Được, lối này," Long Đá Quý meo. Anh dẫn Tim Lửa đến một địa điểm xa hơn dọc theo dải đất, nơi ba hoặc bốn mèo già thục người trên một cái ổ lót bằng cây thạch nam và dương xỉ úa, đang nhay xé mỗi tươi. Hầu như không còn gì nhiều từ con thỏ ngoài mấy túm lông.

Văn Xám và Suối Bạc đang nhìn nhau trong im lặng, ngồi cạnh nhau nhưng không quá sát vào nhau, đuôi của họ quấn gọn quanh chân họ. Khi thấy Tim Lửa, họ đứng dậy và bước đến chỗ chú.

Đôi mắt vàng của Văn Xám sáng lên lẫn lộn nỗi sợ hãi với phẫn khích. "Tim Lửa!" cậu thốt lên. "Cậu không tin nổi điều Suối Bạc vừa nói với mình đâu!"

Tim Lửa liếc ra phía sau, nhưng Long Đá Quý đã biến mất vào bụi cây. Những mèo già, vừa ăn xong, trông có vẻ buồn ngủ, và chẳng ai trong số họ mảy may chú ý đến Văn Xám.

"Hả, chuyện gì vậy?" Tim Lửa meo, lông chú bắt đầu xù lên bồn chồn. "Nhưng hạ thấp thấp giọng xuống."

Vần Xám trông như sắp bực ra khỏi lớp da của mình vậy. "Tim Lửa," cậu thì thào. "Suối Bạc sắp có con với mình rồi!"

-----oOo-----

# Chương 14

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim chú đập thình thịch, Tim Lửa hết nhìn Văn Xám lại nhìn Suối Bạc. Cô run lên vì hạnh phúc, đôi mắt xanh lá cây của cô sáng lên kiêu hãnh. "Con của cậu?" chú la lên hoảng hốt. "Hai anh chị mất hết trí hết rồi sao? Điều này thật tai hại!"

Văn Xám chớp mắt và không nhìn vào mắt bạn. "Không... không nhất thiết thế đâu. Ý mình là, bọn trẻ này sẽ gắn chặt chúng tôi mãi mãi."

"Nhưng các bạn từ những bộ tộc khác nhau mà!" Tim Lửa phản đối. Từ vẻ nhấp nhảm trong biểu hiện của Văn Xám, chú biết bạn mình cũng nhận thức rõ bọn trẻ sẽ gây ra rắc rối gì. "Thậm chí cậu còn không thể tuyên bố chúng là con của cậu nữa, Văn Xám. Suối Bạc," chú meo thêm, quay sang cô mèo bộ tộc Sông, "Cô sẽ không thể nói với bất kỳ ai trong bộ tộc của cô biết cha lũ trẻ là ai."

"Tôi không quan tâm," Suối Bạc khẳng định, và liếm nhanh móng lông ngực mình một cái. "Tôi biết cha chúng là ai. Thế là đủ."

Văn Xám coi bộ không chắc chắn về điều đó. "Thật ngốc là họ không thể biết," cậu lầm bầm. "Chúng tôi không làm bất cứ điều gì xấu hổ cả." Cậu nép người vào hông Suối Bạc và nhìn Tim Lửa bằng ánh mắt vô vọng.

"Mình biết cậu cảm thấy thế nào," Tim Lửa nặng nề đồng ý. "Nhưng điều đó thật không tốt, Văn Xám, cậu biết là không tốt mà. Đây sẽ là bọn trẻ bộ tộc Sông." Tim chú lảng đi khi nghĩ

tới những hệ lụy mà điều này có thể gây ra trong tương lai. Khi những đứa trẻ này lớn lên trở thành chiến binh, Văn Xám có thể sẽ phải chiến đấu với chúng! Cậu ta sẽ bị cắn rứt giữa tình cha con và lòng trung thành với bộ tộc của mình và luật chiến binh. Tim Lửa không thể thấy cách gì khiến cậu ta có thể trọn vẹn được cả đôi đường.

Có thể nào chuyện này giống với chuyện của Long Đá Quý và Bàn Chân Sương? Chú tự hỏi. Cha mẹ bộ tộc Sấm của họ có khi nào phải chiến đấu với họ chưa? Chú nhớ đến Tim Cây Sồi, cố bảo vệ họ khỏi sự tấn công của bộ tộc Sấm; ông chiến binh bộ tộc Sông ấy làm thế nào có thể giải thích điều này cho họ? Đó là một tình huống trở trêu, và bây giờ tất cả lại xảy ra với một thế hệ mèo mới.

Nhưng Tim Lửa biết có nói ra điều đó lúc này cũng vô ích thôi. Liếc qua liếc lại khắp dãy bụi rậm để đề phòng xem có mèo nào đang đến không, chú meo. "Đến lúc tụi mình phải về. Mặt trời hẳn đã đứng bóng. Họ biết tụi mình vắng trại mất."

Văn Xám dịu dàng chạm mũi với Suối Bạc. "Tim Lửa nói đúng," cậu khẽ nói. "Bọn anh phải đi đây. Đừng lo lắng gì cả," cậu meo thêm. "Chúng sẽ là những đứa trẻ đẹp nhất trong rừng."

Mắt Suối Bạc nheo lại đầy thương mến, giọng cô rừ sâu lắng trong lồng ngực. "Em biết. Chúng ta sẽ tìm cách vượt qua khó khăn này." Cô đứng nhìn khi Tim Lửa và Văn Xám rời bụi cây và đi xuống con dốc, về phía dòng sông cuộn sóng. Văn Xám cứ nhìn ngoái lại, dường như không thể chịu nổi cảnh phải rời xa cô.

Tim Lửa cảm giác như đang mang một tảng đá nặng, lạnh ngắt trong ngực vậy. *Việc này sẽ kéo dài bao lâu, chú tự hỏi, trước khi mèo nào đó phát hiện ra?*

Chú vẫn cảm thấy nặng trĩu lo âu khi họ đã băng qua thân cây đổ và trở về lại lãnh thổ bộ tộc Sấm, mặc dù chú đã cố gạt bỏ

vấn đề đó ra khỏi tâm trí mình. Ngay lúc này, điều quan trọng hơn là phải quyết định xem sẽ nói gì khi có mèo để ý thấy sự vắng mặt của họ.

"Tụi mình nên đi sẵn một chút đi," chú bảo Văn Xám. "Như vậy ít nhất thì..."

Một tiếng meo mừng rỡ từ phía bìa rừng cắt xoẹt lời chú.  
"Tim Lửa! Tim Lửa!"

Tim Lửa dòm không tin nổi khi một hình hài trắng phau nhỏ xíu lao bắn ra khỏi những bụi dương xỉ úa chỗ rìa cây. Bé Mây!

"Ôi, chết tiệt!" Văn Xám lầm bầm.

Tim Lửa bước qua đám cỏ, tim chú hạ xuống. "Bé Mây, cháu làm gì ở đây vậy?" chú hạch hỏi. "Ta đã dặn cháu ở lại trong nhà trẻ rồi mà."

"Cháu lần theo dấu của các cậu đấy," bé Mây hãnh diện tuyên bố. "Suốt từ trại đến đây."

Khi nhìn vào đôi mắt xanh da trời sáng bừng của đứa trẻ, Tim Lửa phát sốt lên vì e sợ. Cơ hội lĩnh về trại với câu chuyện đi sẵn buổi sớm của họ đã tan thành mây khói. Chắc hẳn bé Mây đã trông thấy họ băng qua sông.

"Cháu đã theo mùi của các cậu đến tận những hòn đá kê chân," bé Mây hồn nhiên nói tiếp. "Tim Lửa, cậu với Văn Xám đã làm gì trên lãnh thổ bộ tộc Sông vậy?"

Trước khi Tim Lửa có thể nghĩ ra câu trả lời, một giọng khác đột ngột cất lên – một tiếng ngao khàn đầy đe dọa. "Đúng vậy, đó cũng là điều ta muốn biết."

Tim Lửa cảm thấy sức lực trôi tuột hết khỏi chân mình khi ngược lên thấy Vuốt Cọp đang lách vai bước qua đám dương xỉ màu nâu, khô giòn.

"Cậu Tim Lửa dũng cảm vô cùng!" bé Mây meo, trong khi Tim Lửa đứng há hốc miệng, nổi kinh hãi biến óc chú thành lông chim. "Cậu ấy ra ngoài làm nhiệm vụ chiến binh đặc biệt... cậu ấy bảo với cháu như vậy."

"Thế à?" Vuốt Cọp rít rú, vẻ đắc chí nháng lên trong mắt ông ta. "Họ có nói cho mi biết nhiệm vụ chiến binh đặc biệt đó là gì không?"

"Không, nhưng cháu có thể đoán được." Bé Mây run lên vì phấn khích. "Cậu ấy đã cùng với chú Vằn Xám đi do thám bộ tộc Sông. Tim Lửa, có phải..."

"Im, nhóc con," Vuốt Cọp quát. "Sao?" ông ta thách thức Tim Lửa. "Có thật thế không?"

Tim Lửa liếc Vằn Xám. Bạn chú đang đứng đực ra, đôi mắt vàng đại đi, nhìn trợn trạo vào ông thủ lĩnh trợ tá – rõ ràng là không thể trông cậy cậu ta đề xuất được câu gì rồi.

"Chúng tôi muốn xem coi lụt tràn ra tới đâu," Tim Lửa nói. Đó không hẳn là lời nói dối hoàn toàn.

"Hả?" Vuốt Cọp ngừng nói trong khi mắt đảo lảo liên khắp mọi hướng, sau đó hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra với những mèo còn lại trong đội tuần tra của anh vậy? Và chắc hẳn có mèo nào đó đã phái anh đi," ông ta nói thêm, trước khi Tim Lửa kịp trả lời. "Đó không phải là ta, mặc dù ta đã điều động tất cả những đội tuần tra khác."

"Chúng tôi chỉ nghĩ..." Vằn Xám bắt đầu nói một cách yếu ớt.

Vuốt Cọp không đếm xỉa đến cậu. Cái đầu to tướng của ông thủ lĩnh trợ tá giật sát vào Tim Lửa đến nỗi chú có thể ngửi thấy hơi thở nóng, tanh tươi của ông ta. "Nếu người muốn biết ý kiến của ta, *mèo kiểng* à, thì đây: người quá thân thiện với bộ tộc Sông đấy. Người có thể đến đó để do thám... mà cũng có thể người do thám cho bọn chúng. Người ở bên nào, hả?"

"Ông không có quyền buộc tội tôi!" Cơ điên giận khiến lông Tim Lửa xù cả lên. "Tôi trung thành với bộ tộc Sấm."

Một tiếng ngao sâu trong cổ họng Vuốt Cọp. "Vậy thì người sẽ chẳng phiền nếu ta kể cho Sao Xanh nghe về chuyến chu du này của người. Để bà nghĩ xem người có trung thành hay không. Còn về phần mi..." Ông ta liếc xuống bé Mây, đang dững cằm cố nhìn vào đôi mắt hổ phách của ông ta, nhưng không thể không lùi lại một, hai bước. "Sao Xanh đã ra lệnh không đưa trẻ nào được rời trại một mình. Hay mi nghĩ những mệnh lệnh của bộ tộc không linh nghiệm với mi, hết như bà con *mèo kiểng* của mi?"

Trong lần này, bé Mây không trả lời; đôi mắt xanh da trời của nó kinh khiếp.

Vuốt Cọp quay ngoắt đi và sầm sập bước trở về rừng cây. "Đi! Chúng ta đang lãng phí thời gian. Theo ta, tất cả bọn bay." ông ta gầm gừ.

Khi họ về đến trại, Tim Lửa thấy Sao Xanh đang đứng ở chân Bục Đá. Một đội tuần tra gồm Bão Trắng, Đuôi Dài, Lông Chuột đang báo cáo với bà.

"Con suối bị ngập đến tận đường Sấm Rền," Tim Lửa nghe Bão Trắng nói. "Nếu nước không rút, chúng ta sẽ không thể tới cuộc Tụ Hạp sắp tới được."

"Vẫn còn thời gian trước khi..." Sao Xanh dừng lại giữa chừng khi thấy Vuốt Cọp tiến về phía mình. "Ừ, chuyện gì vậy?"

"Tôi mang những mèo này đến cho bà," ông thủ lĩnh trợ tá ngao. "Một đứa trẻ không vâng lời, và hai kẻ phản bội."

"Kẻ phản bội!" Đuôi Dài la vang. Mắt anh ta quắc nhìn vào mắt Tim Lửa với vẻ tức tối. "Đúng như tôi nghĩ về bọn mèo kiếng," anh cười khẩy.

"Đủ rồi," Sao Xanh ra lệnh, giọng bà có thoáng tiếng gừ. Bà nghiêng đầu về phía những mèo trong đội tuần tra. "Các anh chị đi được rồi." Bà quay trở lại Vuốt Cọp khi họ đã đi khỏi. "Nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra."

"Tôi thấy thằng bé này rời trại," Vuốt Cọp bắt đầu, phẩy đuôi về phía bé Mây, "Sau khi bà ra lệnh không đứa trẻ hoặc lính nhỏ nào được ra ngoài một mình mà không có chiến binh đi cùng. Tôi định đi bắt nó về, nhưng khi tôi đi vào khe núi, tôi nhận ra nó đang bám theo một mùi gì đó." Ông ta dừng lại, cau có liếc nhìn Văn Xám và Tim Lửa. "Dấu vết dẫn đến những hòn đá kê chân bắc qua sông từ gò đá Thái Dương. Và tôi không thấy gì ở đó ngoài hai chiến binh gan dạ này" ông ta gần từng tiếng một "- đang băng trở qua sông từ lãnh địa bộ tộc Sông. Khi tôi hỏi họ đang làm gì, họ đã dựng lên chuyện cá-với-chuột về việc đi kiểm tra xem lũ lan tới bao xa."

Tim Lửa cứng người lại đón nhận sự giận dữ của Sao Xanh, nhưng bà tộc trưởng vẫn điềm tĩnh. "Chuyện này có thật không?" bà hỏi.

Trong suốt quãng đường trở về từ chỗ những hòn đá kê chân, Tim Lửa đã có thời gian để suy tính. Chú không thể tưởng tượng được mình sẽ rầy rà thế nào nếu lại cố nói dối Sao Xanh lần nữa. Bây giờ, thấy được sự anh minh trên khuôn mặt bà, cùng vẻ thấu hiểu trong đôi mắt xanh của bà, chú biết mình

phải nói sự thật với bà. "Dạ thật," chú thừa nhận. "Chúng tôi có thể giải thích, nhưng..." Chú liếc nhìn Vuốt Cọp.

Sao Xanh nhắm mắt lại một thoáng. Khi bà mở mắt ra lại, biểu hiện của bà thật khó hiểu như thường thấy. "Vuốt Cọp, ta sẽ xử lý việc này. Ông có thể đi được rồi."

Ông thủ lĩnh trợ tá trông vẻ định phản đối, nhưng dưới ánh mắt dứt khoát của Sao Xanh, ông ta im lặng, hơi gật đầu với bà và bỏ đi về phía đồng mồi tươi.

"Bé Mây," Sao Xanh meo, quay sang thẳng mèo trắng. "Con có biết tại sao ta ra lệnh cho con nít và lính nhỏ không được ra ngoài một mình không?"

"Bởi vì cơn lũ rất nguy hiểm," bé Mây sùng sĩa trả lời. "Nhưng con..."

"Con đã bất tuân lệnh của ta và con phải bị phạt. Đó là luật của bộ tộc.:

Trong khoảnh khắc, Tim Lửa định ninh là bé Mây sẽ phản kháng, nhưng chú thở phào, thẳng bé chỉ nghiêng đầu và meo: "Vâng, thưa Sao Xanh."

"Vuốt Cọp đã bắt con phải giúp đỡ các mèo già trong mấy ngày gần đây phải không? Rất tốt, con cứ tiếp tục với nhiệm vụ đó. Phục vụ những mèo khác trong bộ tộc là một vinh dự, và con phải học tập để biết rằng tuân thủ trật tự bộ tộc cũng là một vinh dự. Giờ đi đi, ra xem họ có việc gì cho con làm không."

Bé Mây cúi đầu lần nữa và loáy nhoáy chạy vù qua trắng trống, cái đuôi nó vểnh cao. Tim Lửa nghi rằng nó khá thích công việc chăm sóc mèo già, và rằng hình phạt của nó không nghiêm khắc như nó đáng phải chịu. Chú sợ bé Mây vẫn chưa

học được bài học của mình về việc tôn trọng những lễ lối của bộ tộc.

Sao Xanh nằm xuống mặt đất, chân rúc vào dưới thân của bà. "Nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra." Bà khích lệ các chiến binh.

Hít một hơi thật sâu, Tim Lửa giải thích chuyện mình và Văn Xám đã cứu những đứa trẻ bộ tộc Sông như thế nào, và được những chiến binh bộ tộc Sông đưa về trại của họ ra sao.

"Có điều chúng tôi không thể vào trại của họ được," chú meo. "Vì nó đã chìm ngập dưới nước rồi. Bây giờ họ đang sống trong những bụi cây trên vùng đất cao."

"Ra vậy..." Sao Xanh lẩm bầm.

"Họ không có nhiều chỗ nướng nấu lẩu lắm," Tim Lửa tiếp. "Và họ thấy khó mà săn được mồi. Họ nói với chúng tôi rằng Hai Chân đã làm nhiễm độc con sông. Mèo sẽ bị bệnh nếu ăn cá ở đó."

Trong khi nói, chú nhận thấy một thoáng lo âu trong mắt Văn Xám, như thể anh bạn chú nghĩ rằng thật nguy hiểm khi tiết lộ quá nhiều điểm yếu của bộ tộc Sông. Một số mèo, Tim Lửa biết, sẽ coi đây là một cơ hội tốt để tấn công bộ tộc đang khốn đốn này. Nhưng chú tin là Sao Xanh không như thế. Bà sẽ không bao giờ lợi dụng khó khăn của mèo khác, đặc biệt là vào mùa lá rụng.

"Vì thế chúng tôi cảm thấy mình phải làm gì đó," chú kết thúc. "Chúng tôi... chúng tôi đề nghị săn mồi cho bộ tộc Sông trên lãnh thổ của chúng ta, và chúng tôi đã mang mồi tươi sang sông cho họ. Hôm nay Vuốt Cọp thấy chúng tôi đang trên đường trở về."

"Chúng tôi không phải là những kẻ phản bội," Văn Xám chen vào. "Chúng tôi chỉ muốn giúp đỡ."

Sao Xanh quay sang cậu, rồi quay trở lại Tim Lửa. Trông bà có vẻ nghiêm khắc, nhưng ánh mắt bà lấp lánh vẻ thấu hiểu. "Ta hiểu," bà rít khế. "Thậm chí ta còn tôn trọng ý định tốt của các anh. Tất cả mèo đều có quyền tồn tại, cho dù là bộ tộc nào chẳng nữa. Nhưng các anh biết quá rõ là không thể tự quyết định mọi chuyện như thế. Các anh đã hành động đối trá khi lên đi một mình. Các anh đã nói dối Vuốt Cọp – hay ít nhất các anh đã không nói hết sự thật với ông ấy," bà thêm, trước khi Tim Lửa có thể tranh cãi. "Và các anh đã săn mồi cho bộ tộc khác trước khi cho bộ tộc mình ăn. Đây không phải là cách mà các chiến binh cư xử."

Tim Lửa nuốt nước miếng vẻ không thoải mái và liếc sang Văn Xám. Đầu anh bần chú cúi gầm và cậu ta đang xấu hổ nhìn xuống chân mình.

"Chúng tôi biết tất cả điều đó," Tim Lửa thừa nhận. "Chúng tôi xin lỗi."

"Xin lỗi không phải lúc nào cũng đủ," Sao Xanh meo, giọng sắc bén. "Các anh sẽ phải bị phạt. Và bởi vì các anh đã không hành động như những chiến binh, nên các anh sẽ phải nhớ lại xem làm lính nhỏ thì như thế nào. Kể từ lúc này trở đi, các xanh có thể đi săn cho các mèo già và chăm nom cho những nhu cầu của họ. Và khi các anh đi săn, các anh phải có một chiến binh khác giám sát."

"Cái gì?" Tim Lửa không thể kìm nén được những lời đó thoát ra thành một tiếng meo giận dữ.

"Các anh đã vi phạm luật chiến binh," Sao Xanh nhắc nhở chú. "Bởi vì các anh không đáng tin, do đó các anh phải đi với mèo có thể tin tưởng được. Sẽ không còn những chuyến thăm bộ tộc Sông nữa."

"Nhưng... chúng tôi sẽ không là lính nhỏ trở lại chứ?" Văn Xám lo lắng kêu lên.

"Không." Sao Xanh cho phép một tia thích thú làm dịu ánh mắt mình. "Các anh vẫn là chiến binh. Chiếc lá đã rơi không thể nào trở lại cành được. Nhưng các anh sẽ sống như những lính nhỏ cho đến khi ta nghĩ là các anh đã học được bài học của mình."

Tim Lửa bắt mình thở cho đều. Chú đã hãnh diện biết chừng nào khi trở thành một chiến binh bộ tộc Sấm, và cơn xấu hổ xâm chiếm chú trước ý nghĩ bị mất đi đặc ân làm chiến binh của mình. Nhưng chú biết là tranh cãi với Sao Xanh thì vô ích, và sâu thẳm trong lòng, chú phải thừa nhận rằng hình phạt này là công bằng. Chú cúi đầu kính cẩn. "Được, thưa Sao Xanh."

"Và chúng tôi thật sự xin lỗi." Văn Xám thêm.

"Ta biết." Sao Xanh gật đầu với cậu. "Anh có thể đi, Văn Xám. Tim Lửa, ở lại một lúc."

Ngạc nhiên, Tim Lửa hồi hộp đợi xem Sao Xanh muốn gì.

Tộc trưởng bộ tộc đợi cho đến khi Văn Xám đã ra khỏi tầm nghe. Sau đó bà hỏi, "Nói cho ta biết, Tim Lửa. Cò mèo bộ tộc Sông nào bị chết trong trận lụt không?" Bà có vẻ thờ ơ, và lần này, bà không nhìn vào mắt Tim Lửa. "Có chiến binh nào chết không?"

"Theo tôi biết thì không," Tim Lửa thừa nhận. "Sao Xoắn không nói là có mèo nào chết đuối cả."

Sao Xanh nhăn mặt, nhưng bà không hỏi thêm gì nữa. Bà khẽ gật đầu, như thể với chính mình thì đúng hơn. Rồi, sau một thoáng do dự, bà cho Tim Lửa đi. "Tim Văn Xám và bảo cả hai

anh hãy ăn đi," bà ra lệnh, giọng bà vô cảm và đã cứng rắn trở lại. "Và bảo Vuốt Cọp đến gặp ta."

Tim Lửa cúi đầu và đứng dậy, đi khỏi. Trên đường băng qua trắng trống, chú liếc nhìn Sao Xanh. Bà mèo xám vẫn đang nằm dưới chân tảng đá, mắt nhìn trừng trừng vào khoảng xa. Chú không khỏi bối rối trước những câu hỏi dồn dập của tộc trưởng mình.

*Tại sao bà lại quá lo lắng về các chiến binh bộ tộc Sông như vậy? Chú tự hỏi.*

-----oOo-----

# Chương 15

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Ồi, đây chẳng phải lính nhỏ mới nhất của chúng ta, chân Lửa sao!"

Tim Lửa ngược lên khỏi con chuột đồng của mình và thấy Đuôi Dài đang vênh vác đi về phía chú, đuôi anh ta ngúc ngoắc trên không. "Sẵn sàng cho kỳ huấn luyện chưa?" tên chiến binh cười cợt. "Vuốt Cọp phái ta làm mèo bảo trợ cho chú mà đây."

Đứng đĩnh, Tim Lửa nuốt miếng chuột cuối cùng rồi đứng dậy. Chú có thể đoán chuyện gì đã xảy ra. Sao Xanh đã nói với Vuốt Cọp về hình phạt của chú, và Vuốt Cọp đã không lãng phí thời gian tổ chức đội tuần tra đầu tiên. Rất tự nhiên, ông ta chọn mèo không thích Tim Lửa nhất để giám sát việc săn mồi của chú.

Bên cạnh chú, Vằn Xám nhồm dậy và bước về phía Đuôi Dài. "Cẩn thận những gì anh nói đấy," cậu gầm gừ. "Tụi này không phải là lính nhỏ!"

"Ta đâu có nghe thấy như thế," Đuôi Dài trả lời. và cố ý thè lưỡi quét tròn quai hàm của mình một cách khoan khoái như thể vừa mới nuốt một miếng gì đó rất mê ly.

"Nếu vậy thì để chúng tôi giúp anh nghe cho đúng," Tim Lửa rít lên, bắt đầu quất mạnh đuôi. "Anh có muốn tôi xé nốt cái tai bên kia của anh không?"

Đuôi Dài lùi lại một bước. Rõ ràng anh đang nhớ lại cái lần Tim Lửa mới đến trại. Chú đã chiến đấu ác liệt với Đuôi Dài, không một chút sợ hãi, bất chấp lời chế nhạo "mèo kiểng" của

anh chiến binh. Tim Lửa biết rằng ngay cả khi những mèo khác để cho Đuôi Dài quên đi sự chiến bại của mình, thì cái tai bị rách vẫn mãi khơi lại cho anh ta nhớ điều đó.

"Coi chừng đó," anh chiến binh hăm dọa. "Vuốt Cọp sẽ bẻ gãy đuôi anh nếu anh chạm vào tôi."

"Thế cũng xứng đáng," Tim Lửa đốp chát. "Cứ gọi tôi là chân Lửa lần nữa coi, anh sẽ biết."

Đuôi Dài không nói gì, chỉ quay đầu sang một bên liếm bộ lông nhạt của mình. Tim Lửa giảm bớt thái độ đe dọa đi. "Vậy thì," chú lầm bầm. "Nếu chúng ta định ra ngoài đi săn thì hãy cư xử cho đúng mực."

Chú và Vằn Xám ra khỏi hàng kim tuyến và lên khe núi. Đuôi Dài theo sau, lớn tiếng bảo phải săn ở đâu như thể đang chỉ huy họ vậy, nhưng một khi đã vào rừng, Tim Lửa và Vằn Xám cố hết sức phớt lờ anh ta.

Trời lạnh lẽo, xám xịt, và có một cơn mưa nhỏ đã bắt đầu rơi. Thật khó tìm mồi. Vằn Xám chợt thấy có sự chuyển động trong đám lá dương xỉ úa, liền đến xem xét, nhưng Tim Lửa hầu như đã bỏ cuộc thì đúng lúc chú thấy một con chim mai hoa đang mổ mồi quanh mảnh rễ của một bụi cây phi. Chú dùn người xuống, rón rén bước từng bước tới trong khi con chim vẫn mãi miết mổ, không hay biết gì.

Chú chuẩn bị vỗ, hai bên hông đánh võng thì Đuôi Dài cười chế nhạo. "Đó mà gọi là dùn mình à? Ta đã thấy một con thỏ ba chân còn làm tốt hơn vậy!" Ngay khi anh ta cất tiếng, con chim giật mình bay mất, để lại một tiếng kêu thảng thốt.

Tim Lửa quay sang, sùng tiết. "Đó là lỗi của anh!" chú gừ. "Ngay khi nó nghe thấy..."

"Nhảm nhí," Đuôi Dài meo. "Đừng có viện cớ. Chú mày làm sao bắt được chuột nếu chú mày ngồi giữa các chân."

Tim Lửa ẹp tai xuống, nhe răng ra, nhưng khi gông mình chuẩn bị đánh nhau thì đột nhiên chú tự hỏi phải chăng Đuôi Dài đang cố ý chọc tức mình. Đuôi Dài sẽ có một câu chuyện hay họ để kể cho Vuốt Cọp nghe nếu Tim Lửa tấn công hẳn.

"Tốt," Tim Lửa ngao giữa hai kẽ răng. "Nếu anh giỏi thế thì hãy chỉ cho tụi này thấy đi."

"Coi bộ không còn con mồi nào ở lại nữa, sau vụ náo động mà con chim gậy ra khi chú mày làm nó hoảng sợ." Đuôi Dài cọt nhả.

"Bây giờ thì ai đang viện cớ đây?" Tim Lửa vặn lại.

Trước khi Đuôi Dài kịp trả lời, Vằn Xám đã xuất hiện từ phía đám dương xỉ úa với một con chuột đồng ngậm trong hàm. Cậu thả nó xuống cạnh Tim Lửa và bắt đầu hất đất lên vùi nó, đợi đến khi họ sẵn sàng trở về trại.

Đuôi Dài thừa cơ quay bước đi và nghênh ngang hướng về phía đám dương xỉ úa mà Vằn Xám vừa mới chui ra.

Vằn Xám nhìn theo. "Có chuyện gì với hắn vậy? Trông vẻ như hắn vừa nuốt phải mật chuột không bằng."

Tim Lửa nhún vai. "Chẳng có gì. Nào, tiếp tục coi."

Sau đó, Đuôi Dài để họ yên thân, và đến khi mặt trời lặn, hai chiến binh đã thu thập được một đồng mồi đáng kể để mang về trại.

"Cậu mang một ít cho mèo già đi," Tim Lửa đề nghị với Vằn Xám khi họ tha chuyển cuối cùng vào trại. "Để mình thăm Nanh Vàng với chân Xỉ Than một cái." Chú chọn một con sóc

rồi đi thẳng tới hang của bà mèo lang y. Nanh Vàng đang đứng bên ngoài khe nứt của tảng đá, cùng với chân Xỉ Than ngồi trước mặt bà. Cô bé lính nhỏ cũ của Tim Lửa trông hớn hờ và lanh lợi. Cô ngồi thẳng, đuôi bao gọn quanh chân, và đôi mắt xanh da trời dán chặt vào Nanh Vàng khi cô bé lắng nghe bà mèo già nói.

"Ta có thể nhai lá cúc dại và trộn với quả bách xù nghiền," Nanh Vàng nói oang oác, "sẽ tạo thành một loại thuốc cao đắp chữa đau khớp xương rất tốt. Cháu có muốn thử làm không?"

"Có!" Chân Xỉ Than hăng hái meo. Cô bé đứng phắt dậy và hít ngửi đồng lá thuốc mà Nanh Vàng đặt trên mặt đất. "Vị của nó có ghê không?"

"Không," Nanh Vàng trả lời, "nhưng đừng có nuốt nó đấy. Chỉ một ít thì không hại gì, nhưng quá nhiều sẽ khiến cháu đau bụng. À, Tim Lửa, cậu muốn gì?"

Tim Lửa băng qua trắng trống, con sóc lòng thòng giữa hai chân trước của chú. Chân Xỉ Than đã thụp người trước đồng lá cúc dại, nhai lấy nhai để, nhưng vẫn giật đuôi chào Tim Lửa.

"Cái này cho bà," Tim Lửa meo khi thả con sóc xuống bên cạnh Nanh Vàng.

"Ồ, phải rồi, Gió Lốc nói với tôi là cậu phải trở lại bốn phần của lính nhỏ," Nanh Vàng ngao. "Đồ óc chuột! Đáng lẽ cậu phải biết là sẽ có mèo nào đó phát hiện ra cậu giúp đỡ bộ tộc Sông chứ."

"Ừm, mọi chuyện xong xuôi rồi." Tim Lửa không muốn nói về hình phạt của mình nữa.

Thật nhẹ nhõm với chú, xem ra Nanh Vàng rất vui vẻ chuyển đổi chủ đề. "Tôi mừng vì cậu đến," bà meo, "bởi vì tôi muốn có đôi lời với cậu. Cậu có thấy mớ thuốc đắp đó không?" Bà

hếch mõm về phía đống lá nát bấy mà chân Xỉ Than đang nhai.

"Có."

"Nó dành cho Tai Nhỏ đó. Hiện giờ lão đang ở trong hang của tôi, với ca tê nhức khớp tẹt nhất mà tôi từng gặp trong nhiều mùa trắng. Lão gần như không thể cử động. Mà nếu cậu muốn biết lý do thì thế này: tất cả là do ổ của lão ấy gần đây được lót toàn bằng rêu ướt." Giọng bà đều đều, nhưng đôi mắt vàng của bà xoáy rùng rục vào mắt Tim Lửa."

Tim Lửa cảm thấy tim mình rớt xuống. "Việc này là do bé Mây, phải không?"

"Tôi nghĩ vậy," Nanh Vàng meo. "Nó đã bắt cắn với đám rêu nó mang về. Theo tôi là do nó không chịu khó giữ sạch nước đi."

"Nhưng tôi đã chỉ nó cách..." Tim Lửa chới với. Chú đã có đủ rắc rối của riêng mình rồi, chú nghĩ; thật bất công khi chú cứ phải quàng thêm chuyện của bé Mây nữa. Chú hít một hơi thật sâu. "Để tôi bảo nó," Tim Lửa hứa.

"Làm đi," Nanh Vàng lầm bầm.

Chân Xỉ Than ngồi dậy, nhổ ra mớ bã lá cục dại. "Nhai thế đủ chưa?"

Nanh Vàng kiểm tra công việc của cô. "Tuyệt!" bà meo.

Đôi mắt xanh của chân Xỉ Than sáng lên tự hào, trong khi Tim Lửa liếc nhìn bà mèo già một cách cảm kích. Chú thấy ấm lòng khi chứng kiến Nanh Vàng đã khiến chân Xỉ Than cảm thấy mình có ích và cần thiết như thế nào.

"Nào, giờ đi lấy quả bách xù ra đây," Nanh Vàng tiếp. "Để xem... ba quả là đủ. Cháu biết ta cất chúng ở đâu phải

không?"

"Dạ biết, thưa Nanh Vàng." Chân Xỉ Than đi tới khe nứt của tảng đá, phóng vùn vụt, bất chấp cái chân cà nhắc, đuôi vểnh cao. Ở miệng hang, cô bé ngoái lại. "Cảm ơn vì con sóc ạ, Tim Lửa." cô meo rồi biến mất.

Nanh Vàng nhìn theo cô tỏ vẻ hài lòng và vọt lên một tiếng rừ khàn khàn. "Giờ thì có một mèo biết mình đang làm gì rồi." bà lẩm bầm.

Tim Lửa đồng ý. Chú ước gì mình có thể nói như vậy về thằng cháu của mình. "Tôi phải đi tìm bé Mây ngay đây." Chú thở dài, chạm mũi vào hông Nanh Vàng trước khi bước ra khỏi hang của bà.

Thằng mèo con lông trắng không có ở trong nhà trẻ, nên Tim Lửa thử tìm ở hang mèo già. Khi bước vào, chú nghe giọng của Đuôi Cộc. "Do đó, tộc trưởng bộ tộc Cọp lần theo con cáo suốt một ngày một đêm, và đến đêm thứ hai... Chào, Tim Lửa. Đến nghe kể chuyện hả?"

Tim Lửa liếc nhìn quanh. Đuôi Cộc đang cuộn tròn trong mảng rêu cùng với Da Vá và Đuôi Đốm Xám gần đó. Bé Mây nằm lọt thỏm dưới thân hình to lớn của ông mèo mướp, đôi mắt xanh da trời của nó tròn xoe lên kinh ngạc khi nó hình dung những mèo vĩ đại sọc đen của bộ tộc Cọp. Vài miếng mồi tươi nằm dưới sàn hang, và từ mùi chuột vương trên lông của bé Mây, Tim Lửa đoán rằng các mèo già đã cho nó cùng ăn.

"Không, cảm ơn, Đuôi Cộc," chú meo. "Cháu không thể ở lại được. Cháu chỉ muốn nói chuyện với bé Mây. Nanh Vàng nói là nó đã mang rêu ướm về."

Đuôi Đốm Xám khịt mũi một cái. "Vô lý!"

"Bà ta lại nghe Tai Nhỏ xì xào gì rồi," Da Vá meo. "Lão ấy cứ ca cẩm là phải chi bộ tộc Sao từ Dải Thiên Hà xuống mang rêu cho lão ấy."

Lông Tim Lửa dựng lên hoang mang. Chú không ngờ là các mèo già lại bênh vực bé Mây. "Hừ, cháu có làm vậy hay là không?" chú gặng hỏi, nhìn chòng chọc vào thằng nhỏ.

Bé Mây chớp mắt với chú. "Cháu đã cố gắng làm thật đúng, cậu Tim Lửa à."

"Nó còn con nít mà," Đuôi Đốm Xám xuề xòa chỉ ra.

"Vâng, à..." Tim Lửa cào cào chân xuống nền hang. "Tai Nhỏ đã bị đau khớp."

"Tai Nhỏ đã bị đau khớp nhiều mùa nay rồi," Đuôi Cọc meo. "Trước khi thằng bé này được sinh ra cơ. Anh cứ lo chuyện của anh đi, Tim Lửa, còn để chúng tôi lo chuyện của chúng tôi."

"Xin lỗi," Tim Lửa lí nhí. "Vậy thì cháu đi thôi. Bé Mây, mai mốt phải nhớ cẩn thận hơn nữa với rêu ướt đấy, được chú?"

Chú bắt đầu lùi ra khỏi hang. Trong khi rời đi, chú nghe thấy bé Mây giục già: "Kể tiếp đi, cụ Đuôi Cọc. Sau đó tộc trưởng bộ tộc Cọp làm gì?"

Tim Lửa mừng khi thoát ra tới trăng trắng chính. Chú chắc chắn là bé Mây đã bắt cẩn lấy rêu ướt, nhưng có vẻ như các mèo già chẳng hề than phiền nó lời nào. Được tự do đi lấy môi tươi cho mình, bởi vì mình đã đi săn cho mèo già rồi, Tim Lửa đang chây đến đồng mỗi thì chợt để ý thấy Đuôi Gãy đang nằm ngoài hang của hắn. Vuốt Cọp nằm bên cạnh hắn và hai ông mèo đang chia lười với nhau như những bạn cũ vậy.

Không ngờ nổi trước cảnh tượng đó, Tim Lửa dừng lại. Lẽ nào đây là mặt khoan dung của Vuốt Cọp, hiếm khi được thể hiện ra? Chú chỉ có thể nghe tiếng Vuốt Cọp rì rầm, nhưng chú ở quá xa để mà nhận ra những lời ông ta nói. Đuôi Gãy trả lời nhát gừng, trông có vẻ thoải mái hơn nhiều, như thể hấn đáp lại sự thân thiện của ông thủ lĩnh trợ tá.

Đột nhiên tất cả những mối nghi ngờ xưa cũ của Tim Lửa về việc phải đưa Vuốt Cọp ra xét xử lại dâng trào trong chú. Mọi mèo đều biết rằng Vuốt Cọp là một chiến binh quả cảm và dũng mãnh, và rằng ông ta gánh vác trách nhiệm thủ lĩnh trợ tá một cách tự tin, không cần phải cố gắng gì. Tim Lửa chưa bao giờ thấy điều gì chứng tỏ ông ta có lòng trắc ẩn của một tộc trưởng thật sự, cho đến lúc này, với Đuôi Gãy...

Tâm trí Tim Lửa quay cuồng. Có lẽ Sao Xanh đã đúng. Rằng Vuốt Cọp vô tội trong cái chết của Đuôi Đỏ. Có lẽ tai nạn của chân Xỉ Than đơn giản chỉ là một tai nạn, thay vì là một cái bẫy. *Ngộ nhỡ bấy lâu nay mình sai lầm hết thì sao?* Tim Lửa nghĩ. *Nhỡ may Vuốt Cọp đúng chỉ đơn thuần như chính ông ta phải thế: một thủ lĩnh trợ tá trung thành và có năng lực?*

Nhưng chú không thể bắt mình tin điều đó được. Và khi Tim Lửa thả bước đến đồng môi tươi, chú ao ước tận đầu móng vuốt là mình có thể được giải phóng khỏi gánh nặng của những gì mình biết.

-----oOo-----

# Chương 16

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa bước ra khỏi đám dương xỉ bao quanh hang lính nhỏ và duỗi thẳng chân trước ra. Mặt trời vừa mới mọc, và bầu trời đã chuyển sang màu xanh tái của vỏ trứng, hứa hẹn thời tiết tốt sau những ngày mây mưa.

Theo quan điểm của Tim Lửa, ngủ trong hang lính nhỏ là phần tồi tệ nhất trong hình phạt của chú. Mỗi lần chú vào đó là chân Gai và chân Sáng lại trở mắt nhìn chú, như thể chúng không thể nào tin nổi điều mình đang thấy. Chân Điều Hâu trông bối rối thật sự, trong khi chân Lẹ – được mèo bảo trợ của nó, Đuôi Dài, cầm trịch, Tim Lửa đoán, – công khai cười khinh bỉ. Tim Lửa thấy thật khó mà nghỉ ngơi, và giấc ngủ của chú cứ bị đứt quãng bởi những giấc mơ mà trong đó Lá Đốm phóng như bay về phía chú, meo lên một lời cảnh báo mà chú không tài nào nhớ được khi tỉnh giấc.

Lúc này, Tim Lửa căng ngoác hàm ra ngáp một cái hết sức và nằm xuống tự rửa ráy thật kỹ lưỡng. Văn Xám vẫn đang ngủ; tí xíu nữa thôi, Tim Lửa sẽ phải đánh thức cậu ta dậy để thấy mình nằm dưới sự giám sát của một chiến binh trong một chuyến săn mồi khác.

Trong khi liếm người, Tim Lửa thấy Sao Xanh và Vuốt Cọp ngồi ở chân Bục Đá, đang mải mê nói chuyện. Chú thắc mắc vu vơ rằng không biết họ đang nói về việc gì. Sau đó, Sao Xanh giật đuôi một cái để gọi chú lại. Tim Lửa nhồm dậy ngay lập tức và băng ngang qua trại.

"Tim Lửa," Sao Xanh meo khi chú tiến đến. "Vuốt Cọp và ta nghĩ phạt cậu thế là đủ rồi. Cậu và Văn Xám có thể trở lại làm chiến binh thực thụ."

Tim Lửa mừng đến cứng người. "Cảm ơn, Sao Xanh!" chú meo

"Hy vọng nó đã dạy cho anh một bài học," Vuốt Cọp ngoa.

"Vuốt Cọp sẽ dẫn một đội tuần tra đến điểm Bốn Cây," Sao Xanh tiếp tục nói trước khi Tim Lửa đáp lời. "Hai đêm nữa, mặt trăng sẽ tròn, và chúng ta cần biết xem chúng ta có thể đến cuộc Tụ Hạp được không. Vuốt Cọp, ông sẽ dắt Tim Lửa đi cùng với ông chứ?"

Tim Lửa không thể diễn giải được vẻ hùng hực trong đôi mắt hổ phách của ông thủ lĩnh trợ tá. Ông ta trông không hài lòng – Vuốt Cọp không bao giờ hài lòng cả – nhưng rõ ràng có một vẻ toại nguyện ám muội, như thể ông ta thích dắt Tim Lửa đi theo ông ta vậy. Tim Lửa không quan tâm. Chú bồi hồi xúc động vì Sao Xanh đã lại tin chú cùng với một nhiệm vụ chiến binh thật sự.

"Anh có thể đi," Vuốt Cọp meo. "Nhưng nếu anh đặt một chân sai thôi là ta sẽ muốn biết lý do tại sao." Bộ lông đen của ông ta rợn lên khi ông ta hích đứng dậy. "Để ta tìm một mèo nữa cùng đi với chúng ta."

Tim Lửa nhìn khi ông ta sải bước qua trắng trống và biến mất vào hang chiến binh.

"Đây sẽ là một cuộc Tụ Hạp quan trọng," Sao Xanh meo bên cạnh chú. "Chúng ta cần phải biết các bộ tộc khác đương đầu với nước lũ như thế nào. Việc bộ tộc chúng ta đến đó là rất quan trọng."

"Chúng ta sẽ tìm được cách, thưa Sao Xanh," Tim Lửa bảo đảm với bà.

Nhưng sự tự tin của chú rờ rỉ nhanh chóng ngay khi chú thấy Vuốt Cọp xuất hiện trở lại từ hang chiến binh. Mèo theo sau ông ta đi ra là Đuôi Dài. Có vẻ Vuốt Cọp đã cố tình chọn thành viên thứ ba trong đội tuần tra để áp đảo Tim Lửa.

Tim Lửa bỗng thấy bụng mình thốn lên sợ hãi. Chú không chắc là mình muốn đi ra ngoài một mình cùng Vuốt Cọp và Đuôi Dài. Ký ức về trận chiến với bộ tộc Sông vẫn còn mới nguyên, khi Vuốt Cọp đã nhìn chú chiến đấu cùng một chiến binh dữ tợn của bộ tộc Sông mà không hề động tĩnh gì để giúp chú. Và Đuôi Dài đã là kẻ thù của chú ngay từ khi chú mới đặt chân vào trại.

Trong thoáng chốc, những hình ảnh ghê sợ quay cuồng trong tâm trí Tim Lửa về hai con mèo dẫn chú vào rừng sâu và giết hại chú. Sau đó chú lắc mình. Chú đang tự làm mình sợ tựa một đứa trẻ đang lắng nghe câu chuyện của các mèo già. Không nghi ngờ là Vuốt Cọp sẽ đưa ra những yêu cầu vô lý với chú, nhưng Tim Lửa không sợ phản kháng. Chú phải tỏ cho họ biết rằng chú cũng là một chiến binh ngang hàng với họ về tất cả mọi mặt!

Kính cẩn chào tạm biệt Sao Xanh, chú chạy qua trắng trống, theo Vuốt Cọp và Đuôi Dài ra khỏi trại.

Mặt trời đã nhô cao hơn, và bầu trời xanh thắm hơn khi đội mèo băng rừng đi về phía điểm Bốn Cây. Những đám dương xỉ nặng trĩu sương mai nhỏ giọt xuống lông Tim Lửa khi chú bươn bả vọt qua. Chim hót, và cây cành lao xao với từng chiếc lá mới nguyên. Mùa lá non cuối cùng đến thật sự rồi.

Khi bước theo sau Vuốt Cọp, Tim Lửa bị xao nhãng bởi những chuyển động hấp dẫn của lũ môi nháo nhào tới lui trong tàng cây. Sau một hồi, ông thủ lĩnh trợ tá cho phép họ dừng lại để săn mồi cho mình. Ông ta đang ở trong tâm trạng tốt khác thường, Tim Lửa nghĩ, đủ thư thả để khen anh chiến binh lông

màu lửa khi anh vồ một con chuột đồng nhanh nhay. Ngay cả Đuôi Dài cũng không phun ra những nhận xét châm chích nữa.

Khi họ đi tiếp, bụng của Tim Lửa đã ấm và no với con chuột chú vừa ăn. Những cảm giác bất an của chú tan biến. Trong một ngày như thế này, chú không thể không cảm thấy lạc quan, phấn chấn, và tin chắc rằng họ sẽ sớm có tin tốt lành mang về cho Sao Xanh.

Thế rồi, họ lên đến đỉnh một con dốc và nhìn xuống con suối chảy qua lãnh thổ bộ tộc Sấm, phân cách họ với điểm Bốn Cây. Vuốt Cọp thốt lên một tiếng rít nhỏ, dài, còn Đuôi Dài thì ngao lên hoảng vía.

Tim Lửa cùng chia sẻ nỗi bức bối của họ. Bình thường, con suối cạn đủ để các mèo băng qua dễ dàng, giữ cho chân khô bằng cách nhảy từ hòn đá này qua hòn đá khác. Bây giờ, nước đã tràn ra cả hai bên bờ, thành một thảm nước lấp lánh, trong khi sóng nổi cuộn cuộn dọc theo dòng chày nguyên thủy của con suối.

"Ai mà muốn băng qua đó?" Đuôi Dài rên rỉ. "Còn tôi thì không."

Không nói một lời, Vuốt Cọp bắt đầu đi ngược dòng, men theo rìa con nước lũ về phía đường Sấm Rền. Mặt đất thoai thoải dốc lên, và không lâu sau, Tim Lửa có thể thấy bề mặt lóng lánh kia bị đứt đoạn bởi những búi cỏ cao và những lùm dương xỉ úa thối lên khỏi mặt nước.

"Chỗ này không sâu như khi Bão Trắng báo cáo lần trước," Vuốt Cọp meo. "Chúng ta sẽ thử băng qua ở đây."

Tim Lửa nghi ngờ nước không đủ nông để băng qua, nhưng chú giữ kín mọi ngờ vực cho riêng mình. Biết rằng nếu phản đối, chú sẽ chỉ nhận được những lời mỉa mai về nguồn gốc

mèo kiểng ẻo lả của chú. Thay vào đó, chú lẳng lẳng đi theo Vuốt Cọp, ông ta đã lội xuống dòng nước lũ rồi. Chú không thể không để ý rằng tai của Đuôi Dài giật giật sợ hãi khi anh ta làm bắn nước tung tóe bên cạnh chú.

Nước lạnh ngất vồ vào chân Tim Lửa. Chú cẩn thận bước đi theo hình dích dắc (zigzag) về phía bờ gần nhất của con suối, bằng cách nhảy từ đám cỏ này sang mảng cỏ khác. Những giọt nước sáng long lanh dưới ánh nắng mặt trời khi Tim Lửa lội lồm bồm tới trước. Có lần, một con ếch ngộ nguậy thoát ra khỏi chân chú, suýt làm chú mất thăng bằng, nhưng chú kịp trấn tĩnh lại ngay bằng cách cắm chặt móng vuốt vào một đám cỏ tranh nước.

Phía trước chú, dòng nước màu nâu đục ở những chỗ nó khuấy bùn tự dưới lòng suối lên. Dòng chảy quá rộng cho mèo có thể nhảy qua, và những hòn đá kê chân đã chìm hoàn toàn dưới mặt nước. *Mình hy vọng Vuốt Cọp sẽ không bắt chúng ta bơi qua*, Tim Lửa nghĩ, nhả mặt.

Ngay khi ý nghĩ đó vụt qua tâm trí, chú nghe thấy tiếng Vuốt Cọp ngao từ phía xa hướng ngược dòng. "Đến đây! Xem cái này!"

Tim Lửa lội hì hụi về phía ông ta. Ông thủ lĩnh trợ tá, với Đuôi Dài bên cạnh, đang đứng ở mép con suối. Một nhánh cây nằm trước mặt họ, bị dòng chảy cuốn đi vắt ngang từ bờ bên này tới bờ bên kia.

"Đúng thứ chúng ta cần," Vuốt Cọp làm bầm vể măn nguyện. "Tim Lửa, anh kiểm tra xem nó có an toàn không, được chứ?"

Tim Lửa nhìn nhánh cây đầy nghi hoặc. Nó mỏng manh hơn nhiều so với thân cây đổ mà chú đã dùng để băng qua lãnh thổ bộ tộc Sông. Những cành con đâm ra mọi hướng, vẫn còn những chiếc lá chết héo vương trên đó. Chốc chốc, cả nhánh

cây lại hơi giật lên một cái, như thể dòng nước lại muốn cuốn trôi nó đi nữa.

Với bất cứ chiến binh lão luyện nào khác, ngay cả với Sao Xanh, Tim Lửa ắt hẳn đã bàn bạc xem nhánh cây an toàn thế nào trước khi chú đặt chân lên đó. Nhưng không mèo nào lại chất vấn mệnh lệnh của Vuốt Cọp cả.

"Sợ hãi, mèo kiểng?" Đuôi Dài chế nhạo chú.

Sự quyết tâm bùng cháy trong lòng Tim Lửa. Chú sẽ không đời nào tỏ vẻ sợ hãi trước những con mèo này và để họ khoái chí báo lại sự việc với tất cả mèo khác trong bộ tộc. Nghiến chặt răng, chú bước lên một đầu của nhánh cây.

Ngay lập tức, nó chìm xuống dưới chân của Tim Lửa, và chú bấu chặt những móng vuốt, cố gắng giữ thăng bằng. Tim Lửa có thể thấy dòng nước nâu chảy xiết ở phía dưới mình chừng một con chuột, và trong vài nhịp tim đập, chú nghĩ mình sẽ lao thẳng xuống đấy.

Sau đó, chú cố giữ để đừng chòng chành. Chú bắt đầu thận trọng di chuyển tới trước, đặt chân theo một đường thẳng, từng bước từng bước một. Cứ mỗi bước chân, nhánh cây mảnh mai lại nảy tưng lên dưới sức nặng của chú. Những cành con vướng vào lông Tim Lửa, đe dọa đến việc giữ thăng bằng của chú. *Chúng ta sẽ không bao giờ đến được cuộc Tự Hạp theo cách này,* Tim Lửa nghĩ.

Từ từ, chú nhích dần ra đến giữa con suối, nơi dòng nước chảy mạnh nhất. Nhánh cây càng lúc càng hẹp thóp lại cho đến khi nó chỉ dày bằng cái đuôi của Tim Lửa, khiến chú khó tìm được chỗ để đặt bước chân xuống hơn. Dừng lại, Tim Lửa ước lượng khoảng cách còn lại; chú đã đủ gần để nhảy qua an toàn hay chưa?

Bỗng, nhánh cây chao đảo phía dưới chú. Theo bản năng, chú càng bám chặt móng vuốt vào hơn. Chú nghe tiếng Vuốt Cọp ngao, "Tim Lửa! Trở lại!"

Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa tạm thời bị chao đi. Rồi nhánh cây lại chòng chành lần nữa, thỉnh thoảng, nó được phóng thích, lao vùn vụt dọc theo con nước dâng tràn. Tim Lửa trượt sang một bên, và nghĩ mình đã nghe tiếng Vuốt Cọp ngao một lần nữa khi con sóng trào qua đầu chú.

-----oOo-----

# Chương 17

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Khi nhào xuống con suối, Tim Lửa cố xoay xở bám được một chân vào nhánh cây. Tim Lửa cảm thấy như mình đang chiến đấu với một kẻ thù hiểm ác bằng gỗ, những cành con quất vào chú như roi quất và cào bộ lông chú không thương tiếc, trong khi hơi thở của chú nổi bong bóng sùng sục dưới dòng nước đen ngòm. Đầu chú chớm lú khỏi mặt nước, nhưng chú chưa kịp hớp hơi không khí vào thì nhánh cây đã xoay tít và cuốn chú xuống nước lần nữa.

Nỗi hoảng sợ khiến chú bình tĩnh lạ thường, như thể thời gian trôi chậm lại vậy. Một phần tâm trí Tim Lửa bảo chú phải buông nhánh cây ra và ráng tìm cách ngoi lên mặt nước, nhưng chú biết rằng nếu làm vậy là chú đánh liều mạng sống của mình; dòng nước quá mạnh để chú có thể bơi. Sức nước mạnh có nghĩa là chú không thể làm gì ngoài việc ấn thật chặt chân xuống và chịu đựng. *Bộ tộc Sao cứu con!* Chú điên loạn nghĩ.

Các giác quan của chú đang bắt đầu trôi rã rời vào bóng tối mờ gọi thì nhánh cây lại lật trở lại và mang chú trở lên mặt nước. Sặc sụa và phun phì phì, chú bám chắc lấy nó, với dòng nước xoáy trào hai bên mình. Không thể nhìn thấy bờ đâu cả. Chú cố hích người ra xa khỏi dòng nước, nhưng bộ lông ướt sũng của chú quá nặng và chân tay bắt đầu tê cứng vì lạnh. Chú không biết mình còn có thể bám được bao lâu nữa.

Ngay khi chú cảm thấy mình buông xuôi tới nơi, thì có gì đó thỉnh linh dừng nhánh cây lại, cùng với một cơn chấn động ghê hồn. Nhánh cây rung chuyển khắp cả chiều dài của nó,

suýt chút nữa đã hất tung Tim Lửa ra. Trong khi tuyệt vọng bám chặt lấy, chú nghe thấy có mèo thét gọi tên mình. Ngoái đầu lại, chú thấy đầu nhánh cây bên kia đã kẹt vào một tảng đá thò ra khỏi con suối.

Đuôi Dài đang nhìn người trên tảng đá, chồm xuống về phía chú. "Đến đây, mèo kiểng!" anh ta ngao.

Với chút sinh lực cuối cùng, Tim Lửa bò dọc theo chiều dài nhánh cây. Những cành con quẹt ngang mặt chú. Chú cảm thấy nhánh cây lại lắc lư, liền quăng mình về phía tảng đá, hai chân trước chú cào sát vào tảng đá trong khi hai chân sau quẫy đạp dưới nước. Chân chú vừa chạm vào hòn đá khi nhánh cây bị cuốn đi phía dưới chú.

Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa nghĩ là mình sẽ trôi theo nó. Tảng đá trơn tuột; không có điểm tựa cho chân chú bám vào. Thế rồi, Đuôi Dài với xuống và Tim Lửa cảm thấy hàm răng của anh ta gặm vào túm da cổ của mình. Với sự giúp sức của anh mèo kia, chú loay hoay nhích lên được, đến khi chú nằm sòng xoài trên đỉnh tảng đá. Run cầm cập, chú ho khạc ra vài ngụm nước trước khi ngược nhìn lên. "Cảm ơn, Đuôi Dài," chú thở hồng hộc.

Khuôn mặt của anh chiến binh chẳng biểu lộ gì. "Không có chi."

Vuốt Cọp bước đến từ phía sau tảng đá. "Anh có bị thương không?" Ông ta hạch hỏi. "Có đi được không?"

Lập cà lập cập, Tim Lửa gượng đứng dậy. Nước nhỏ rùng rùng khỏi bộ lông chú khi Tim Lửa lắc mình. "Tô... tôi ổn, Vuốt Cọp." chú lắp bắp.

Vuốt Cọp lùi lại để tránh những giọt nước bắn ra từ lông của Tim Lửa. "Cẩn thận; tất cả chúng ta đã ướt đủ rồi." Xong, lại tiến tới chỗ của Tim Lửa, ông ta hít ngửi nhanh dọc theo chiều

dài cơ thể của chú. "Anh phải trở về trại ngay," ông ta ra lệnh. "Thật sự thì tất cả chúng ta đều trở về trại. Không mèo nào có thể băng qua con nước này; anh đã chứng minh điều đó, không thể khác được."

Tim Lửa gật đầu và nín thình theo sau ông thủ lĩnh trở tá về lại khu rừng. Mệt và lạnh hơn bao giờ chú có thể nhớ, chú chẳng muốn gì hơn là được cuộn tròn ngủ giữa khoảng đất rục nắng mặt trời.

Nhưng trong khi chân tay chú nặng trĩch như những tảng đá úng nước, thì tâm trí chú lại xoáy trào trong nỗi sợ hãi và nghi ngờ. Vuốt Cọp đã sai chú đi lên nhánh cây, trong khi bất cứ mèo nào cũng thấy đó là điều nguy hiểm. Tim Lửa không thể không tự hỏi liệu Vuốt Cọp có cố ý đánh bật nhánh cây ra không, để đám bào chú bị ném xuống dòng suối cuộn cuộn.

*Không đâu nếu Đuôi Dài đang quan sát, chú kết luận. Suy cho cùng thì Đuôi Dài đã cứu chú - cho dù Tim Lửa không thích Đuôi Dài đến đâu, nhưng chú phải thừa nhận rằng anh mèo mướp lông nhạt đó đã tuân thủ sát sao luật của bộ tộc khi một chiến binh khác cần sự giúp đỡ của anh ta.*

Tuy nhiên, Vuốt Cọp cũng có thể đã dời nhánh cây mà không để cho Đuôi Dài thấy, hoặc có lẽ Đuôi Dài chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lẽ ra Tim Lửa đã hỏi anh ta, nhưng chú biết rằng nếu mình làm vậy thì câu hỏi đó sẽ được báo cáo lại cho Vuốt Cọp.

Sau đó, chú liếc nhìn Vuốt Cọp, và thấy ông thủ lĩnh trở tá đang nhìn chú với nỗi căm phẫn không hề che giấu. Khi Tim Lửa bắt gặp ánh mắt hổ phách của ông ta, chú thấy đôi mắt của Vuốt Cọp nheo lại như thể đó là một lời đe dọa không lời. Và trong khoảnh khắc đó, Tim Lửa biết rằng Vuốt Cọp đã cố ý giết hại chú, bằng cách này hay cách khác. Lần này, ông ta đã thất bại. *Nhưng còn lần sau thì sao?* Bộ óc mệt mỏi của Tim

Lửa khựng lại với những gì quá hiển nhiên. Lần tới, Vuốt Cọp sẽ bảo đảm mình không thất bại.

Lúc chú về đến trại, mặt trời ấm áp của mùa lá non đã hong khô bộ lông của Tim Lửa, nhưng chú quá kiệt sức đến nỗi chỉ vừa đủ đặt chân này lên trước chân kia.

Bão Cát, đang ngồi sưởi nắng bên ngoài hang chiến binh, nhảy dựng lên ngay khi thấy Tim Lửa và phóng ào đến bên chú. "Tim Lửa!" cô kêu lên. "Trông anh thật kinh khủng! Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Không có chi," Tim Lửa thều thào. "Tôi..."

"Tim Lửa đã bơi lội chút đỉnh, thế thôi," Vuốt Cọp chen vào. Ông ta nhìn xuống anh chiến binh trẻ. "Đi. Chúng ta cần báo cáo với Sao Xanh." Ông ta chạy thẳng đến Bục Đá với Đuôi Dài theo sát gót. Tim Lửa lê lét theo sau họ, Bão Cát bước sát bên chú, nép sát cơ thể ấm áp của cô vào Tim Lửa để đỡ chú.

"Thế nào?" Sao Xanh hỏi khi đội mèo đã đứng trước mặt bà. "Các anh có tìm được chỗ để băng qua không?"

Vuốt Cọp lắc cái đầu to của ông ta. "Không thể nào. Nước quá cao."

"Nhưng mỗi bộ tộc đều phải tham dự cuộc Tụ Họp," Sao Xanh chỉ ra. "Bộ tộc Sao sẽ nổi giận nếu chúng ta không cố tìm ra một tuyến đường đến đó. Vuốt Cọp, nói cho ta biết chính xác các anh đã đi đâu."

Vuốt Cọp bắt đầu mô tả lại chi tiết những sự kiện của buổi sáng, bao gồm việc cố gắng băng qua suối bằng một nhánh cây của Tim Lửa. "Thật dũng cảm nhưng khờ khạo," ông ta ngao. "Tôi tưởng anh ta đã trả giá bằng mạng sống của anh ta rồi chứ."

Bão Cát nhìn quanh, ấn tượng hết sức, nhưng Tim Lửa cũng như Vuốt Cọp đều biết rõ rằng chú không có lựa chọn nào khác về việc bước lên nhánh cây.

"Hãy cẩn thận hơn trong tương lai, Tim Lửa," Sao Xanh cảnh báo. "Cậu nên đến chỗ Nanh Vàng để xem có bị cảm lạnh không."

"Tôi khỏe mà," Tim Lửa nói với bà. "Tôi chỉ cần ngủ là đủ rồi."

Mắt Sao Xanh nheo lại. "Đó là mệnh lệnh, Tim Lửa."

Cố kìm cú ngáp lại, Tim Lửa gật đầu cung kính. "Vâng, thưa Sao Xanh."

"Trở về hang khi khám xong nhé," Bão Cát meo, liếm chú một cái. "Để tôi lấy cho anh một ít mồi tươi."

Tim Lửa cảm ơn cô rồi loạng choạng đi về phía hang của Nanh Vàng. Trảng trống vắng lặng, nhưng khi chú gọi tên Nanh Vàng thì bà mèo lang y liền thò đầu ra khỏi khe nứt trong tảng đá.

"Tim Lửa? Bộ tộc Sao vĩ đại, trông cậu như một con sóc vừa té khỏi cây vậy! Chuyện gì xảy ra với cậu thế?"

Bà bước về phía chú khi chú giải thích sự việc. Chân Xỉ Than cà nhắc ra ngoài theo sau bà và ngồi xuống cạnh Tim Lửa, đôi mắt xanh của cô mở trợn trạo khi cô nghe chú suýt bị chết đuối.

Trông thấy cô, Tim Lửa không thể không nhớ đến việc cô đã bị thương bên đường Sấm Rền như thế nào – một tai nạn khác được sắp đặt bởi Vuốt Cọp chăng? Đó là chưa kể đến vụ mưu sát Đuôi Đỏ đầy máu lạnh. Đầu chú quay cuồng vì mệt mỏi. Tim Lửa tự hỏi làm cách nào mình có thể ngăn chặn Vuốt Cọp

trước khi có mèo nữa chết vì tham vọng nhẩn tâm của ông thủ lĩnh trợ tá.

"Phải," Nanh Vàng nói, cắt ngang những suy nghĩ rối rắm của chú. "Cậu là mèo khỏe mạnh, có thể cậu chưa bị cảm lạnh, nhưng chúng tôi sẽ kiểm tra cậu cho chắc đã. Chân Xỉ Than, chúng ta nên tìm kiếm cái gì khi một mèo bị ướm sùng?"

Chân Xỉ Than ngồi thẳng lên với chiếc đuôi bao quanh chân của mình. Mắt cô dán chặt vào Nanh Vàng, cô đọc trơn tru: "Hơi thở yếu, buồn nôn, đĩa bám trên lông anh ta."

"Tốt," Nanh Vàng lầm bầm. "Vậy thì làm đi."

Rất cẩn thận, chân Xỉ Than hít ngửi dọc theo chiều dài cơ thể Tim Lửa, một chân vạch lông Tim Lửa ra để chắc chắn không có đĩa bám vào da của chú. "Hơi thở tốt chứ, Tim Lửa?" cô nhẹ nhàng hỏi. "Thầy có cảm thấy khó chịu không?"

"Không, mọi chuyện đều ổn cả," Tim Lửa nói. "Tôi chỉ muốn ngủ cả một mùa trăng thôi."

"Cháu nghĩ thầy ấy ổn, thưa Nanh Vàng," chân Xỉ Than báo cáo. Cô ép má mình vào má Tim Lửa và liếm chú vài cái. "Chỉ cần đừng nhảy xuống sông nữa là ổn, phải không?"

Nanh Vàng vọt ra một tiếng rừ trong cổ họng. "Được rồi, Tim Lửa, cậu có thể về đi ngủ được rồi."

Chân Xỉ Than vểnh tai lên ngạc nhiên. "Bà không định kiểm tra lại à? Nếu cháu bỏ sót cái gì thì sao?"

"Không cần," Nanh Vàng meo. "Ta tin cháu, chân Xỉ Than." Bà mèo già duỗi mình, cong cái lưng gầy nhảnh của bà lên, sau đó thả lỏng ra. "Ta định nói chuyện với cháu một lúc," bà tiếp. "Ta gặp quá nhiều mèo óc chuột quanh đây đến nỗi ta thật sự

vui mừng khi tìm được một con có đầu óc chút đỉnh. Cháu đã học hỏi rất nhanh, và cháu rất tốt với mèo bị bệnh."

"Cảm ơn, Nanh Vàng!" Chân Xỉ Than thốt lên, đôi mắt xanh của cô tròn xoe trước lời khen ngợi của Nanh Vàng.

"Im, ta vẫn chưa nói xong. Ta bây giờ đã già rồi, và đã đến lúc ta bắt đầu nghĩ đến việc tìm một học trò. Chân Xỉ Than, cháu cảm thấy thế nào về việc trở thành mèo lang y kế vị của bộ tộc Sấm?"

Chân Xỉ Than đứng phắt dậy. Mắt cô sáng lóng lánh và người cô run lên phấn khích. "Bà đang nói nghiêm túc chứ ạ?" cô thì thào.

"Đương nhiên là ta nghiêm túc," Nanh Vàng ngao. "Ta không nói chỉ để thưởng thức giọng nói của chính mình, như một số mèo khác."

"Nếu thế thì, cháu đồng ý," chân Xỉ Than khẽ nói, ngược đầu lên với vẻ nghiêm trang. "Cháu thích điều đó hơn bất kỳ thứ gì trên thế gian này!"

Tim Lửa cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn vì hạnh phúc. Chú đã lo lắng quá nhiều cho chân Xỉ Than - lúc đầu chú nghĩ rằng cô sẽ chết, sau đó định thần lại thì cái chân bị tật của cô sẽ ngăn cô không thể trở thành chiến binh được. Chú nhớ cô đã bứt rứt ra sao về việc mình sẽ làm được gì trong đời. Và bây giờ, có vẻ như Nanh Vàng đã tìm được giải pháp tối ưu. Nhìn cô mèo trẻ hạnh phúc tràn trề và phấn khích về tương lai như thế đã vượt xa những gì mà Tim Lửa hy vọng.

Tim Lửa trở về hang chiến binh trên những cái chân đã nhẹ bẫng để cùng chia sẻ môi tươi với Bão Cát và sau đó đi ngủ. Khi chú tỉnh dậy, ánh sáng trong hang đã trở nên đỏ do những tia sáng của mặt trời đang lặn.

Văn Xám huých Tim Lửa. "Dậy," anh bạn chú meo. "Sao Xanh vừa triệu tập một cuộc họp đó."

Tim Lửa rời hang thì thấy Sao Xanh đã đứng trên đỉnh Bục Đá rồi. Nanh Vàng ở bên cạnh bà, và khi tất cả các mèo đã tập trung, thì chính bà mèo lang y già nói trước.

"Hỡi các mèo bộ tộc Sấm," bà cất giọng khàn khàn, "tôi có một tin phải loan báo. Như các vị đã biết, tôi không phải là một mèo trẻ trung gì nữa. Đã đến lúc tôi phải nhận một học trò. Vì vậy tôi đã chọn một mèo duy nhất mà tôi có thể chịu đựng nổi." Nanh Vàng thốt lên một tiếng rừ thích thú. "Và mèo duy nhất có thể chịu đựng nổi tôi. Mèo lang y tiếp theo của các vị sẽ là chân Xỉ Than."

Một dàn đồng thanh những tiếng mèo vui mừng vang lên. Chân Xỉ Than ngồi ở chân tảng đá, mắt cô sáng lên và bộ lông của cô đã được chải bóng mượt. Cô cúi thấp đầu bẽn lễn khi bộ tộc chúc mừng mình.

"Chân Xỉ Than." Sao Xanh meo vang cho tiếng mình nổi vượt lên tiếng ồn ào. "Cô có chấp nhận vị trí học trò của Nanh Vàng không?"

Chân Xỉ Than ngược đầu lên nhìn tộc trưởng. "Có, thưa Sao Xanh."

"Vây, khi trăng khuyết cô sẽ phải du hành đến hang Miệng Mẹ, để được bộ tộc Sao chấp nhận trước khi những mèo lang y khác chấp nhận. Tất cả những lời chúc tốt đẹp của toàn thể bộ tộc Sấm sẽ đi cùng với cô."

Nanh Vàng nửa nhảy nửa tuột xuống khỏi tảng đá, và bước đến chỗ chân Xỉ Than để chạm mũi với cô. Sau đó, những mèo còn lại trong bộ tộc vây quanh cô học trò mới. Tim Lửa thoáng thấy chân Điều Hâu nép sát vào chị gái mình, mắt nó sáng lên tự hào, và ngay cả Vuốt Cọp cũng bước đến chỗ cô và meo vài

lời. Rõ ràng chân Xỉ Than là sự lựa chọn được đồng tình cho vị trí quan trọng này.

Khi đợi đến phiên mình chúc mừng chân Xỉ Than, Tim Lửa không thể không ước ao rằng những rắc rối của mình cũng có thể được giải quyết một cách hanh thông như vậy.

-----oOo-----

# Chương 18

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Mặt trời bắt đầu lặn lần thứ ba kể từ khi Tim Lửa suýt chết đuối. Anh chiến binh trẻ đang tắm rửa ở bên ngoài hang của anh, chà lưỡi lướt khắp bộ lông mình. Chú vẫn cứ tưởng tượng là mình đang nếm mùi nước bùn của con sông. Khi vặn đầu lại để liếm lưng, chú nghe thấy tiếng những bước chân huỳnh huých tiến đến, ngược lên thì thấy Vuốt Cọp đứng lừng lững phía trên mình.

"Sao Xanh muốn anh đến cuộc Tụ Họp," ông thủ lĩnh trợ tá ngao. "Hãy gặp bà bên ngoài hang của bà – gọi cả Văn Xám và Bão Cát cùng đi." Ông ta khệnh khạng bỏ đi trước khi Tim Lửa có thể trả lời.

Tim Lửa đứng dậy, đuổi mình. Liếc quanh, chú phát hiện Văn Xám và Bão Cát đang ăn bên cạnh bụi tầm ma, bèn vội vã đến chỗ họ. "Sao Xanh đã chọn chúng ta đi dự cuộc Tụ Họp" chú thông báo.

Bão Cát ăn nốt con chim sáo của mình và liếm cái lưỡi hồng quanh mép. "Nhưng chúng ta có thể đến cuộc Tụ Họp được không?" cô hỏi, vẻ hoang mang. "Tôi nghĩ con suối đó không thể băng qua được đâu."

"Sao Xanh bảo rằng bộ tộc Sao sẽ nổi giận nếu chúng ta không cố," Tim Lửa meo. "Bà muốn nói chuyện với chúng ta ngay bây giờ – có lẽ bà đã có kế hoạch rồi."

Văn Xám nói qua cái miệng đầy chuột. "Mình chỉ hy vọng bà đừng bắt chúng ta bơi thôi." Mặc dù nói vậy, nhưng mắt cậu

sáng lên phần khích khi cậu nuốt hết phần còn lại của con mồi và đứng dậy. Tim Lửa biết chắc chắn cậu đang mong ngóng cơ hội được gặp Suối Bạc, và chú tự hỏi không biết họ có xoay sở gặp nhau được trong khoảng thời gian kể từ khi chú và Văn Xám bị bắt gặp băng qua sông sau buổi đi săn rủi ro cho bộ tộc Sông đỏ hay không.

Tim Lửa nghĩ về những đứa con của Suối Bạc, và tự hỏi làm thế nào Văn Xám chịu đựng nổi cảnh chúng lớn lên trong một bộ tộc khác. Liệu Suối Bạc có bao giờ có thể nói ra sự thật rằng Văn Xám, một chiến binh bộ tộc Sấm, là cha của chúng không? Tim Lửa cố gắng xua những câu hỏi đó khỏi tâm trí mình khi chú và các bạn băng qua trảng trống để đến Bục Đá. Sao Xanh đang ngồi phía ngoài hang của bà, cùng với Bão Trắng, Long Chuột, và Da Cây Liễu bên cạnh. Một lát sau, Vuốt Cọp và Văn Đen cùng hòa nhập với họ.

"Như các anh chị đã biết, mặt trăng tròn vào đêm nay," Sao Xanh bắt đầu nói khi tất cả mèo đã quây quần xung quanh bà. "Sẽ rất khó đến được điểm Bốn Cây, nhưng bộ tộc Sao muốn chúng ta phải làm tất cả có thể để tìm ra một lối đi khô ráo. Vì vậy ta chỉ chọn các chiến binh – đây không phải là chuyến đi dành cho mèo già hay lính nhỏ, hay những nữ miu sắp sinh con. Văn Đen, sáng nay anh đã dẫn đội tuần tra đi kiểm tra con suối. Hãy báo cáo những gì anh thấy được."

"Nước đang xuống," Văn Đen meo. "Nhưng không đủ nhanh. Chúng tôi đã tuần tra đến tận đường Sấm Rền, và không nơi nào một mèo có thể băng qua mà không phải bơi cả."

"Con suối hẹp hơn ở phía đó," Da Cây Liễu meo. "Chúng ta có thể nhảy qua được không?"

"Có thể, nếu cô mọc cánh," Văn Đen trả lời. "Còn nếu tất cả những gì có chỉ là chân thôi, thì..."

"Nhưng đó là nơi tốt nhất để thử," Bão Trắng quả quyết.

Sao Xanh gật đầu. "Chúng ta sẽ bắt đầu từ đó," bà quyết định. "Có thể bộ tộc Sao sẽ dẫn dắt chúng ta đến một nơi an toàn." Bà đứng dậy và lặng lẽ dẫn những mèo của mình ra khỏi trại.

Mặt trời đã xuống thấp, ánh sáng chạng vạng chiếu lờ mờ những hình thù của khu rừng. Xa xa, một tiếng cú kêu rợn óc, và Tim Lửa có thể nghe thấy tiếng môi sột soạt dưới những bụi cây thấp, nhưng những chiến binh quá tập trung vào chuyển đi đến nỗi không còn chú ý đến việc săn bắt. Sao Xanh dẫn họ băng thẳng qua rừng cây đến nơi con suối xuất hiện từ một đường hầm đá bên dưới đường Sấm Rền. Con đường thường lệ đi đến điểm Bốn Cây của họ không đi qua quá gần đường Sấm Rền như vậy, và Tim Lửa tự hỏi tộc trưởng đã có kế hoạch gì rồi. Khi họ đến đường hầm, chú thấy nước lũ đã tràn ra hai bên bờ suối, phản chiếu ánh sáng nhạt nhòa của mặt trăng đang lên. Nước bao phủ cả đường Sấm Rền, và khi đoàn mèo nhìn, họ thấy một con quái vật băng qua, di chuyển rề rề, bắn tung một làn sóng dơ bẩn từ những cái chân tròn màu đen của nó.

Khi con quái vật đã biến mất vào khoảng xa, Sao Xanh dẫn mèo của bà đến mép nước trên bề mặt cứng của đường Sấm Rền. Bà hít ngửi nước, nhăn mũi lại trước cái mùi hôi thối, và thận trọng bước một chân vào dòng nước lũ. "Ở đây đủ nông," bà meo. "Chúng ta có thể đi trên đường Sấm Rền cho đến khi sang bờ suối bên kia, và đến điểm Bốn Cây dọc theo biên giới với bộ tộc Bóng Tối."

Đi trên đường Sấm Rền! Tim Lửa cảm thấy lông mình bắt đầu xù lên khiếp hãi với ý nghĩ buộc phải đi theo tuyến đường của bọn quái vật. Tai nạn của chân Xỉ Than đã cho chú thấy chúng có thể làm gì với một mèo rồi, trong khi cô mới chỉ ở mép đường thôi.

"Nhỡ có một con quái vật khác đến thì sao?" Văn Xám hỏi, nói lên nỗi sợ của Tim Lửa.

"Chúng ta sẽ đi sát vào lề," Sao Xanh bình thản đáp. "Mọi mèo đã thấy con quái vật đó di chuyển chậm chạp thế nào rồi đấy. Có lẽ chúng không thích để chân chúng bị ướt."

Tim Lửa trông Văn Xám vẫn còn do dự. Chú đồng cảm với nỗi khiếp sợ của anh bạn mình, nhưng chẳng ích lợi gì khi phản đối cả. Chỉ tổ khiến Vuốt Cọp xỉ vả họ là đồ hèn nhát.

"Sao Xanh, đợi đã," Bão Trắng gọi khi tộc trưởng bộ tộc lội xuống nước. "Bà có nhớ lãnh thổ của chúng ta ở phía bên kia con suối thấp như thế nào không? Tôi cho rằng bên kia cũng bị ngập. Tôi nghĩ chúng ta sẽ không thể đến điểm Bốn Cây mà không đi lên lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối, ở đó cao hơn."

Một mèo sát gần Tim Lửa vuột ra tiếng rên, và Tim Lửa lại cảm thấy dấy lên một nỗi sợ khác. Một đoàn chiến binh đặt chân lên biên giới của một bộ tộc mà gần đây vừa mới đánh nhau với họ? Nếu một đội tuần tra bắt gặp họ thì chúng sẽ nghĩ đó là một cuộc xâm lăng.

Sao Xanh dừng trong khi nước vỗ vào chân bà, và ngoái nhìn lại Bão Trắng. "Có thể," bà đồng ý, "nhưng chúng ta sẽ phải liều, nếu đó là cách duy nhất."

Bà lại khởi hành mà không để cho mèo nào có thời gian phản đối. Không thể làm gì ngoài việc đi theo bà. Tim Lửa lội dọc theo rìa đường Sấm Rền ngay sau Bão Trắng. Vuốt Cọp đi cuối cùng để canh chừng quái vật tiến đến từ phía sau.

Lúc đầu, tất cả mọi thứ đều yên tĩnh, ngoại trừ một con quái vật đơn lẻ đi từ hướng ngược lại ở phía lề đường bên kia đường Sấm Rền. Sau đó Tim Lửa nghe thấy tiếng gầm rống quen thuộc và nước bắn tung tóe từ con quái vật đang tiến đến.

"Cẩn thận!" Vuốt Cọp kêu từ cuối hàng.

Tim Lửa chờ người ra, nép sát vào bức tường thấp viền dọc theo đường Sấm Rền, chỗ nó giao với con suối. Vằn Đen bò hẳn lên đỉnh bức tường và thụp người ở đó, nhe răng ra khi con quái vật vù qua. Trong thoáng chốc, những màu sắc lung linh, kỳ dị của nó phản chiếu xuống dòng nước hôi thối, và cơn sóng tràn ra từ nó khiến Tim Lửa ướt sũng đến tận lông bụng.

Sau đó, nó đi khỏi, và Tim Lửa có thể thở trở lại.

Khi họ đến được bờ bên kia con suối, Tim Lửa thấy rằng Bão Trắng đã nói đúng. Vùng đất thấp bên cạnh đường Sấm Rền bị phủ đầy nước. Không thể làm được gì khác ngoài việc cứ tiếp tục đi theo lề đường Sấm Rền cho đến khi mặt đất nhô cao và đủ khô để bước đi trên đó.

Bước một cách biết ơn ra khỏi đường Sấm Rền cứng đấm đau chân đó, Tim Lửa ngẩng đầu lên và há miệng ra. Một mùi tanh lợm nồng nặc xộc vào đệm khứu giác của chú - mùi của bộ tộc Bóng Tối! Họ đã đi theo đường Sấm Rền ra khỏi lãnh thổ bộ tộc Sấm, và bây giờ vạt cỏ bị giẫm sát rạt nơi vùng đất bộ tộc Bóng Tối ngăn cách họ với cuộc Tụ Hạp ở điểm Bốn Cây.

"Chúng ta không nên ở đây," Da Cây Liễu thắc thỏm lằm bằm.

Dấu Sao Xanh có nghe được lời nhận xét đó, bà cũng phớt lờ, dợm bước nhanh hơn nữa cho đến khi họ chạy phăm phăm qua lớp đất cỏ ngập nước. Cây cối ở đây lè tè, cỏ mọc sát đất không thể che chở được cho những mèo đang xâm phạm lãnh thổ. Tim Lửa đập nhanh hơn, và không phải chỉ vì tốc độ của chuyến đi. Nếu mèo bộ tộc Bóng Tối mà bắt gặp họ thì sẽ rầy rà to, nhưng điểm Bốn Cây không còn xa lắm, và có thể may mắn sẽ mỉm cười với họ.

Thế rồi, chú thấy thấp thoáng một bóng đen nổi rõ trên phần đất phía trước họ, trong tư thế chuẩn bị chặn đường Sao Xanh ở đầu đoàn mèo của bà. Thêm nhiều cái bóng nữa theo sau,

và một tiếng ngoa giận dữ phá tan cái tĩnh mịch của màn đêm.

Trong một nhịp tim đập, Sao Xanh bước nhanh hơn, như thể bà nghĩ bà có thể vượt qua những kẻ thách thức mình. Sau đó, bà chậm bước và dừng hẳn lại. Các chiến binh của bà cũng làm y hệt như bà. Tim Lửa đứng thờ đốc; những bóng đen tiến đến gần hơn, và chú thấy đó là những mèo bộ tộc Bóng Tối, dẫn đầu là tộc trưởng của họ, Sao Đêm.

"Sao Xanh!" Ông ta quát khi dừng lại trước mặt tộc trưởng bộ tộc Sấm. "Tại sao bà lại mang mèo của bà lên vùng đất bộ tộc Bóng Tối?"

"Trong lụt lội thế này, đó là cách duy nhất để đến điểm Bốn Cây," Sao Xanh trả lời, giọng bà hạ trầm và kiên quyết. "Chúng tôi không cố ý gây hại, Sao Đêm. Ngài biết là có thỏa hiệp đình chiến cho cuộc Tụ Hạp mà."

Sao Đêm rít rú, tai ông ép xuống sát đầu và lông xù lên. "Đình chiến chỉ diễn ra ở điểm Bốn Cây," ông gầm gừ. "Ở đây không có đình chiến."

Theo bản năng, Tim Lửa nhìn người xuống trong tư thế phòng thủ. Những mèo bộ tộc Bóng Tối – lính nhỏ, mèo già cũng như chiến binh – lặng lẽ quây thành hình bán nguyệt xung quanh đội quân bộ tộc Sấm. Giống như Sao Đêm, lông của họ xù lên và đuôi họ quật qua quật lại giận dữ. Những cặp mắt thù địch của họ phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của mặt trăng. Tim Lửa biết rằng nếu một trận chiến nổ ra, bộ tộc Sấm sẽ bị áp đảo số lượng hoàn toàn.

"Sao Đêm, ta rất tiếc," Sao Xanh meo. "Chúng tôi không bao giờ xâm phạm lãnh thổ của ngài mà không có lý do xác đáng. Làm ơn hãy để chúng tôi qua."

Những lời của bà không khiến những mèo bộ tộc Bóng Tối nhượng bộ. Lòng Xỉ Than, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Bóng Tối, tiến lên cạnh tộc trưởng mình, một cái bóng lơ mờ dưới ánh trăng. "Tôi nghĩ bọn chúng đến đây để thám thính đấy," ông ta ngoa khể.

"Thám thính?" Vuốt Cọp chen vai tiến lên đứng cạnh Sao Xanh, đầu ông ta vươn thẳng về phía lòng Xỉ Than cho đến khi mũi họ chỉ còn cách nhau chưa tới một con chuột. "Chúng tôi có thể do thám gì được ở đây, hả? Chúng tôi đâu có đến gần trại của các người."

Lòng Xỉ Than cong môi để lộ những cái răng sắc như gai. "Hãy ra lệnh đi, So Đêm, chúng tôi sẽ xá xác chúng ra từng mảnh."

"Cứ thử coi," Vuốt Cọp rống gầm.

Trong vài nhịp tim đập, Sao Đêm im lặng. Cơ bắp Tim Lửa căng lên. Bên cạnh chú, Vằn Xám gầm gừ trong cổ họng. Lòng Chuột nhe răng ra với tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối gần cô nhất, và đôi mắt vàng nhạt của Báo Cát long lên sẵn sàng chiến đấu.

"Lùi lại," cuối cùng Sao Đêm gừ gào với những chiến binh của mình. "Chúng ta sẽ để họ qua. Ta muốn những mèo bộ tộc Sấm có mặt ở cuộc Tụ Họp." Mặc dù lời lẽ của ông ta có vẻ thân thiện, nhưng ông ta rít những lời ấy lên qua kẽ răng đang nhe ra. Đột nhiên nghi ngờ, Tim Lửa thì thầm với Vằn Xám, "Hắn nói vậy là có ý gì?"

Vằn Xám nhún vai. "Không biết. Chúng ta đã không tiếp xúc với bộ tộc Bóng Tối kể từ khi lũ bắt đầu. Ai biết bọn chúng đang âm mưu những gì?"

"Thậm chí chúng tôi còn hộ tống các vị đi nữa," Sao Đêm nói tiếp, híp mắt lại. "Chỉ để đảm bảo các vị đến được điểm Bốn

Cây an toàn thôi. Chúng tôi không muốn bộ tộc Sấm phải sợ hãi vì một con chuột cống hung dữ, phải không?"

Có tiếng xì xầm tán đồng vang lên từ các chiến binh bộ tộc Bóng Tối. Họ chuyển dịch đội hình thành thế bao quanh những mèo bộ tộc Sấm từ mọi phía. Với một cái khẽ gật đầu, Sao Đêm bước đi bên cạnh Sao Xanh. Những mèo khác theo sau, đội mèo bộ tộc Bóng Tối đi sát bộ tộc Sấm từng bước một.

Bộ tộc Sấm đến cuộc Tụ Hạp hoàn toàn bị bao bọc trong vòng vây của kẻ thù.

Trăng đã lên đỉnh điểm của nó khi Tim Lửa và những mèo bộ tộc Sấm khác bị dồn vào vùng trũng dưới bốn cây sồi. Một luồng ánh sáng vàng vạc, lạnh lẽo tỏa xuống những thành viên bộ tộc Sông và bộ tộc Gió, những mèo đã tụ tập ở đó trước rồi. Tất cả họ đều quay sang nhìn thao láo, không giấu nổi tò mò vào nhóm mèo đang xuống dốc. Tim Lửa biết mình và những mèo còn lại trong bộ tộc mình trông rất giống như những tù binh. Chú bước đi hiên ngang, đầu và đuôi vênh cao, thách thức bất cứ mèo nào cho rằng họ vừa bị đánh bại.

Chú nhẹ nhõm cả người, những mèo bộ tộc Bóng Tối tản ra vào bóng đêm ngay khi họ tiến vào thung lũng. Sao Xanh tiến thẳng đến Tầng Đá Lớn cùng với Vuốt Cọp bên cạnh bà. Tim Lửa nhìn quanh tìm Văn Xám, và thấy rằng bạn mình đã biến mất tăm; lát sau, chú thoáng thấy bóng dáng cậu ta tiến đến chỗ Suối Bạc, nhưng cô mèo mướp bạc đang bị bao quanh bởi những mèo bộ tộc Sông khác, và Văn Xám chỉ có thể lảng vảng gần đó, trông nhấp nha nhấp nhảm.

Tim Lửa nín thở. Chú biết chắc chắn Văn Xám đang mong gặp lại Suối Bạc biết chừng nào, đặc biệt là bây giờ cô đang mang thai, nhưng thật liều lĩnh vô cùng khi gặp nhau tại cuộc Tụ Hạp, nơi bất cứ con mèo nào cũng có thể thấy họ ở bên nhau.

"Có chuyện gì xảy ra với anh vậy?" Long Chuột làm chú giật mình nhảy nhồm lên. "Trông anh hết như đang nung nấu điều gì đó ở trong đầu."

Tim Lửa nhìn cô mèo chiến binh màu nâu. "Tôi... tôi đang nghĩ về những lời Sao Đêm nói," Tim Lửa nhanh nhẩu ứng biến. "Tại sao ông ta nói rằng ông ta muốn mèo bộ tộc Sấm có mặt ở đây?"

"À, tôi chắc chắn một điều. Hẳn chẳng tử tế và hữu ích gì đâu," Bão Cát xen vào, tiến đến củng Da Cây Liễu ở bên cạnh. Cô nàng liếm một chân rồi kéo lên vuốt qua tai mình. "Chúng ta sẽ biết sớm thôi."

"Rắc rối đây," Da Cây Liễu nói với qua vai khi cô đi đến nhập vào một nhóm nữ miu bộ tộc Gió. "Tôi có thể cảm nhận điều đó trong chân mình."

Bức bối hơn bao giờ hết, Tim Lửa bước tới bước lui dưới những gốc cây, dỏng một tai lên lắng nghe những mèo xung quanh mình. Hầu hết họ đang tán gẫu với nhau vô thưởng vô phạt, cập nhật tin tức từ những bộ tộc khác, và chú chẳng nghe hỏ hé về việc bộ tộc Bóng Tối đang lập kế hoạch làm gì. Tuy nhiên, chú để ý thấy tất cả mèo bộ tộc Bóng Tối mà chú đi ngang qua đều nhìn chú trợn tráo, vẫn còn căm ghét dự dội. Và chú thấy một hay hai mèo trong số họ cứ liếc lên Tầng Đá Lớn như thể họ bị mất kiên nhẫn trong việc chờ buổi họp bắt đầu.

Cuối cùng, một tiếng ngao vang lên từ phía đỉnh tầng đá, và tiếng mèo xì xầm bắt đầu lắng dần đi. Tim Lửa tìm được một nơi ở phía rìa thung lũng, nơi chú có thể nhìn rõ bốn tộc trưởng của bốn bộ tộc, những cái bóng đen của họ in lên nền trời.

Bão Cát ở bên cạnh chú, dún mình đút chân vào dưới ngực. "Đến lúc rồi." cô thì thầm vẻ nôn nóng.

Sao Đêm bước lên phía trước, chân cứng lại với nỗi giận kìm nén. "Hỡi tất cả mèo của các bộ tộc, hãy lắng nghe ta!" ông ta yêu cầu. "Hãy lắng nghe, và ghi nhớ. Cho đến mùa lá xanh năm ngoái, Sao Gãy là tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Hẳn ta..."

Sao Cao, tộc trưởng bộ tộc Gió, liền bước lên để đứng cạnh Sao Đêm. "Tại sao ngài lại nói ra cái tên đáng căm ghét đó?" ông meo. Mắt ông nháng lên, và Tim Lửa biết ông đang nhớ lại việc Sao Gãy và bè lũ của hắn đã đuổi bộ tộc Gió ra khỏi lãnh thổ của họ như thế nào.

"Bị căm ghét, đúng vậy," Sao Đêm đồng ý. "Và với lý do chính đáng, mà ngài cũng như bất cứ mèo nào đều biết, Sao Cao. Hắn đánh cắp mèo con của bộ tộc Sấm. Hắn đã ép mèo con của chính bộ tộc hạn91 phải chiến đấu quá sớm, và chúng đã chết. Cuối cùng, hắn khát máu đến nỗi chúng tôi – bộ tộc cũ của hắn – đã phải đuổi hắn đi. Và bây giờ hắn đang ở đâu?" Giọng Sao Đêm rít lên thành một tiếng thét. "Hắn đã bị bỏ chết trong rừng hay đang bới rác tìm thức ăn của bọn Hai Chân? Không! Bởi vì có những mèo ở đây đêm nay đã che giấu hắn. Họ là những kẻ phản bội luật chiến binh, và phản bội lại từng con mèo sống trong rừng!"

Tim Lửa và Bão Cát liếc nhìn nhau bối rối. Chú có thể thấy điều gì đang xảy ra, và theo như ánh mắt đầy lo âu mà cô nhìn lại, thì cô cũng đã biết.

"Bộ tộc Sấm!" Sao Đêm thét âm. "Bộ tộc Sấm đang chú chấp Sao Gãy!"

-----oOo-----

# Chương 19

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Những tiếng gào rú sừng sốt và giận dữ vang lên từ những mèò xung quanh Tầng Đá Lớn. Từng cơ bắp trên người Tim Lửa đều thúc giục chú lén lùi lại sau và lẩn vào những bụi rậm để trốn khỏi cơn lôi đình của họ. Chú phải vận hết sức lực mới ở nguyên được vị trí mình đang ngồi. Bão Cát nép sát vào hông chú, cũng run hệt như chú vậy, và chú nhận thấy hơi ấm của cô đang trấn an mình.

Trên đỉnh của Tầng Đá Lớn, Sao Cao quay ngoắt sang đối mặt với Sao Xanh. "Điều này có thật không?" ông ta gầm gừ.

Sao Xanh không trả lời ông ta ngay lập tức. Với thái độ đường hoàng, đĩnh đạc, bà bước lên phía trước và đối mặt với Sao Đêm. Ánh trăng chiếu rực lên bộ lông bà, biến nó thành màu bạc, khiến Tim Lửa gần như tin rằng một chiến binh của bộ tộc Sao từ Dải Thiên Hà vừa giáng thế để cùng tham gia với họ. Bà đợi cho đến khi tiếng náo động bên dưới tắt hẳn. "Làm sao ngài biết điều này?" Bà lạnh lùng hỏi Sao Đêm một khi đã có thể khiến cho lời mình được lắng nghe. "Ngài đã do thám trại chúng tôi chăng?"

"Do thám!" Sao Đêm gằn từng tiếng. "Cần gì phải do thám khi các lính nhỏ của bà đã ngồi lê đôi mách thật tự do. Các chiến binh của ta đã nghe thấy điều này vào cuộc Tụ Hạp vừa qua. Bà có dám đứng đây và nói rằng họ sai không?"

Khi ông ta nói, Tim Lửa sực nhớ lại là đã thấy chân Lẹ đi với một số lính nhỏ bộ tộc Bóng Tối vào lúc sắp kết thúc cuộc Tụ Hạp lần trước. Thảo nào thằng mèò choai này trông lấm lét tội

lỗi, xem ra nó đã kể cho đám bạn nó nghe tất cả về mèo tù binh của bộ tộc Sấm, ngay sau khi Sao Xanh ra lệnh cho tất cả bộ tộc của bà phải giữ im lặng!

Sao Xanh dẫn đo. Tim Lửa cảm thấy thông cảm cho bà. Nhiều mèo trong chính bộ tộc của bà đã không vui với quyết định dung túng Đuôi Gãy mù của bà. Bà sẽ phải chống đỡ thế nào để tự vệ trước các bộ tộc khác đây?

Sao Cao thụp người trước mặt bà, tai ép dẹt xuống. "Điều này có thật không?" ông ta lặp lại.

Trong khoảnh khắc, Sao Xanh không nói gì. Sau đó, bà ngẩng đầu lên ngạo nghễ. "Phải, đó là sự thật." bà meo.

"Đồ phản bội!" Sao Cao quát. "Bà biết Sao Gãy đã gây ta những gì cho chúng ta mà."

Chóp đuôi của Sao Xanh giần giật; ngay cả từ chỗ mình ở dưới tảng đá, Tim Lửa cũng có thể thấy các cơ bắp trên thân thể bà căng lên như thế nào, và chú biết rằng bà đang cố giữ bình tĩnh. "Không mèo nào *dám* gọi ta là đồ phản bội cả!" bà rít lên.

"Ta dám," Sao Cao đáp trả. "Bà chẳng là gì ngoài là kẻ phản bội luật chiến binh nếu như bà sẵn lòng chứa chấp tên... *đống phân cáo* đó!"

Khấp trảng trống, những mèo bộ tộc Gió đứng cả dậy, ngao to ủng hộ tộc trưởng của họ. "Đồ phản bội! Đồ phản bội!"

Ở dưới chân của Tảng Đá Lớn, Vuốt Cọp và Bàn Chân Liệt, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Gió, đấu mặt vào nhau, lưng cong lên, môi bành ra sau để lộ những chiếc răng sắc bén, mũi họ cách nhau không tới một con chuột.

Tim Lửa cũng bật dậy, bàn năng chiến đấu truyền năng lượng xuống các chân của chú. Chú thoáng nhìn thấy Da Cây Liễu

đang găm gù với các nữ miu bộ tộc Gió mà cô vừa chia lữ vài phút trước. Hai chiến binh bộ tộc Bóng Tối sẵn số bước đến chỗ Văn Đen, và Long Chuột liền nhảy đến bên cạnh anh ta, sẵn sàng chiến đấu.

"Dừng lại!" Sao Xanh ngao lên từ vị trí cầu bà trên Tầng Đá Lớn. "Sao các vị có thể phá vỡ thỏa hiệp đình chiến thế này, hả? Các vị định đùa giỡn với cơn phẫn nộ của bộ tộc Sao à?"

Khi bà nói, ánh trăng bắt đầu mờ dần. Mỗi mèo trong trảng trống đều cứng đờ người ra. Ngược lên, Tim Lửa thấy một dải mây đang kéo qua mặt trăng. Chú rùng mình. Phải chăng đó là lời cảnh báo từ bộ tộc Sao, bởi vì các bộ tộc dường như sắp sửa phá vỡ thỏa hiệp ngừng chiến thiêng liêng? Trước đây, mây đã che phủ mặt trăng một lần rồi, một dấu hiệu cho sự giận dữ của bộ tộc Sao khiến cuộc Tụ Hạp kết thúc.

Khi đám mây trôi đi, ánh trăng lại sáng trở lại. Khoản khắc khủng hoảng đã qua đi. Hầu hết mèo đã ngồi xuống, mặc dù vẫn còn hực hực nhìn nhau. Bão Trắng chen mình vào giữa Bàn Chân Liệt và Vuốt Cọp, và bắt đầu meo khản cấp vào tai ông thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sấm.

Trên đỉnh Tầng Đá Lớn, Sao Xoắn bước đến đứng cạnh Sao Xanh. Trông ông có vẻ bình tĩnh; Tim Lửa nhận ra rằng trong tất cả các bộ tộc, bộ tộc Sông có ít lý do nhất để thù ghét Đuôi Gãy. Hắn đã không băng qua sông vào lãnh thổ của họ, hay ăn trộm lũ trẻ của họ.

"Sao Xanh," ông ta meo, "nói cho chúng tôi biết tại sao bà lại làm vậy."

"Đuôi Gãy bị mù rồi," Sao Xanh trả lời, giọng bà sang sảng để tất cả mèo trong trảng trống đều có thể nghe thấy bà. "Ông ta là một mèo chiến bại. Ông ta không còn nguy hiểm gì được nữa. Các vị nữ để ông ta đói đến chết trong rừng sao?"

"Phải!" Giọng Sao Đêm nổi lên, nghe chói tai và kiên quyết. "Không cái chết nào là quá tàn nhẫn đối với hắc cả!" Những hạt nước bọt văng ra khỏi miệng tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Ông ta hất đầu hùng hổ về phía Sao Cao và gầm gừ. "Ngài sẽ tha thứ cho mèo đã đuổi ngài đi chứ?"

Trong thoáng chốc, Tim Lửa tự hỏi tại sao Sao Đêm lại quá điên cuồng, quá dốc sức khuấy động lòng thù hận của Sao Cao như vậy. Bây giờ ông ta đã là tộc trưởng bộ tộc. Một tù binh mù lòa thì có thể làm gì hại được ông ta kia chứ?

Sao Xao lù ra khỏi tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối, rõ ràng là lù lại vì giận dữ. "Ngài biết điều này có ý nghĩa thế nào với bộ tộc của ta," ông meo. "Chúng tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho Sao Gãy."

"Vậy thì ta nói với ngài rằng là ngài sai rồi," Sao Xanh meo. "Luật chiến binh nhắc chúng ta hãy thể hiện lòng trắc ẩn. Sao Cao, ngài không nhớ bộ tộc Sấm đã làm gì cho ngài khi ngài bị đánh bại và bị đuổi đi sao? Chúng tôi đã tìm ra ngài và mang ngài về nhà, và sau đó chúng tôi đã chiến đấu bên cạnh các ngài chống lại bộ tộc Sông. Ngài đã quên hết những gì ngài nợ chúng tôi rồi chẳng?"

Không những không xoa dịu Sao Cao, lời nói của Sao Xanh càng kích động cho tộc trưởng bộ tộc Gió tức giận hơn bao giờ hết. Ông dùng dùng bước đến chỗ bà, lông xù lên. "Bộ tộc Sấm tuyên bố chúng tôi mắc nợ ư?" Ông ta quát. "Có phải đó là lý do tại sao các vị mang chúng tôi về, để quy lụy trước những gì các vị muốn và chấp nhận những quyết định của các vị mà không thắc mắc gì? Bà nghĩ bộ tộc Gió không có danh dự à?"

Sao Xanh hạ thấp đầu bà và gương mặt giận dữ của tộc trưởng bộ tộc Gió. "Sao Cao," bà meo. "Ngài nói đúng, rằng không bộ tộc nào nợ nhau cả. Đó không phải là ý ta muốn

nói. Nhưng hãy nhớ lại ngài đã cảm thấy thế nào khi ngài yếu thế, hãy cố thể hiện lòng trắc ẩn vào lúc này. Nếu chúng ta đuổi Đuôi Gãy đi cho đến chết, thì chúng ta cũng chẳng tốt lành gì hơn ông ta cả."

"Lòng trắc ẩn?" Sao Đêm lớn tiếng. "Đừng có đưa chuyện trẻ con đó ra với chúng tôi, Sao Xanh! Sao Gãy đã thể hiện lòng trắc ẩn gì chứ?" Những tiếng ngao đồng tình tràn ngập không gian khi ông ta nói vậy. Sao Đêm thêm, "Bà phải đuổi hắn đi ngay, Sao Xanh, nếu không ta sẽ muốn biết lý do tại sao."

Mắt Sao Xanh nheo lại thành những đường sáng quắc. "Đừng dạy ta cách cai quản bộ tộc mình như thế nào."

"Ta nói cho bà biết điều này," Sao Đêm ngao. "Nếu bộ tộc Sấm tiếp tục chứa chấp Sao Gãy thì các vị hãy chờ rắc rối đến. Bộ tộc Bóng Tối sẽ quan tâm đến vấn đề này."

"Và cả bộ tộc Gió nữa." Sao Cao gầm gừ.

Trong thoáng chốc, Sao Xanh im lặng. Tim Lửa biết bà hiểu rõ việc gây thù với hai bộ tộc cùng lúc là nguy hiểm thế nào, nhất là khi một số mèo trong bộ tộc của bà cũng không vui với quyết định chăm sóc Đuôi Gãy của bà. "Bộ tộc Sấm không nhận mệnh lệnh từ bất kỳ bộ tộc nào khác," cuối cùng bà meo. "Chúng tôi làm những gì chúng tôi nghĩ là đúng."

"Đúng?" Sao Đêm cười nhạo. "Dung túng tên khát máu..."

"Đủ rồi!" Sao Xanh cắt ngang. "Không tranh cãi nữa. Còn có nhiều việc quan trọng phải bàn bạc trong cuộc Tụ Hạp này, hay là ngài đã quên rồi?"

Sao Đêm và Sao Cao liếc nhìn nhau, và trong khi họ chần chừ, Sao Xoắn bước lên trước để báo cáo về chuyện lũ lụt và những thiệt hại nó đã gây ra cho trại bộ tộc Sông. Họ để ông nói, mặc dù Tim Lửa không nghĩ là có nhiều mèo đang lắng nghe.

Cả thung lũng đang sừng sốt, xì xầm những phỏng đoán giạt gân về Đuôi Gãy.

Bão Cát nép sát hơn vào Tim Lửa và meo vào tai chú. "Tôi đã biết là sẽ có phiền toái về Đuôi Gãy ngay khi Sao Đêm bắt đầu nói cơ."

"Tôi biết," Tim Lửa đáp. "Nhưng lúc này, Sao Xanh không thể đuổi hẳn đi được. Vậy khác nào bà chịu thua. Sau đó, sẽ không mèo nào tôn trọng bà nữa, cả mèo trong bộ tộc hay bất cứ bộ tộc nào khác cũng không."

Bão Cát rừ một tiếng trầm tỏ vẻ đồng tình. Tim Lửa cố tập trung vào phần còn lại của cuộc Tụ Họp, nhưng điều đó thật khó. Chú không thể không để ý thấy những ánh mắt hằn học tứ phía từ những mèo bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Gió chĩa vào mình, và chú ước gì cuộc Tụ Họp kết thúc cho mau.

Dường như một lúc lâu sau thì mặt trăng mới bắt đầu lặn và bầu mèo bắt đầu rẽ ra thành từng đoàn để đi về nhà. Đồng lòng trong im lặng, các chiến binh bộ tộc Sấm lao đến chỗ Sao Xanh ngay khi bà rời Tảng Đá Lớn và quây thành một vòng tròn bảo vệ xung quanh bà. Tim Lửa đoán họ cũng như chú, không chắc thỏa hiệp ngừng chiến có được tuân thủ hay không.

Khi các chiến binh đã vây quanh Sao Xanh, Tim Lửa bắt gặp Ria Độc Nhất, lướt ngang qua trên đường nhập vào nhóm mèo bộ tộc Gió. Mắt họ giao nhau, và Ria Độc Nhất dừng lại. "Tôi rất tiếc vì điều này, Tim Lửa," anh meo khẽ. "Tôi chưa quên anh đã mang chúng tôi về nhà thế nào đâu."

"Cảm ơn, Ria Độc Nhất," Tim Lửa trả lời. "Tôi ước gì..."

Chú im bật khi Vuốt Cọp chen vào vòng tròn mèo, nhìn họ trừng trừng và nhe răng ra với Ria Độc Nhất, anh ta bèn lùi đi khỏi về phía những mèo bộ tộc Gió. Tim Lửa căng người định

quạc ông ta, nhưng ông thủ lĩnh trợ tá đã hiên ngang bước qua chú.

"Tôi hy vọng bà đã vừa lòng," Vuốt Cọp gầm gừ với Sao Xanh khi ông ta len đến bên cạnh bà. "Bây giờ có đến hai bộ tộc đang đe dọa đòi lấy máu chúng ta. Đáng lẽ chúng ta đã phải vứt bỏ tên vô lại đó từ lâu rồi."

Tim Lửa không khỏi ngạc nhiên bởi sự căm thù của Vuốt Cọp đối với tên tù binh của bộ tộc Sấm. Cách đây không lâu, chú đã thấy Vuốt Cọp chia lưởi với Đuôi Gãy, như thế ông thủ lĩnh trợ tá đã cam chịu việc ông mèo đó được lưu lại trong trại vậy. Nhưng có lẽ không quá ngạc nhiên về việc ông ta đã xù lông – như tất cả họ đều xù lông – bởi sự đả kích của bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối.

"Vuốt Cọp, đây không phải là nơi tranh cãi nội bộ," Sao Xanh lặng lẽ bảo ông ta. "Khi chúng ta trở về trại..."

"Thế, bà định trở về bằng cách nào?" Chính Sao Đêm là mèo ngắt lời bà, luồn lách qua các chiến binh bộ tộc Sấm. "Không phải là đường các vị đã đến đây, ta hy vọng vậy. Nếu bà đặt một chân vào lãnh thổ bộ tộc Bóng Tối, chúng tôi sẽ rút bà ra thành từng mảnh." Đoạn ông ta quay đầu và lỉnh vào bóng tối mà không đợi câu trả lời.

Trong thoáng chốc, Sao Xanh hơi bối rối. Không có đường nào khác để trở về trại bộ tộc Sấm. Tim Lửa biết, trừ khi họ phải bơi qua sông. Chú rùng mình trước ý nghĩ về dòng nước hung hãn đã suýt lấy mạng chú. Không lẽ họ phải ở lại điểm Bốn Cây cho đến khi nước lũ xuống? Sau đó, chú chợt nghĩ thấy mùi bộ tộc Sông, quay lại thì thấy Sao Xoắn cùng với vài chiến binh của ông đang tiến về phía họ.

"Ta đã nghe thấy cả," ông mèo mướp nhạt nói với Sao Xanh. "Sao Đêm sai rồi. Vào thời điểm như thế này, tất cả mèo nên giúp đỡ lẫn nhau." Ông liếc nhìn Tim Lửa trong khi nói, và Tim

Lửa đoán là ông đang nhớ lại việc Tim Lửa và Văn Xám đã giúp bộ tộc Sông bằng cách chia sẻ mồi với họ. Nhưng không mềo bộ tộc Sấm nào ở đây, ngoại trừ Sao Xanh, biết chút gì về điều đó, và Tim Lửa nghe thấy tiếng lầm bầm bút rút nổi lên từ các chiến binh xung quanh mình.

"Ta có thể đề xuất với bà một con đường về nhà," Sao Xoắn tiếp tục nói. "Để đến đây, chúng tôi đã băng qua con sông bằng cây cầu của Hai Chân. Nếu bà đi bằng lối đó, bà có thể đi qua lãnh thổ của chúng tôi và băng trở lại vùng đất thấp - ở đó có một thân cây chết bị kẹt ở những hòn đá kê chân."

Trước khi Sao Xanh nói gì, Vuốt Cọp đã rít lên. "Tại sao chúng tôi phải tin bộ tộc Sông?"

Sao Xoắn lờ tịt ông ta, đôi mắt hổ phách của ông nhìn Sao Xanh trong khi đợi bà trả lời. Bà nghiêng đầu một cách lịch sự. "Cảm ơn, Sao Xoắn, chúng tôi chấp nhận lời đề nghị của ông."

Ông tộc trưởng bộ tộc Sông gật đầu lẹ rồi quay đi để hộ tống bà ra khỏi trảng trống. Vẫn còn vài tiếng ào ào trong số mềo bộ tộc Sấm khi Sao Xanh dẫn các chiến binh của bà qua những bụi cây và lên con dốc ra khỏi thung lũng. Những mềo từ bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Gió khè vào họ, mặc dù các chiến binh bộ tộc Sông đã kẹp hai bên bảo vệ họ. Tim Lửa giật mình nhận ra rằng sự phân chia trong rừng đã thay đổi chỉ trong một cuộc Tụ Họp.

Chú thỏ phào nhẹ nhõm khi họ lên đến đỉnh dốc và bỏ cuộc Tụ Họp đầy thù hận lại phía sau. Chú để ý thấy Văn Xám đang cố đi ra phía rìa để được gần Suối Bạc hơn, nhưng một trong những nữ miu bộ tộc Sông cứ chắn đường cậu ta, thỉnh thoảng cô ta lại liếm Suối Bạc một cái.

"Em chắc là em không mệt chứ?" Chị nữ miu quan tâm thái quá. "Quả là một chuyến đi dài trong khi em sắp sinh rồi."

"Không, Hoa Xanh à, em khỏe mà." Suối Bạc kiên nhẫn đáp lời, thả ánh mắt tuyệt vọng tới Văn Xám qua đầu chị bạn của mình.

Vuốt Cọp đi cuối đoàn bộ tộc Sấm, hùng hù hỏ hỏ xoay cái đầu to tướng của mình qua lại, như thể đề phòng những mèo bộ tộc Sông có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Ngược lại, Sao Xanh có vẻ thoải mái khi đi cùng bộ tộc khác. Khi họ đã đi khỏi điểm Bốn Cây, bà để Sao Xoắn dẫn đầu, trong khi bà tụt lại phía sau để cùng đi với Bàn Chân Sương. "Ta nghe nói cô có con," bà meo, giọng đều đều. "Bọn chúng khỏe không?"

Bàn Chân Sương lộ vẻ hơi ngạc nhiên khi được tộc trưởng bộ tộc Sấm hỏi thăm. "Hai... hai trong số chúng đã bị cuốn trôi theo dòng sông," cô lấp bắp, "Tim Lửa và Văn Xám đã cứu chúng."

"Ta rất tiếc. Chắc hẳn cô đã lo sợ cho chúng lắm," Sao Xanh khẽ nói, đôi mắt xanh của bà dịu dàng với vẻ cảm thông. "Ta rất mừng là các chiến binh bộ tộc Sấm đã trợ giúp chúng. Các con của cô có bình phục chưa?"

"Rồi, bây giờ chúng khỏe rồi, thưa Sao Xanh." Bàn Chân Sương dường như vẫn hoang mang khi được tộc trưởng bộ tộc Sấm hỏi han quá thân thiết như vậy. "Chúng đều khỏe cả. Chúng sẽ trở thành lính nhỏ ngay thôi."

"Và ta tin chắc chúng sẽ trở thành những chiến binh giỏi." Sao Xanh nhiệt thành meo.

Nhìn tộc trưởng của mình và cô mèo bộ tộc Sông bước song hành bên nhau, Tim Lửa không thể không nghĩ bộ lông xám xanh của họ sáng lên giống nhau thế nào dưới ánh trăng. Họ đều có thân hình rắn chắc và thon gọn như nhau, và khi họ phải nhảy qua một gốc cây nằm trên đường, họ đều gập cong

chân lại với cơ bắp gợn lên hoàn hảo, tiết kiệm sức lực. Lông Đá Quý, đi đằng sau, là một bản sao của em gái mình, với một ánh bạc rực rỡ trên lông và một vẻ uyển chuyển đáng ghen tị trong sự chuyển động.

Nếu những mèo từ những bộ tộc khác nhau có thể trông giống nhau đến thế, Tim Lửa tự hỏi, thì tại sao họ lại không thể có suy nghĩ giống nhau? Tại sao họ lại có quá nhiều bất đồng với nhau? Bồn chồn khó chịu, chú nhớ lại sự đối kháng mà bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Gió đã thể hiện với bộ tộc mình, và sự cay đắng của họ trước việc Sao Xanh bảo vệ Đuôi Gãy. Khi chú bước về phía cây cầu, cảnh giác đánh hơi Hai Chân, Tim Lửa cảm thấy những cơn gió chiến tranh lạnh lẽo đang bắt đầu thổi qua khu rừng.

Vào buổi bình minh thứ hai sau cuộc Tụ Họp, Tim Lửa tỉnh giấc trong hang chiến binh và thấy Văn Xám đã đi rồi. Vết hõm trong đám rêu chỗ anh bạn của chú ngủ đã lạnh tanh.

*Lại đi gặp Suối Bạc*, Tim Lửa nghĩ, nén một tiếng thở dài. Cũng chẳng có gì lạ, bởi vì Văn Xám biết cô đang mang thai những đứa con của cậu, nhưng điều đó có nghĩa là Tim Lửa sẽ lại phải bao che cho sự vắng mặt của cậu ta.

Ngáp một cái thật dài, Tim Lửa len qua những cành cây che phủ bên ngoài hang, lắc sạch rêu dính trên lông trong khi nhìn quanh trắng trống. Mặt trời đang bắt đầu ló lên khỏi bức tường dương xỉ úa, đổ những cái bóng dài xuống mặt đất cần khô. Bầu trời trong, xanh ngắt và không một gợn mây. Chim hót véo von, hứa hẹn một ngày đi săn dễ dàng.

"Này, chân Điều Hâu!" Tim Lửa gọi chàng lính nhỏ, đang ngồi lim dim ngay ở lối vào hang của nó. "Có muốn đi săn không?"

Chân Điều Hâu nhồm ngay dậy và chạy qua trắng trống đến chỗ Tim Lửa. "Bây giờ?" Nó hỏi, vẻ mừng rỡ sáng lóng lánh trong mắt nó.

"Ừ, bây giờ," Tim Lửa meo, đột nhiên cũng hăng hái lây với cậu lính nhỏ. "Tôi có thể bắt được một con chuột tươi ngon, còn em thì sao?"

Chân Điều Hâu phóng theo sau chú khi họ hướng ra đường hầm kim tước. Nó thậm chí không hỏi Văn Xám ở đâu, Tim Lửa nhận thấy vậy. Văn Xám không bao giờ đảm đương trách nhiệm mèo bảo trợ của mình một cách nghiêm túc, chú nghĩ mà lo lắng. Ngay từ lúc đầu, cậu ta đã quan tâm đến Suối Bạc hơn. Đồng thời, Tim Lửa không ít thì nhiều cũng

-----oOo-----

# Chương 20

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Ở đâu? Bao nhiêu chiến binh?" Tim Lửa hỏi vặn.

"Ở đằng kia," chân Điều Hâu quật đuôi về phía rừng sâu hơn. "Em không biết là bao nhiêu. Họ đang tiến qua những bụi cây thấp."

"Được rồi," Tim Lửa suy nghĩ nhanh nhạy, cố phớt lờ tiếng tim mình đột nhiên đổ hồi. "Trở về trại ngay. Báo động cho Sao Xanh và Vuốt Cọp. Chúng ta cần một số chiến binh ra ngoài này ngay lập tức."

"Vâng, thưa Tim Lửa." Chân Điều Hâu quay phắt đi và lao vụt xuống khe núi.

Ngay khi nó đi khỏi, Tim Lửa phóng thẳng vào rừng, cảnh giác rình rập dưới những vòm dương xỉ. Lúc đầu, không gian hết thảy đều tĩnh mịch, mặc dù không lâu sau đó chú hít trúng mùi tanh tưởi của những mèo đang xâm lấn – mùi của bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối.

Ở đâu đó đằng trước, một con chim kêu lên nhao nhác. Tim Lửa núp vội sau một thân cây. Chú vẫn không thấy gì. Lòng chú xù dựng lên để phòng.

Chú chụm hai chân sau lại và quăng mình lên, bấu chặt móng vuốt vào thân cây cho đến khi chú bò lên được một nhánh cây thấp. Nép sát mình ở đó, chú nhìn xuống qua những kẽ lá.

Nền đất rừng dường như trống rỗng, thậm chí không có một động tĩnh của lũ bọ cánh cứng. Sau đó, Tim Lửa nhìn thấy một

bụi dương xỉ rung rinh. Có thứ gì lóe lên màu trắng rồi biến mất. lát sau, một cái đầu đen thò ra khỏi bụi cây thấp bên dưới cái cây Tim Lửa đang nằm. Chú nhận ra đó là Sao Đêm.

Một tiếng meo khẽ vọt ra khỏi lão. "Theo ta!"

Tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối bươn mình ra khỏi đám dương xỉ úa và băng ào qua dải đất trống hoác. Một đoàn mèo theo sau lão. Các chiến binh bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối cùng nhau đổ bộ vào trại của chú; Tim Lửa thấy Sao Cao và Long Xỉ Than, Bàn Chân Liệt và Đuôi Mập Bè, Bàn Chân Ướt và Ria Độc Nhất chạy sát bên nhau như thể họ là anh em cùng sinh ra trong một lứa vậy.

Cách đây không lâu, những mèo này đã quần thảo nhau trong trại tuyết phủ của bộ tộc Gió. Bây giờ, họ lại liên kết với nhau vì lòng hận thù với Đuôi Gãy và vì bộ tộc Sấm đã chừa chấp tên này.

Tim Lửa biết mình phải chiến đấu chống lại họ. Mặc dù chú nghĩ về các chiến binh bộ tộc Gió như những mèo bạn, nhưng chú phải đứng về phía tộc trưởng và bộ tộc của mình.

Khi Tim Lửa căng người định phóng xuống, chú nghe thấy một tiếng gầm dữ tợn từ phía trại, và nhận ra giọng của Vuốt Cọp đang triệu tập các chiến binh xung trận. Bất chấp những gì mà chú không tin vào ông thủ lĩnh trợ tá, Tim Lửa không thể không cảm thấy nhẹ nhõm. Ngay bây giờ, bộ tộc Sấm cần tất cả lòng can đảm mãnh liệt và kỹ năng chiến đấu của Vuốt Cọp.

Tim Lửa bò xuống khỏi thân cây, tiếp đất bằng cả bốn chân, và bay về phía trận chiến, không còn trốn tránh bọn xâm lăng nữa. Khi chú vượt qua khỏi cây cối, chú thấy khoảng đất trống trên đỉnh khe núi đã tràn ngập những mèo đang thở phì phì và lăn lộn quần quai. Vuốt Cọp và Sao Đêm đang vật nhau, cào nhau dữ dội. Vàng Đen đã quật ngã một chiến binh bộ tộc Gió.

Lông Chuột nhào tới Lông Xỉ Than, hét lên một tiếng sôi máu. Hoa Sớm, một nữ miu bộ tộc Gió, rạch móng vuốt xuống sườn của Đuôi Dài, khiến anh ta rú lên chạy lùi trở xuống con dốc.

Tim Lửa xông vào Hoa Sớm, cơn tức giận chảy rần rạt trong các mạch máu chú. Chú không thể không nhớ lại mình đã giúp nữ miu này mang đứa con của chị trên đường trở về trại bộ tộc Gió, sau khi Sao Gãy đuổi bộ tộc của chị đi, như thế nào. Chị quay phắt lại khi Tim Lửa đáp xuống bên cạnh chị, và lùi lại ngay khi định giáng đòn móng vuốt vào chú. Trong vài nhịp tim đập, hai mèo nhìn xoáy vào nhau. Đôi mắt Hoa Sớm chất chứa nỗi y sầu, và Tim Lửa có thể thấy chị cũng còn nhớ những gì họ đã chịu đựng cùng nhau. Chú không thể nào tấn công chị được, và sau một thoáng, chị lùi khỏi chú và biến mất vào bầy mèo đang chiến đấu dọc ngang.

Trước khi chú kịp định thần, một mèo đã bập vào Tim Lửa từ phía sau, đè chú xuống mặt đất ẩm ướt. Chú quẫy đạp một cách vô vọng để đứng dậy. Vặn cổ lại, chú nhìn lên đôi mắt hăng tiết của chiến binh bộ tộc Bóng Tối, Đuôi Mập Bè; một nhịp tim đập sau, hàm răng của tên chiến binh bộ tộc Bóng Tối cắm vào vai chú. Ngao lên một tiếng đau đớn, Tim Lửa cào liên hồi vào bụng Đuôi Mập Bè bằng hai chân sau, dứt ra những mảng thịt lớn khỏi bộ lông của tên mèo mướp màu nâu. Máu của Đuôi Mập Bè bắn tóe vào chú khi hắn đau đớn lùi lại và bỏ chạy.

Tim Lửa lật người đứng dậy và nhìn xung quanh, thở hổn hển. Cuộc chiến quyết liệt nhất đã dịch chuyển xuống chân khe núi. Bầy mèo kẻ thù đang tiến tới, rõ ràng là quyết chí xâm lấn vào trại. Các chiến binh bộ tộc Sấm bị áp đảo không thể cản bước họ lại được. Và, Sao Xanh đâu rồi?

Vừa lúc Tim Lửa nhìn thấy bà. Cùng với Bảo Trắng và Da Bụi, bà dùn mình ngay tại lối vào đường hầm kim tước, sẵn sàng khóa chặt lối vào bằng cả mạng sống của mình. Ria Độc Nhất

và Bàn Chân Ướt đã vượt qua sự phòng bị của Vuốt Cọp, và khi Tim Lửa nhìn, thất kinh, Bàn Chân Ướt lao vào Sao Xanh.

Tim Lửa bay vèo xuống từ trên đỉnh khe núi. Trong cả bộ tộc Sấm, chỉ có chú và Nanh Vàng biết Sao Xanh đang sống mạng cuối cùng trong số chín mạng của bà. Nếu bà chết trong trận chiến này, bộ tộc Sấm sẽ bị mất tộc trưởng - hay tệ hơn, sẽ rơi vào vòng kiểm soát của Vuốt Cọp.

Khi còn ở phía trên lối vào đường hầm, Tim Lửa bay người thẳng xuống dốc, chân chú chỉ vừa chạm đệm vào những tảng đá dốc nguy hiểm, trượt tuột luốt, đáp xuống giữa trận chiến dày đặc. Răng chú cắm ngay vào cổ Bàn Chân Ướt, lôi tên chiến binh ra khỏi Sao Xanh. Bà tộc trưởng bộ tộc Sấm chém những móng vuốt của bà vào tên mèo mướp xám cho đến khi hấn quờ quạng lùi lại và lui đi khỏi.

Một làn sóng mèo lâm trận đổ dồn xuống Tim Lửa và những mèo bên cạnh đường hầm kim tước. Tim Lửa cắn và cào tới tấp theo bản năng mà không biết mình đang chiến đấu với mèo nào. Những móng vuốt sắc nhọn sả vào trán Tim Lửa và máu bắt đầu nhỏ vào mắt chú. Chú hít một hơi dài, cảm giác như thể bị nghẹt thở trong đồng mùi tanh hôi của kẻ thù.

Sau đó, chú nghe thấy Sao Xanh meo sát bên tai mình. "Chúng đang chui qua bức tường! Lùi lại - bảo vệ trại!"

Tim Lửa vẫy vùng để trụ vững trên chân khi quân xâm lăng đưa trận chiến vào trong chính đường hầm. Hàng cây kim tước châm vào lông chú như những móng vuốt kẻ thù. Không thể chiến đấu ở đây được, vì vậy chú chật vật quay hết chiều dài thân mình và cố len qua hàng kim tước vào trong trại.

Trong trắng trống, Da Cây Liễu, Gió Lốc và Bão Cát đã đổ về canh gác nhà trẻ, sẵn sàng bảo vệ những nữ miu và con cái của họ. Đuôi Dài, vội vã liếm những vết thương của anh ta, đứng phía ngoài hang của Đuôi Gãy với chân Điều Hâu bên

cạnh. Giữa những cành lá của thân cây đổ, Tim Lửa chỉ có thể nhận ra bộ lông mướp sẫm màu và đôi mắt không còn thấy đường của gã cựu tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Chú không thể không cảm thấy tức tối vì bộ tộc mình bị tấn công vì lợi ích của gã mèo tàn ác và sát khí này.

Sao Đêm và Ria Độc Nhất là những mèo đầu tiên tràn qua khỏi đường hầm, lao như tên bắn qua trảng trống về phía hang của Đuôi Gãy. Sao Cao lách qua hàng rào đầy gai và cùng hòa với họ. Và thêm những kẻ xâm nhập khác theo sau.

"Ngăn chúng lại!" Tim Lửa ngao lớn, tập hợp các chiến binh của bộ tộc lại khi chú chạy băng qua trảng trống. "Chúng muốn Đuôi Gãy!" Chú lăn xả vào Sao Đêm, tống ông mèo đen lăn tròn trên nền đất. Chú không khỏi tự hỏi xem có bao nhiêu mèo bộ tộc Sấm thật sự muốn bảo vệ gã cựu tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối. Chắc chắn nhiều mèo trong số họ sẽ rất vui lòng giao hãn cho những bộ tộc khác. Nhưng Tim Lửa cũng cảm thấy họ sẽ luôn trung thành; cho dù trong tim họ nghĩ gì đi nữa, và họ sẽ phải chiến đấu vì bộ tộc Sấm.

Chú ghìm Sao Đêm xuống đất, răng chú cắm sâu vào cái vai xương xẩu của ông tộc trưởng. Sao Đêm quằn quại bên dưới chú, sau đó chồm dậy. Tim Lửa mất thăng bằng và đột nhiên nhận ra mình đã mắc bẫy - ông chiến binh này dù già nhưng vẫn còn mạnh mẽ kinh khủng.

Sao Đêm nhe nanh ra, mắt hùng hục. Đột nhiên, ông ta giật lùi lại, để Tim Lửa đi. Giũ sạch máu khỏi mắt, Tim Lửa thấy chân Điều Hâu vừa nhảy lên người ông tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối và đu chặt vào lưng ông ta bằng cả bốn chân. Sao Đêm điên cuồng giũ chú bé ra và lăn vòng, đè nghiêng chân Điều Hâu xuống đất. Anh lính nhỏ vọt ra một tiếng kêu tức khí.

Tim Lửa vươn móng vuốt ra chém vào Sao Đêm, nhưng Sao Cao đã chen vào giữa họ, cố gắng tiến đến hang Đuôi Gãy. Hoảng hồn, Tim Lửa cảm thấy mình buộc phải lùi lại.

Thế rồi, Vuốt Cọp đã ở đó. Máu đang chảy từ nhiều vết thương của ông thủ lĩnh trợ tá lực lưỡng, và bộ lông bết bùn, nhưng đôi mắt hổ phách vẫn rùng rục ngọn lửa chiến trận. Ông táng mạnh cái chân vạm vỡ của mình vào Sao Cao, đánh bật đối phương và dồn ông ta phải bò đi.

Thêm nhiều mèo bộ tộc Sấm nữa xuất hiện: Bão Trắng, Lông Chuột, Gió Lốc và đích thân Sao Xanh. Cục diện trận chiến đã thay đổi. Bọn xâm lăng bắt đầu rút lui, chạy qua đường hầm kim tước và chui qua những lỗ hở trong đám dương xỉ úa xung quanh trắng trống. Tim Lửa nhìn, thở hồng hộc, khi Ria Độc Nhất biến mất ở cuối đoàn mèo xâm lăng đang tháo chạy. Trận chiến đã kết thúc.

Đuôi Gãy nằm mẹp trong hang của hắn, đầu cúi gằm khi hắn dán chặt đôi mắt mù xuống đất. Hắn không kêu một tiếng nào trong suốt trận đánh. Tim Lửa tự hỏi liệu hắn có biết rằng bộ tộc nuôi hắn đã phải liều mạng vì hắn không.

Gần đó, chân Điều Hâu đang gượng đứng dậy. Lông lòng thòng một bên vai, và cả bộ lông lấm lem đất với máu, nhưng đôi mắt nó thì sáng rực.

"Tốt lắm," Tim Lửa meo. "Em đã chiến đấu như một chiến binh vậy."

Đôi mắt của thằng lính nhỏ càng sáng hơn.

Trong khi đó, bầy mèo bộ tộc Sấm tả tơi đã tụ tập quanh Sao Xanh. Tất cả đều bầm dập và chảy máu, và trông họ cũng mệt mỏi như Tim Lửa vậy. Lúc đầu, họ im lặng, đầu gục xuống. Tim Lửa cảm thấy không có gì hân hoan trong chiến thắng của họ cả.

"Bà đã mang điều này đến cho chúng ta!" Văn Đen lên tiếng, giận dữ đối mặt với Sao Xanh. "Bà bắt chúng tôi giữ Đuôi Gãy ở đây, và bây giờ chúng ta bị xé tan thành để bảo vệ hấn. Còn bao lâu nữa thì sẽ có một mèo trong chúng ta phải chết vì hấn?"

Sao Xanh trông khổ sở. "Ta không bao giờ nghĩ điều này dễ dàng cả, Văn Đen. Nhưng chúng ta phải làm điều chúng ta tin là đúng."

Văn Đen bất mãn đáp lại lời bà. "Vì Đuôi Gãy ư? Tự tay tôi sẽ giết hấn thì có!"

Vài chiến binh khác meo lên đồng tình.

"Văn Đen." Vuốt Cọp chen vai qua những mèo đang tụ tập để đến đứng cạnh Sao Xanh, bà đột nhiên trông già và yếu hấn đi bên cạnh ông mèo mướp sẫm màu to lớn. "Anh đang nói với tộc trưởng của mình. Hãy tỏ ra tôn kính."

Trong một nhịp tim đập, Văn Đen lờm cả hai meo, sau đó cúi đầu. Vuốt Cọp xoay cái đầu to của mình qua, quét ánh mắt hổ phách khắp bầy mèo.

"Tim Lửa, đi gọi Nanh Vàng." Sao Xanh meo.

Tim Lửa quay về hướng hang của bà mèo lang y, thấy bà đang chạy bay qua trắng trống, theo sát đằng sau là chân Xỉ Than. Ngay tức khắc, hai con mèo bắt đầu kiểm tra vết thương của những chiến binh, tìm những mèo cần được điều trị khẩn cấp nhất. Khi Tim Lửa đợi đến lượt mình, chú thấy một mèo khác xuất hiện ở lối vào trại. Đó là Văn Xám. Bộ lông của cậu bóng mượt và không một tí vết; vài con mèo tươi treo lủng lẳng dưới hàm của cậu.

Trước khi Tim Lửa động đây, Vuốt Cọp đã giằng ra khỏi chân Xỉ Than và xông tới gặp Văn Xám ở giữa trắng trống. "Anh đã

ở đâu?" Ông ta gặng hỏi.

Văn Xám ngơ ngác. Cậu thả những con mèo xuống và meo. "Đi sẵn. Chuyện quái gì xảy ra ở đây vậy?"

"Trông xem nó giống chuyện gì?" Ông thủ lĩnh trợ tá gầm gừ. "Bộ tộc Gió và bộ tộc Bóng Tối đột nhập vào, cố bắt Đuôi Gãy. Chúng ta cần đến từng chiến binh một, nhưng dường như anh không có mặt ở đây. Anh đã ở đâu?"

Với Suối Bạc, Tim Lửa thêm trả lời. Chú cảm ơn bộ tộc Sao rằng ít nhất Văn Xám cũng mang về vài con mèo, do đó cậu ta có lý do hợp lý cho việc vắng trại của mình.

"Làm sao tôi biết được chuyện gì sẽ xảy ra?" Văn Xám phản đối ông thủ lĩnh trợ tá, bắt đầu tỏ vẻ bực mình. "Hay là tôi phải xin phép ông trước khi đặt chân ra khỏi trại?"

Tim Lửa nhăn mặt – Văn Xám nên biết rõ rằng tốt hơn không nên khiêu khích Vuốt Cọp như thế, nhưng có lẽ tội lỗi đang khiến cậu ta bất cần.

Vuốt Cọp gừ gào trong cổ họng. "Anh thường hay biến mất mỗi lúc ta cần đến anh – anh và Tim Lửa."

"Đợi đã!" Tim Lửa bất chợt vùng lên đối đáp. "Hôm nay tôi đã ở đây khi những mèo kia tấn công. Văn Xám không có mặt ở đây không phải là lỗi của cậu ấy."

Vuốt Cọp chĩa ánh mắt lạnh lùng vào Văn Xám, sau đó vào Tim Lửa. "Cẩn thận đấy," ông ta nạt nộ. "Ta sẽ để mắt đến các anh – cả hai anh." Ông ta nguẩy lưng và sải bước trở lại chỗ chân Xỉ Than.

"Tôi vẫn cẩn thận mà." Văn Xám lầm bầm, nhưng cậu không nhìn vào mắt Tim Lửa.

Trong khi Văn Xám đem đám mồi sẵn được ra đóng mồi, Tim Lửa lê lét trở về chỗ những mèo lang y để chờ chữa trị các vết thương của mình.

"Ừm!" Nanh Vàng ngao to khi bà nhìn lướt con mắt thiện nghệ của bà qua người Tim Lửa. "Nếu họ giật thêm một ít lông của cậu nữa, thì trông cậu sẽ giống như một con lươn vậy. Nhưng không có vết thương nào sâu cả. Cậu sẽ sống."

Chân Xỉ Than bước đến với một nụ tư nhận, cô ấn nhẹ vào vết rách trên mắt của Tim Lửa. Dịu dàng, cô chạm mũi mình vào mũi Tim Lửa. "Thầy thật dũng cảm, Tim Lửa." Cô khẽ nói.

"Không hẳn đâu," Tim Lửa cảm thấy bối rối. "Tất cả chúng đều làm điều mà mình phải làm thôi."

"Nhưng thật chẳng dễ dàng gì," giọng the thé của Nanh Vàng thình lình vang lên. "Tôi đã chiến đấu biết bao nhiêu trận trong đời mình rồi, và tôi biết. Sao Xanh," bà nói tiếp, quay sang và nhìn thẳng vào tộc trưởng. "Cảm ơn. Việc bà liều mạng cả bộ tộc của mình để bảo vệ Đuôi Gãy có ý nghĩa rất lớn đối với tôi."

Sao Xanh lắc đầu. "Không cần phải cảm ơn, Nanh Vàng. Đó chỉ là vấn đề danh dự thôi. Bất chấp những gì mà Đuôi Gãy đã làm, bây giờ ông ta đáng được hưởng lòng trắc ẩn của chúng ta."

Bà mèo lang y già cúi đầu. Rất khẽ, đến nỗi chỉ có Sao Xanh và Tim Lửa có thể nghe thấy, bà meo. "Hắn đã mang mối nguy hiểm lớn đến cho bộ tộc đã nhận che chở tôi, và vì vậy tôi rất tiếc."

Sao Xanh bước đến gần bà hơn và liếm bộ lông xám của bà một cái an ủi. Trong thoáng chốc, biểu hiện trong mắt của Sao Xanh chính là biểu hiện của một người mẹ đang xoa dịu đứa con cáu kỉnh của mình. Một hình ảnh hiện ra trong tâm trí Tim

Lửa về bà tộc trưởng đi qua rừng vào cái đêm của cuộc Tụ Hạp, và ánh trăng chiếu sáng trên ba bộ lông – Sao Xanh, Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý.

Tim Lửa há hốc miệng. Đó có phải thật sự là những gì chú đã thấy? Ba con mèo quá giống nhau đến nỗi họ không thể là gì khác ngoài là họ hàng của nhau? Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý là hai anh em, chú biết... và Hồ Xám đã kể cho chú nghe rằng họ đã từng mang mùi của bộ tộc Sấm.

Có thể nào những đứa con của Sao Xanh chưa hề chết cách đây nhiều mùa trăng? Có thể nào Bàn Chân Sương và Lông Đá Quý là những đứa con thất lạc của tộc trưởng bộ tộc Sấm?

-----oOo-----

# Chương 21

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Khi chân Xỉ Than chăm sóc các vết thương của Tim Lửa xong, chú liền đi tìm Văn Xám. Anh bạn chú đang nằm co ro trong hang chiến binh, đôi mắt vàng đầy vẻ lo âu.

Cậu ngược lên khi Tim Lửa len vào giữa những cành cây. "Mình xin lỗi," cậu thốt lên. "Mình biết đáng lẽ mình phải ở đây. Nhưng mình phải gặp Suối Bạc. Mình đã không thể đến gần cô ấy vào đêm cuộc Tụ Họp."

Tim Lửa thở dài. Trong thoáng chốc, chú đã tính đến chuyện chia sẻ mối nghi ngờ của mình về Bàn Chân Sương và Long Đá Quý với bạn, nhưng bây giờ chú nhận ra rằng Văn Xám đã có đủ mối lo riêng của cậu ấy rồi. "Không sao, Văn Xám. Bất cứ ai trong chúng ta đều có thể đi ra ngoài, đi tuần tra hay đi săn gì đó. Nhưng nếu mình là cậu thì mình sẽ ở loanh quanh trại trong vài ngày tới, và đảm bảo để Vuốt Cọp trông thấy cậu."

Văn Xám lơ đãng cào một miếng rêu. Tim Lửa đoán cậu ta lại đi gặp Suối Bạc. "Còn chuyện khác mình muốn nói với cậu," chú meo, quyết định không tranh luận về việc này nữa. "Về chân Điều Hâu." Thật nhanh, chú kể lại việc chú và cậu lính nhỏ đã ra ngoài vào sáng sớm nay, và chân Điều Hâu đã đánh hơi thấy mùi của bọn xâm lăng như thế nào. "Cậu ta cũng chiến đấu rất tốt." Tim Lửa nhận xét. "Mình nghĩ đã đến lúc cậu ta trở thành chiến binh rồi."

Văn Xám phát ra một tiếng rừ nhất trí. "Sao Xanh có biết việc này không?"

"Chưa. Cậu là mèo bảo trợ của chân Điều Hâu. Cậu nên đề nghị với bà."

"Nhưng mình đã không có mặt ở đó."

"Không quan trọng." Tim Lửa huých bạn mình một cái. "Thôi, bây giờ đi nói với Sao Xanh đi."

Tộc trưởng bộ tộc Sấm và hầu hết các chiến binh vẫn còn ở trong trạng trống trong khi Nanh Vàng và chân Xỉ Than phân phát mạng nhện để cầm máu và hạt anh túc để giảm đau. Mặt Vện đã đưa đám con của mình ra ngoài để xem chuyện gì xảy ra, và bé Mây đang lảng xảng quấy rầy hết chiến binh này đến chiến binh khác với hàng loạt câu hỏi về trận chiến. Chân Điều Hâu cũng ở đó, đang tỉ mỉ tự liếm khắp người; Tim Lửa cảm thấy nhẹ nhõm vì cậu ta không bị thương nặng lắm.

Hai chiến binh đến bên Sao Xanh và Tim Lửa, một lần nữa, kể lại cậu chuyện về kỹ năng của chân Điều Hâu trong việc ngửi thấy mùi kẻ thù, và sự dũng mãnh của cậu trong trận chiến. "Nhờ chân Điều Hâu mà tất cả chúng ta đã được báo động," chú meo.

"Chúng tôi nghĩ cậu ta nên được phong danh chiến binh." Văn Xám thêm.

Sao Xanh gật đầu trầm tư. "Ta đồng ý. Hôm nay chân Điều Hâu đã cho thấy mình rất xứng đáng với điều đó." Bà đứng dậy, bước vào giữa những mèo cất giọng. "Tất cả những mèo đủ lớn để tự săn mỗi hãy đến đây dưới Bục Đá để họp bộ tộc."

Hoa Vàng xuất hiện ngay lập tức từ phía nhà trẻ, theo sau là Đuôi Đốm Xám và Tai Nhỏ ì ạch lê tới từ phía hang mèo già. Khi họ đã tụ tập quanh Sao Xanh, bà meo, "chân Điều Hâu, đến đây."

Chân Điều Hâu ngược lên, ngạc nhiên, và hồi hộp bước đến chỗ Sao Xanh. Tim Lửa có thể thấy anh chàng không biết tí gì về những gì đang xảy ra.

"Chân Điều Hâu, hôm nay chính cậu đã cảnh báo cho bộ tộc biết, và cậu đã chiến đấu rất dũng cảm trong trận đấu," Sao Xanh meo. "Đã đến lúc cậu trở thành chiến binh rồi."

Mồm cậu lính nhỏ há hốc ra. Mắt cậu sáng long lanh, phấn khích khi Sao Xanh tuyên bố những lời nghi thức:

"Ta, Sao Xanh, tộc trưởng bộ tộc Sấm, mời gọi những chiến binh tổ tiên của ta hãy nhìn xuống anh lính nhỏ này. Anh đã luyện tập cật lực để hiểu rõ luật lệ cao quý của các ngài và để đáp lại, ta tiến cử anh ấy với các ngài như một chiến binh thực thụ." Bà gắn ánh mắt xanh thắm của mình vào Chân Điều Hâu. "Chân Điều Hâu, anh có hứa sẽ giữ gìn luật chiến binh và hứa sẽ bảo vệ và bênh vực bộ tộc này, kể cả khi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình hay không?"

Chân Điều Hâu khẽ run, nhưng giọng cậu dứt khoát khi meo. "Có."

"Vậy thì với quyền năng của bộ tộc Sao, ta sẽ phong danh chiến binh cho anh: chân Điều Hâu, từ khoảnh khắc này anh sẽ được biết đến là Long Điều Hâu. Bộ tộc Sao rất vinh dự vì linh tính và sự quyết đoán của anh, và chúng ta chào đón anh như một chiến binh thực thụ của bộ tộc Sấm."

Khi dứt lời, Sao Xanh bước đến chỗ Long Điều Hâu và đặt mồm bà vào cái đầu hơi cúi xuống của cậu. Long Điều Hâu liếm vai bà một cách tôn kính, sau đó hiên ngang bước đến đứng giữa Tim Lửa và Văn Xám.

Những mèo chứng kiến liền cất tiếng ca tụng cái tên chiến binh mới. "Long Điều Hâu! Long Điều Hâu!" Họ bắt đầu xúm quanh, chúc mừng và cầu chúc những điều tốt lành cho cậu.

Me của cậu, Long Tuyết, ấn mõm vào hông cậu, trong khi đôi mắt xanh da trời đậm của bà sáng lên rạng rỡ.

"Đêm nay cậu phải thức canh một mình," Bão Cát nói, và huých Long Điều Hâu một cái thân thiện. "Tạ ơn bộ tộc Sao! Tất cả chúng ta có một đêm nghỉ ngơi rồi!"

Long Điều Hâu tràn ngập vui sướng đến nỗi khó có thể trả lời chính chu được, chỉ vượt ra một tiếng rừ sâu, hài lòng. "Cảm ơn, Văn Xám," cậu cà lăm. "Và cả thầy nữa, Tim Lửa."

Tim Lửa cảm thấy hãnh diện khi thấy cuối cùng thì cậu mèo này cũng trở thành một chiến binh, Long Điều Hâu hầu như đã là lính nhỏ của chú. Điều đó đền bù đôi chút cho việc biết rằng mình sẽ không bao giờ được trải qua sự kiện như thế này với chân Xỉ Than. Bây giờ bộ tộc Sao đã an bài một số phận khác cho cô. Vì buổi lễ đã kết thúc, sự mệt mỏi lại dội ào xuống Tim Lửa. Chú định trở về hang chiến binh thì thấy chân Xỉ Than đang tộc tuệch tiến nhanh đến bên em trai mình.

"Chúc mừng, Long Điều Hâu!" Cô meo, đôi mắt xanh của cô lấp lánh khi cô liếm lia lia vào đôi tai của cậu.

Tiếng rừ rừ của Long Điều Hâu ngừng lại và đôi mắt cậu lộ vẻ buồn rầu. "Đáng lẽ chị cũng phải thức canh cùng với em rồi," cậu lẩm bầm, nhẹ nhàng hít cái chân bị thương của cô.

"Không, chị ổn mà," chân Xỉ Than khăng khăng. "Em sẽ phải làm chiến binh cho cả hai tụi mình đấy nhé. Còn chị sẽ phải chú tâm để trở thành một mèo lang y vĩ đại nhất mà khu rừng từng có!"

Tim Lửa liếc nhìn cô mèo lông xám đậm với vẻ khâm phục. Chú biết chân Xỉ Than đã hạnh phúc thật sự khi trở thành học trò của Nanh Vàng. Cô sẽ trở thành một con mèo lang y giỏi. Nhưng lẽ ra cô cũng đã là một chiến binh giỏi. Phải có tinh thần đặc biệt lắm, chú nghĩ, mới không ganh tị với niềm hân

hoan của em trai mình. Như bao lần, hễ nhìn cảnh chân Xỉ Than bị thương là Tim Lửa lại nhớ đến Vuốt Cọp. Tim Lửa chắc chắn ông thủ lĩnh trợ tá đã gây tai nạn cho cô, cũng như mới gần đây đã cố gài cho chú chết đuối. Tuy nhiên, hôm nay Vuốt Cọp đã chiến đấu với sức mạnh của bộ tộc Sao. Nếu không có ông ta, hẳn là họ đã thua trong trận chiến rồi. *Nếu mình vạch trần được sự phản bội của ông ta, Tim Lửa tự chất vấn mình, thì ai sẽ bảo vệ bộ tộc Sấm?*

Sau cuộc đột nhập, Tim Lửa cảm thấy đỡ lo khi thấy Văn Xám giữ lời hứa ở lại quanh trại, đi tuần tra, đi săn hoặc giúp Nanh Vàng và chân Xỉ Than bổ sung kho thuốc của họ. Vuốt Cọp không nói gì, nhưng Tim Lửa hy vọng là ông ta có để ý thấy.

Tuy nhiên, vào buổi sáng thứ ba, Tim Lửa tỉnh giấc bởi tiếng động trong cái ổ bên cạnh mình, và mở mắt ra đúng lúc thấy Văn Xám lén ra khỏi hang. "Văn Xám?" Chú khẽ gọi, nhưng anh bạn chú đã biến mất mà không đáp lời.

Cẩn thận không đánh thức Bão Cát đang ngủ phía bên kia, Tim Lửa đứng dậy và lách ra khỏi những cành cây. Chú bươn ra trắng trống, chớp mắt và thấy Văn Xám biến mất vào đường hầm kim tước. Chú cũng thấy Văn Đen đang nằm thụp cạnh đồng mỗi tươi, ngược lên với một con chuột đồng đu đưa nơi miệng. Mắt anh ta dán chặt ra lối rẽ vào đường hầm.

Tim Lửa cảm thấy nặng trĩu như đeo một hòn đá lạnh ngắt trong bụng. Nếu Văn Đen đã thấy Văn Xám đi, điều đó có nghĩa là chẳng bao lâu sau Vuốt Cọp sẽ biết chuyện. Rồi sau đó, ông thủ lĩnh trợ tá sẽ muốn biết chính xác là Văn Xám đi đâu. Thậm chí ông ta còn theo dõi cậu và bắt quả tang cậu với Suối Bạc.

Hầu như vô thức, Tim Lửa lao tới trước. Chú buộc mình phải bước nhanh, nhưng không tỏ ra vội vã. Khi chú đi ngang qua đồng mỗi, chú gọi to. "Chào Văn Đen! Chúng tôi sẽ đi săn đây.

Mèo dậy thì bắt được mồi, anh biết đấy!" Không cần đợi câu trả lời của Văn Đen, chú bước vào đường hầm. Một khi đã rời khỏi tầng trống chính, chú tăng tốc, băng lên đỉnh khe núi. Không thấy Văn Xám đâu cả, nhưng mùi của cậu ấy còn rất mới, dẫn thẳng một mạch đến gò đá Thái Dương.

*Nhưng họ đã đồng ý chỉ gặp nhau ở điểm Bốn Cây thối mà, chú nghĩ.*

Tim Lửa vắt giò lên cổ chạy hết tốc lực, phớt lờ những âm thanh mời gọi và những mùi hấp dẫn của lũ mồi tươi dưới những bụi cây thấp. Chú hy vọng bắt kịp Văn Xám và hướng bạn quay lại trước khi bạn chú gặp Suối Bạc, để phòng trường hợp Vuốt Cọp đã ở ngoài rừng rồi, nhưng lúc đến gần gò đá Thái Dương, chú không thấy bóng dáng cậu ấy đâu cả. Tim Lửa dừng lại ở bìa rừng và đánh hơi. Văn Xám ở gần đâu đây, chú chắc chắn, và chú cũng có thể ngửi mùi của Suối Bạc, nhưng những mùi của hai mèo này bị bao phủ bởi một mùi gì đó khiến lông Tim Lửa dựng đứng lên – mùi máu!

Đúng lúc đó, chú nghe thấy một tiếng rên nhỏ, quái đản từ những tảng đá phía trước, âm thanh không lẫn vào đâu được của một mèo đang đau đớn tột cùng. "Văn Xám!" Chú ngao. Chú đâm bổ tới và phóng lên mặt dốc của tảng đá gần nhất. Những gì mà chú thấy từ trên tảng đá khiến chú phải dừng sững lại.

Phía dưới, trong một khe sâu giữa tảng đá này và tảng đá kế tiếp, Suối Bạc đang nằm nghiêng qua một bên. Khi Tim Lửa nhìn, kinh hoàng, một cơn co thắt giật mạnh hết chiều dài cơ thể cô, và chân tay cô giãy giụa. Cô lại học lên một tiếng rên đau đớn khác.

"Văn Xám!" Tim Lửa há hốc miệng.

Văn Xám đang thụp xuống bên cạnh Suối Bạc, điên cuồng liếm cái bụng căng tròn cô. Cậu ngược lên khi nghe tiếng Tim Lửa.

"Tim Lửa! Bọn trẻ... bọn trẻ sắp chào đời, và có chuyện không ổn rồi. Gọi Nanh Vàng mau!"

"Nhưng..." Tim Lửa kìm nén lời phản kháng lại. Chân chú đã chuyển động, đưa chú xuống khỏi tảng đá và trở lại khu đất trống về lại rừng cây. Tim Lửa chạy như thể chú chưa từng bao giờ chạy, nhưng cho dù vậy, một phần tâm trí chú mách bảo rằng mọi chuyện đến đây là kết thúc. Bây giờ thì mọi mèo trong bộ tộc sẽ biết chuyện về Văn Xám và Suối Bạc. Sao Xanh và Sao Xoắn sẽ làm gì họ khi mọi chuyện đã xong xuôi?

Trước khi kịp bước thì chú đã về đến trại. Chú lao thật nhanh xuống khe núi, xém chút nữa là xô ngã chân Xỉ Than ở lối vào đường hầm kim tước. Cô lùi bắn lại cùng với một tiếng kêu phản đối, văng hết cả những lá thuốc mà cô vừa thu hái được. "Tim Lửa, cái..."

"Nanh Vàng đâu rồi?" Tim Lửa thở hết hơi.

"Nanh Vàng?" Đột nhiên chân Xỉ Than tỏ ra nghiêm trang khi cô cảm giác được sự cấp bách của Tim Lửa. "Bà đã đến bãi đá Hang Rắn rồi. Đó là nơi tốt nhất để tìm cỏ thi."

Tim Lửa dậm chân chạy tiếp, sau đó dừng lại, cảm thấy tuyệt vọng. Nếu đến bãi đá Hang Rắn gọi Nanh Vàng thì sẽ mất rất nhiều thời gian. Suối Bạc cần sự trợ giúp ngay bây giờ!

"Có chuyện gì vậy?" Chân Xỉ Than hỏi.

"Có một mèo - Suối Bạc - đang ở cạnh gò đá Thái Dương. Cô ấy đang sinh con, nhưng có gì đó không ổn."

"Ôi, bộ tộc Sao phù hộ cô ấy!" Chân Xỉ Than thốt lên. "Em đến ngay. Đợi đã... để em lấy theo những thứ cần thiết." Cô biến mất vào hàng kim tước. Tim Lửa đợi, nôn nóng cào cào chân xuống đất, cho đến lúc chú thấy sự chuyển động bên trong

đường hầm trở lại. Nhưng đó không phải là chân Xỉ Than, mà là Long Điều Hâu.

"Chân Xỉ Than bảo em đi gọi Nanh Vàng," nó nói to khi phóng sượt qua Tim Lửa, thẳng lên khe núi.

Cuối cùng, chân Xỉ Than cũng xuất hiện trở lại. Miệng cô kẹp chặt một bó dược thảo được gói trong lá. Cô phẩy đuôi với Tim Lửa khi đến nơi, ra hiệu cho chú dẫn đường.

Mỗi bước trong cuộc hành trình đó là cả một sự dày vò đối với Tim Lửa. Chân Xỉ Than đã cố hết sức, nhưng cái chân tật nguyên đã níu bước cô lại. Thời gian dường như giãn dài ra. Bỗng giật mình hoảng hốt, Tim Lửa nhớ lại giấc mơ của mình, về một nữ miu lông bạc không có mặt từ từ biến mất, để lại những đứa con của chị gào khóc thảm thiết trong màn đêm. Chẳng lẽ đó là Suối Bạc?

Ngay khi gò đá Thái Dương hiện ra, Tim Lửa phóng lên trước chân Xỉ Than. Khi chú tiến lên chân tảng đá, nhìn xuống khe đá, nơi Vằn Xám và Suối Bạc đang nằm. Tim của Tim Lửa như bị đứt phăng đi. Bộ lông sẫm màu và thân hình vạm vỡ không lằm vào đầu dược của Vuốt Cọp! Chắc hẳn Vằn Đen đã thông báo với ông thủ lĩnh trợ tá, và ông ta đã lần theo mùi của Vằn Xám. Tim Lửa đã vượt qua ông ta khi chú lao trở về trại mà không nhận ra.

"Tim Lửa," Vuốt Cọp ngao, quay đầu lại khi Tim Lửa bò lên tảng đá. "Anh biết gì về điều này?"

Tim Lửa nhìn xuống khe đá. Suối Bạc vẫn nằm nghiêng một bên, nhưng những cơn co thắt làm rung chuyển cơ thể cô giờ chỉ còn là những cái giật nhẹ yếu ớt. Giờ cô đã ngừng rên siết; Tim Lửa đoán là cô quá kiệt sức. Vằn Xám rúc sát mình vào cô. Cậu rên ư ử những âm thanh trầm đục sâu trong lồng ngực, và đôi mắt vàng của cậu dán chặt vào khuôn mặt của cô

mèo. Tim Lửa không nghĩ là có mèo nào trong số họ nhận ra sự có mặt của Vuốt Cọp.

Trước khi Tim Lửa trả lời câu hỏi của ông thủ lĩnh trợ tá, chân Xỉ Than đã đi vòng qua chân những tảng đá và len vào giữa khe đá để đến bên Suối Bạc. Cô bỏ bó thuốc xuống và khom mình hít ngửi cô mèo xám bạc.

"Tim Lửa!" Thoáng sau, cô gọi. "Xuống đây! Em cần thầy giúp!"

Phót lờ tiếng rít giận dữ của Vuốt Cọp, Tim Lửa nhảy xuống khe núi, đau đớn bám những móng vuốt của mình xuống vách đá dựng đứng. Khi chân chú chạm đất, chân Xỉ Than đến bên chú. Cô tha một con mèo con nhỏ tí, mắt nhắm nghiền, tai ép sát đầu, và một bộ lông xám đậm phủ kín cơ thể nó.

"Nó chết hả?" Tim Lửa thì thào.

"Không!" Chân Xỉ Than đặt con mèo con xuống và vỗ nó về phía Tim Lửa. "Liếm đi, Tim Lửa! Làm cho nó ấm lên, cho máu nó lưu thông."

Nói đoạn, cô quay lại khoảng không hẹp và trở về Suối Bạc. Thân hình cô che hết tầm nhìn của Tim Lửa khiến chú không thấy được chuyện gì đang xảy ra, nhưng chú nghe thấy tiếng cô học trò lang y bắt đầu meo trấn an Suối Bạc, và một câu hỏi lo lắng của Văn Xám.

Tim Lửa cúi xuống con mèo con và rê lưỡi mình khắp cơ thể bé xíu của nó. Mất một lúc lâu, nó không có phản ứng gì, và Tim Lửa bắt đầu nghĩ là chân Xỉ Than đã lầm, rốt cuộc con mèo cũng đã chết rồi. Nhưng sau đó, chú cảm thấy một cái rùng mình nhẹ hều trên thân thể nó và nó há miệng ra meo một cái không thành tiếng. "Nó còn sống!" Tim Lửa thở gấp.

"Phải," chân Xỉ Than nói với chú. "Liếm tiếp đi. Sắp có thêm một con nữa ngay bây giờ. Đúng rồi, Suối Bạc... cô đang làm

tốt lắm."

Vuốt Cọp đã xuống khỏi tảng đá và đang đứng ở miệng khe đá với cái nhìn hung dữ trên khuôn mặt. "Đó là một mèo bộ tộc Sông," ông ta rít chìn chịt. "Một trong số các người nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra chứ?"

Trước khi mèo nào có thời gian trả lời, chân Xỉ Than thốt lên một tiếng hân hoan. "Cô làm được rồi, Suối Bạc!" Loáng sau, cô trở ra với một con mèo con bé xíu khác trong miệng, và đặt nó xuống trước mặt Vuốt Cọp. "Này, liếm đi."

Vuốt Cọp nhìn cô trợn trừng. "Ta không phải mèo lang y."

Đôi mắt xanh của chân Xỉ Than long lên khi cô tròn xoe nhìn ông thủ lĩnh trợ tá. "Ông có lưỡi mà, phải không? Liếm đi, cái đống lông vô dụng. Ông muốn nó chết à?"

Tim Lửa sững người, những tưởng Vuốt Cọp sẽ lao đến cô và vung móng vuốt ra chém cô một cái thẳng cánh. Nhưng thay vào đó, ông mèo mướp sậm màu cúi cái đầu to đùng của mình xuống và bắt đầu liếm đứa trẻ thứ hai.

Ngay lập tức, chân Xỉ Than trở lại với Suối Bạc. Tim Lửa nghe cô meo. "Cô cần phải nuốt lá thuốc này. Này, Vần Xám, mớm cho cô ấy ăn càng nhiều càng tốt. Chúng ta phải cầm máu lại."

Tim Lửa ngừng liếm đứa trẻ một lúc. Đứa trẻ của chú gờ đang thở đều đặn, và dường như nó đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Tim Lửa ước gì mình có thể biết chuyện gì đang xảy ra bên trong khe đá phía trước kia; chú nghe tiếng chân Xỉ Than ngao. "Cố lên, Suối Bạc," và một tiếng meo hoảng hốt, lớn hơn từ Vần Xám. "Suối Bạc!"

Nghe tiếng kêu thê thiết của bạn, Tim Lửa không thể ở phía sau thêm nữa. Để đứa trẻ nằm đó, chú lao tới trước cho đến khi chú có thể khom người bên cạnh chân Xỉ Than. Chú đến

vừa kịp lúc thấy Suối Bạc ngẩng đầu lên và liếm mặt Văn Xám một cách yếu ớt. "Vĩnh biệt, Văn Xám," cô thều thào. "Em yêu anh. Hãy chăm sóc những đứa con của chúng ta."

Và rồi toàn thân cô mè mướp bạc giật mạnh. Đầu cô gục xuống, chân tay cô giật mạnh, và cô nằm bất động.

"Suối Bạc!" Chân Xỉ Than thì thào.

"Không, Suối Bạc, không." Tiếng kêu của Văn Xám rất nhẹ. "Đừng đi. Đừng bỏ anh mà." Anh cúi xuống cơ thể mảnh mai của cô, dịu dàng hít ngửi cô. Cô vẫn không động đậy.

"Suối Bạc!" Văn Xám chồm đứng lên trên hai chân, đầu ngả ra sau. Tiếng than khóc thảm thiết của cậu

-----oOo-----

## Chương 22

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Vuốt Cọp đi không ngừng nghỉ đằng trước, và lúc Tim Lửa và chân Xỉ Than về đến trại cùng lũ con của Suối Bạc, thì cả bộ tộc đã biết việc vừa xảy ra. Các chiến binh và lính nhỏ đã tụ tập phía ngoài hang của họ, theo dõi trong im lặng. Tim Lửa hầu như có thể nghĩ thấy vẻ sững sờ, không tin nổi của họ.

Sao Xanh đứng ở lối vào nhà trẻ như thể bà đang đợi họ. Tim Lửa nghi ngại bà sẽ đuổi chúng đi và từ chối việc chăm sóc những đứa trẻ của một bộ tộc khác, nhưng bà chỉ lặng lẽ meo. "Vào trong đi."

Ở ngay giữa khoảng giữa của bụi tầm ma dày đặc, tất cả đều im lặng và lờ mờ. Mặt Vện cuộn tròn quanh đám con của chị, chúng đang ngủ thành một đồng màu xám và vàng nâu, với bộ lông trắng của bé Mây nổi bật lên như một mảng tuyết. Gần bên chị, trong cái ổ rêu có hai dải lông tơ xếp hàng, Hoa Vàng đang nằm nghiêng một bên, cho các con của mình bú. Một con màu hoe vàng giống như cô, và con kia là một con mèo mướp sẫm màu.

"Hoa Vàng," Sao Xanh meo nhỏ. "Ta có việc nhờ cô đây. Cô có thể chăm thêm hai đứa nữa được không? Mẹ chúng vừa mới qua đời."

Hoa Vàng ngẩng đầu lên, cái nhìn hoảng hốt của cô dịu lại khi cô nhìn thấy hai mảnh lông vô vọng đong đưa dưới miệng của Tim Lửa và chân Xỉ Than. Chúng đã bắt đầu ngo nguậy yếu ớt, phát ra những tiếng meo re ré, vì đói và sợ hãi.

"Tôi nghĩ..." Hoa Vàng bắt đầu nói.

"Khoan," Đuôi Chấm cắt ngang; bà đã xộc vào trong nhà trẻ ngay sau Tim Lửa. "Trước khi cô đồng ý bất cứ điều gì, Hoa Vàng, hãy bảo Sao Xanh nói cho cô biết đây là những đứa con của ai."

Tim Lửa bỗng cảm thấy lo lắng. Mặc dù Đuôi Chấm là một bà mẹ tốt, nhưng tính khí bà vốn dữ tợn, chú đoán bà sẽ không nhìn tử tế đối với bọn trẻ không thuộc bộ tộc này cũng chẳng thuộc bộ tộc kia.

"Ta sẽ không giấu cô ấy một chuyện như thế này," Sao Xanh bình tĩnh meo. "Hoa Vàng, đây là những đứa con của Văn Xám. Mẹ của chúng là Suối Bạc – một mèo bộ tộc Sông."

Mắt Hoa Vàng mở to lên sừng sốt, và Mặt Vện, tỉnh hẳn khỏi giấc ngủ gà gật, vểnh tai lên.

"Văn Xám chắc hẳn đã lén lút hẹn hò với cô ta nhiều mùa trăng rồi," Đuôi Chấm rít lên. "Mèo trung thành nào mà lại làm như vậy? Cả hai đứa chúng nó đều phản bội lại chính bộ tộc của mình. Những đứa trẻ này mang trong mình dòng máu xấu xa."

"Vớ vẩn," Sao Xanh quát, lông cổ bà đột nhiên dựng lên. Tim Lửa nhăn mặt – chú hiếm khi thấy tộc trưởng của mình giận dữ như vậy. "Bất kể chúng ta nghĩ gì về Văn Xám và Suối Bạc chẳng nữa, những đứa trẻ này hoàn toàn vô tội. Cô có nhận nuôi chúng không, Hoa Vàng? Bọn chúng sẽ chết nếu không có mẹ."

Hoa Vàng lẩn chần, và sau đó thở dài. "Làm sao tôi có thể nói không được cơ chứ? Tôi có nhiều sữa mà."

Đuôi Chấm khịt mũi với vẻ bất mãn và quay ngoắt lưng đi khi Tim Lửa và chân Xỉ Than nhẹ nhàng đặt những đứa trẻ xuống

ổ của Hoa Vàng. Cô miu màu hoe vàng cúi xuống để chỉ đường cho chúng đến bụng của mình, và tiếng kêu thét tuyệt vọng của chúng tắt hẳn khi chúng rúc vào hơi ấm cơ thể cơ và tìm được chỗ để bú.

"Cảm ơn, Hoa Vàng." Sao Xanh rừ rừ.

Tim Lửa nhận thấy bà đang nhìn xuống hai đứa trẻ với vẻ khao khát. Chú tự hỏi không biết bà có đang nghĩ về những đứa con thất lạc của chính mình hay không, và những nghi ngờ của chú về điều thật sự xảy ra với họ lại tràn về. Có thể nào họ là Bàn Chân Sương và Long Đá Quý, còn sống và khỏe mạnh ở bộ tộc Sông? Bà có biết điều đó không?

Dòng suy nghĩ của chú bị đứt ngang khi chân Xỉ Than đột ngột quay đi và bước ra khỏi hang. Tim Lửa lật đật ra theo, và thấy cô cúi mình ở bên ngoài nhà trẻ, đầu gục vào hai chân trước. "Chuyện gì vậy?" Chú hỏi.

"Suối Bạc chết rồi." Tim Lửa hầu như không nghe được câu trả lời ghen ngào của cô. "Em đã để cô ấy chết."

"Không đúng!"

Chân Xỉ Than ngược lên, chớp mắt. Đôi mắt xanh của cô đầm đìa những giọt nước mắt đau khổ. "Em được coi là mèo lang y. Em phải có nhiệm vụ cứu mèo."

"Em đã cứu hai đứa trẻ mà." Tim Lửa nhắc cô, tiến đến bên cô và áp má mình sát vào má cô.

"Nhưng em không cứu được Suối Bạc."

Nỗi cảm thông ngập tràn trong Tim Lửa. Chú hiểu chân Xỉ Than cảm giác như thế nào, và chú muốn bảo rằng cô đã sai khi tự trách mình, nhưng chú không biết phải nói làm sao cả. Cảm thấy vô dụng và sâu não, chú bắt đầu liếm cô nhẹ nhàng.

"Chuyện gì vậy?" Tim Lửa ngược lên thấy Nanh Vàng đang đứng trước mặt họ, một cái cau mày không biểu hiện lên trên khuôn mặt xám rộng của bà. "Ta đã nghe đúng về Văn Xám và một cô mèo bộ tộc Sông chẳng?"

Chân Xỉ Than thậm chí không để ý mèo bảo trợ của mình đang ở đó. Vì vậy Tim Lửa phải giải thích.

"Chân Xỉ Than rất xuất sắc," chú bảo với bà lang y già. "Những đứa trẻ đó chắc chắn đã chết nếu như không có cô ấy."

Nanh Vàng gật đầu. "Ta đã gặp Vuốt Cọp," bà meo giọng the thé. "Lông Điều Hâu đang dẫn ta đến gò đá Thái Dương thì giữa đường gặp ông ấy. Ông ta tức lồng lộn về những đứa trẻ. Nhưng ông ta không giận dữ với con đâu, chân Xỉ Than," bà thêm. "Ông ta biết con đã làm tròn trách nhiệm của mình, như bất cứ mèo lang y nào khác cũng sẽ làm vậy."

Nghe thế, chân Xỉ Than ngược lên. "Con sẽ không bao giờ làm mèo lang y cả," cô cay đắng đáp lại. "Con thật vô dụng. Con đã để Suối Bạc chết."

"Cái gì?" Nanh Vàng giận dữ gừ, cong cái hình hài màu xám gầy còm của bà lên. "Đó là điều ngu ngốc nhất ta từng nghe."

"Nanh Vàng..." Tim Lửa bắt đầu phản đối giọng điệu gay gắt của bà, nhưng bà mèo lang y phớt lờ chú.

"Con đã cố hết sức rồi, chân Xỉ Than," bà ngao. "Không mèo nào có thể làm tốt hơn được."

"Nhưng chưa đủ tốt," chân Xỉ Than ảo não chỉ ra. "Nếu bà có mặt ở đó, bà đã cứu được cô ấy rồi."

"Hả? Bộ tộc Sao nói với con như vậy hả? Chân Xỉ Than, đôi khi có mèo chết, và không mèo nào có thể làm gì cho điều đó

được cả." Bà phọt ra một tiếng khàn đặc, nửa cười nửa mắng.  
"Kể cả ta."

"Nhưng con đã *để mất* cô ấy, Nanh Vàng."

"Ta biết. Đó là một bài học khó khăn." Giờ đã có vẻ thông cảm thô ráp trong giọng meo của bà mèo già. "Nhưng trước giờ ta đã để mất nhiều mèo rồi - nhiều hơn ta có thể đếm. Mọi mèo lang y trên đời này đều phải vậy. Con phải sống với nó. Con phải tiếp tục." Bà huých chân Xỉ Than bằng cái mõm đầy sẹo chiến trường của bà, và cứ tiếp tục huých cho đến khi cô mèo trẻ loạng choạng đứng dậy. "Đi nào. Có chuyện phải làm kìa. Tai Nhỏ lại đang phàn nàn về bệnh đau khớp của ông ta đấy."

Bà dìu chân Xỉ Than về hướng hang của bà và dừng lại liếc qua vai nhìn Tim Lửa. "Đừng lo," bà meo với chú. "Nó sẽ ổn thôi."

Tim Lửa nhìn hai mèo băng qua trắng trống và biến mất vào hang của Nanh Vàng.

"Cậu có thể tin vào Nanh Vàng." Nghe thấy tiếng meo lặng lẽ, Tim Lửa quay sang thì thấy Sao Xanh. "Bà ấy sẽ chăm lo cho chân Xỉ Than vượt qua việc này."

Tộc trưởng bộ tộc đang ngồi ngay phía ngoài nhà trẻ, đuôi xếp gọn gàng quanh chân bà. Bất chấp mọi xôn xao về cái chết của Suối Bạc và sự phát hiện về mối quan hệ bất chính của Văn Xám, bà vẫn điềm tĩnh như mọi khi.

"Sao Xanh," Tim Lửa ngân ngại meo, "giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra với Văn Xám? Cậu ấy có bị trừng phạt không?"

Sao Xanh lộ vẻ trầm ngâm. "Ta chưa thể trả lời ngay được, Tim Lửa," bà thừa nhận. "Ta phải bàn bạc việc đó với Vuốt Cọp và những chiến binh khác."

"Văn Xám không còn cách nào khác." Tim Lửa bỗng thốt lên bức bối.

"Không còn cách nào khác - khi mà cậu ta phản bội lại bộ của mình và luật chiến binh để quan hệ với Suối Bạc?" Mắt Sao Xanh quắc lên, nhưng giọng nói của bà không giận dữ như Tim Lửa nghĩ. "Ta hứa với anh một điều," bà thêm. "Ta sẽ không làm gì cho đến khi cơn sốc qua đi. Chúng ta cần phải cân nhắc tất cả mọi việc một cách cẩn thận."

"Dẫu vậy bà không thật sự sốc lắm, phải không?" Tim Lửa liều lĩnh hỏi. "Có phải bà đã đoán được việc sẽ xảy ra không?" Chú nửa muốn Sao Xanh đừng trả lời. Bà giữ chặt chú vài nhịp tim đập trong ánh mắt xanh sắc sảo của bà. Trong đôi mắt ấy, chú thấy, có sự thông thái và cả nỗi đau.

"Phải, ta đã nghi ngờ," cuối cùng bà meo. "Vị trí của tộc trưởng là phải biết mọi việc. Và chính xác là ta không mù trong các cuộc Tụ Hạp."

"Vậy... vậy sao bà không ngăn việc đó lại?"

"Ta đã hy vọng Văn Xám sẽ tự nhớ đến lòng trung thành với bộ tộc mình," Sao Xanh đáp. "Ta biết, cho dù cậu ta không biết, rằng một điều gì đó sẽ xảy ra để kết thúc việc này, sớm hay muộn thôi. Tuy nhiên, ta chỉ mong ước nó đừng kết thúc quá bi thảm, cho cả hai mèo họ. Mặc dù ta không biết Văn Xám sẽ đối phó thế nào với việc nhìn những đứa con mình lớn lên trong một bộ tộc khác."

"Bà hiểu điều đó, phải không?" Những lời nói vọt ra khỏi miệng Tim Lửa trước khi chú kịp nghĩ xem mình đang nói điều gì. "Điều đó đã xảy ra với bà mà."

Sao Xanh ngay sững người lại và Tim Lửa chùn bước trước ngọn lửa giận dữ thành lình cháy lên trong mắt bà. Sau đó, bà

thả lỏng người, và cơn giận dữ được thay thế bởi ánh nhìn xa xăm về những ký ức và sự mất mát.

"Cậu đã đoán được rồi," bà lầm bầm. "Ta nghĩ cậu đã đoán được rồi. Đúng vậy, Tim Lửa, Bàn Chân Sương và Long Đá Quý đã từng là con của ta."

-----oOo-----

# Chương 23

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Lại đây," Sao Xanh ra lệnh. Bà bắt đầu chậm rãi bước ngang trại về phía hang của bà, bỏ lại Tim Lửa không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo bà. Khi đã vào bên trong, bà bảo chú ngồi xuống, và bà nằm xuống ổ của mình.

"Cậu biết được bao nhiêu?" Bà hỏi Tim Lửa, đôi mắt xanh da trời của bà dò xét chú.

"Chỉ biết rằng Tim Cây Sồi đã từng mang hai đứa trẻ bộ tộc Sấm về bộ tộc Sông," Tim Lửa thừa nhận. "Ông ấy nói với Hồ Xám - đó là bà miu đã cho chúng bú - rằng ông không biết chúng có gốc gác từ đâu."

Sao Xanh gật đầu, ánh mắt bà dịu lại. "Ta biết Tim Cây Sồi sẽ trung thành với ta mà," bà lầm bầm. Bà ngẩng đầu lên. "Ông ta là cha của lũ trẻ," bà thêm. "Cậu có đoán được điều đó không?"

Tim Lửa lắc đầu. Nhưng điều đó cũng có lý vì Tim Cây Sồi đã rất mong muốn Hồ Xám chăm sóc những đứa trẻ bất hạnh. "Chính xác điều gì đã xảy ra với các con của bà?" Chú gắng hỏi, sự tò mò khiến chú chẳng còn giữ ý tứ. "Tim Cây Sồi không đánh cắp chúng phải không?"

Tai của vị tộc trưởng bộ tộc giật một cách mất kiên nhẫn. "Đương nhiên là không." Đôi mắt của bà xoáy vào mắt Tim Lửa, đột nhiên nó chất chứa nỗi đau thương mà chú không tài nào tưởng tượng ra được. "Không, ông ấy không đánh cắp chúng. Mà ta đã cho chúng đi."

Tim Lửa trợn mắt không tin nổi. Chú không thể làm gì ngoài việc đợi bà mèo giải thích.

"Tên chiến binh của ta là Long Xanh," bà bắt đầu. "Cũng giống như cậu, ta không mong muốn gì hơn ngoài việc được phục vụ cho bộ tộc của mình. Tim Cây Sồi và ta gặp nhau tại một cuộc Tụ Họp vào đầu một mùa lá trụi, khi chúng ta vẫn còn trẻ và bông bột. Chúng ta là bạn của nhau không bao lâu. Khi ta phát hiện ra mình có mang, ta đã định sẽ sinh chúng cho bộ tộc Sấm. Không ai hỏi ta cha chúng là ai - nếu nữ miu không muốn nói ra thì đó là lựa chọn của cô ta."

"Nhưng sau đó...?" Tim Lửa thúc giục bà.

Đôi mắt của Sao Xanh nhìn mông lung vào một điểm đằng xa, như thể bà đang nhìn vào quá khứ xa xăm vậy. "Sau đó thủ lĩnh trợ tá bộ tộc của ta, Đốm Hung, quyết định nghỉ hưu. Ta biết mình rất có cơ may được chọn đảm đương vị trí của ông. Mèo lang y của bọn ta cũng đã bảo cho ta biết rằng bộ tộc Sao đã định đoạt một số mệnh vĩ đại cho ta. Nhưng ta cũng biết rằng bộ tộc sẽ không bao giờ chọn một nữ miu đang nuôi con làm thủ lĩnh trợ tá."

"Vì thế bà đã cho chúng đi?" Tim Lửa không thể ngăn nổi sự hoài nghi thoát ra trong lời nói của mình. "Bà không thể đợi cho đến khi chúng rời nhà trẻ sao? Chắc hẳn bà vẫn có thể trở thành thủ lĩnh trợ tá khi bọn trẻ đã đủ lớn để tự chăm sóc mình."

"Đó không phải là một quyết định dễ dàng," Sao Xanh bảo chú, giọng bà nặng nề nỗi đau đớn. "Đó là một mùa lá trụi khắc nghiệt. Bộ tộc đã phải nhịn đói và ta không có đủ sữa để nuôi con. Ta biết rằng ở bộ tộc Sông, chúng sẽ được chăm sóc tốt hơn. Vào những ngày đó, con sông đầy cá, và những mèo bộ tộc Sông không bao giờ bị đói cả."

"Nhưng để mất chúng..." Tim Lửa chớp mắt trước nỗi đau xé lòng mà chú đồng cảm với bà.

"Tim Lửa, ta không cần cậu nói cho ta biết sự lựa chọn của ta đã khó khăn như thế nào. Ta đã trằn trọc thức trắng nhiều đêm, quyết định xem mình phải làm gì. Điều gì tốt nhất cho bọn trẻ... điều gì tốt nhất cho mình... và điều gì tốt nhất cho bộ tộc."

"Chắc hẳn là có những chiến binh khác sẵn sàng cho vị trí thủ lĩnh trợ tá?" Tim Lửa vẫn tranh đấu để chấp nhận việc Sao Xanh đã quá tham vọng đến nỗi bà đã cho đi những đứa con ruột rà của mình.

Sao Xanh bất giác ngược cầm lên ngạo nghễ. "Ồ, có chứ. Có Vuốt Cây Kế (\*). Ông ta là một chiến binh kiệt xuất, dũng mãnh và gan dạ. Nhưng câu trả lời của ông ta cho tất cả mọi vấn đề là đánh nhau. Liệu ta có thể chịu ngồi nhìn ông ta lên làm thủ lĩnh trợ tá, và sau đó là tộc trưởng, để ông ta ném bộ tộc vào những cuộc chiến đấu không cần thiết?" Bà thần thờ lắc đầu. "Tim Lửa à, ông ta đã chết hết như ông ta sống, một vài mùa trước khi cậu đến gia nhập với chúng tôi, trong đợt tấn công một đội tuần tra bộ tộc Sông vùng biên giới. Vẫn hung dữ và kiêu ngạo đến phút cuối cùng. Ta không thể nào ủng hộ ông ta và để ông ta hủy hoại bộ tộc được."

(\*) Một loại cây thuộc họ xương rồng, có gai nhọn cực sắc.

"Chính bà đã đưa những đứa trẻ cho Tim Cây Sồi à?"

"Đúng vậy. Ta đã nói chuyện với ông ấy tại một cuộc Tụ Họp, và ông ấy đồng ý nhận chúng. Thế là, vào một đêm nọ, ta đã lén ra khỏi trại và mang chúng đến gò đá Thái Dương. Tim Cây Sồi đang đợi ở đó, và ông mang hai trong số chúng qua sông."

"Hai trong số chúng?" Tim Lửa giật mình. "Ý bà là bà có hơn hai đứa con?"

"Có ba đứa." Sao Xanh gục đầu ủ rũ, tiếng meo của bà gần như không nghe được. "Đứa thứ ba đã quá yếu để đương đầu với chuyến đi. Nó đã chết dọc đường đến đó, cạnh dòng sông."

"Bà đã nói gì với những mèo còn lại của bộ tộc?" Tim Lửa nghĩ lại cuộc Tụ Hạp, khi Da Vá chỉ nói rằng Sao Xanh đã "mất" những đứa con của bà.

"Ta... ta đã làm cho giống như chúng đã bị một con cáo hay một con lửng bắt đi khỏi nhà trẻ. Ta đã khoét một lỗ trên bức tường nhà trẻ trước khi đi, và khi trở về, ta nói rằng ta đã đi săn trong khi lũ con mình ngủ say. Toàn thân bà run lên, và Tim Lửa có thể thấy rằng việc thừa nhận lời nói dối này khiến Sao Xanh còn đau đớn hơn cả mất đi một mạng.

"Tất cả mèo đều bỏ đi tìm," bà tiếp tục. "Và ta cũng đi tìm, mặc dù ta biết rằng chẳng có hy vọng tìm được chúng. Cả bộ tộc tan hoang vì ta." Bà gục đầu xuống chân. Trong một khoảnh khắc quên mất bà là tộc trưởng của mình, Tim Lửa bước ngang qua sàn hang và liếm nhẹ nhàng liếm vào tai bà một cái.

Một lần nữa chú nhớ lại giấc mơ của mình, và nữ miu không có mặt từ từ biến mất, để lại những đứa con khóc than thảm thiết. Chú đã nghĩ nữ miu đó là Suối Bạc, nhưng giờ chú nhận ra đó cũng là Sao Xanh. Giấc mơ vừa là lời tiên tri, vừa là ký ức của bộ tộc. "Tại sao bà lại chia sẻ việc này với con?" Chú hỏi.

Khi Sao Xanh ngược lên, Tim Lửa dường như không thể chịu đựng nổi khi thấy nỗi sầu muộn trong mắt bà.

"Suốt bao mùa qua, ta đã gạt bọn trẻ ra khỏi tâm trí mình," bà trả lời. "Ta trở thành thủ lĩnh trợ tá, rồi sau đó là tộc trưởng, và bộ tộc của ta cần ta. Nhưng gần đây, với các cơn lũ, và những hiểm họa đe dọa bộ tộc Sông... và những khám phá của cậu, Tim Lửa, đã khiến ta nghe lại những việc mà ta đã biết rất rõ rồi... Đến bây giờ lại thêm hai đứa trẻ khác cũng nửa bộ tộc Sông nửa bộ tộc Sấm. Có thể lần này ta sẽ ra những quyết định tốt hơn."

"Nhưng tại sao bà lại kể với con?" Tim Lửa lặp lại.

"Có lẽ sau một quãng thời gian dài ta muốn có một mèo biết được sự thật," Sao Xanh meo, hơi chau mày. "Ta nghĩ trong tất cả các mèo thì cậu có thể hiểu được, Tim Lửa. Đôi khi không có những lựa chọn đúng đâu."

Nhưng Tim Lửa cũng không chắc là mình hiểu chuyện. Tâm trí chú đang quay cuồng. Một mặt, chú hình dung ra cô chiến binh trẻ, Lòng Xanh, đầy tham vọng, quyết định làm điều tốt nhất cho bộ tộc mình, ngay cả khi điều này có nghĩa là một sự hy sinh to lớn không thể nào tưởng tượng được. Mặt khác, chú thấy một người mẹ buồn thương những đứa con mà mình đã bỏ rơi bấy lâu nay. Và một điều có vẻ thực tế hơn hết đối với chú, là hình ảnh một tộc trưởng tài ba đã làm điều mà bà cảm thấy là tốt nhất và âm thầm chịu đựng nỗi đau một mình.

"Con sẽ không kể cho bất cứ mèo nào khác đâu," chú hứa, và nhận thấy bà đã phải tin tưởng chú biết nhường nào nên mới tiết lộ với chú những bí mật của bà thế này.

"Cảm ơn, Tim Lửa," bà trả lời. "Những thời khắc khó khăn vẫn còn ở phía trước chúng ta. Bộ tộc không cần thêm nhiều rắc rối nữa." Bà đứng dậy và đuổi mình như thể bà đã cuộn tròn ngủ một giấc dài. "Bây giờ ta phải nói chuyện với Vuốt Cọp. Còn cậu, Tim Lửa, cậu nên đi tìm anh bạn của cậu đi."

Mặt trời bắt đầu lặn, biến dòng sông thành một dải ruy băng phản chiếu ánh lửa khi Tim Lửa trở lại gò đá Thái Dương. Vần Xám nằm gục cạnh một vồng đất vừa mới đắp xong ở nơi cao nhất của bờ sông, ánh mắt cậu dán chặt vào dòng nước lấp lánh.

"Mình đã chôn cô ấy ở bờ sông," cậu thì thầm khi Tim Lửa bước đến và ngồi xuống bên cạnh cậu. "Cô ấy yêu dòng sông này lắm." Cậu ngước lên nơi mà những ngôi sao đầu tiên của Dải Thiên Hà bắt đầu xuất hiện. "Bây giờ cô ấy đi sẵn cùng bộ tộc Sao rồi," cậu meo khẽ. "Một ngày nào đó mình sẽ gặp lại cô ấy, và tụi mình sẽ được ở bên nhau."

Tim Lửa không biết nói gì. Chú nép người sát hơn vào Vần Xám, và hai mèo nằm đó trong im lặng khi những tia sáng đỏ như máu phai nhạt dần.

"Cậu đã mang bọn trẻ đi đâu vậy?" Cuối cùng Vần Xám meo. "Đáng lẽ chúng phải được chôn cùng với cô ấy."

"Chôn?" Tim Lửa kêu to. "Vần Xám, cậu không biết à? Bọn trẻ còn sống."

Vần Xám nhìn chú, miệng trễ xệ xuống, đôi mắt vàng của cậu chột sáng lên. "Bọn chúng còn sống - những đứa con của Suối Bạc - những đứa con của mình? Tim Lửa, bọn chúng đâu rồi?"

"Trong nhà trẻ bộ tộc Sấm." Tim Lửa vội liếm cậu một cái. "Hoa Vàng đang cho chúng bú."

"Nhưng cô ta sẽ không nuôi chúng đâu, phải không? Cô ta có biết chúng là con của Suối Bạc không?"

"Cả bộ tộc đều biết," Tim Lửa ngập ngừng nói với cậu. "Vuốt Cọp đã thấy tất cả. Nhưng Hoa Vàng không trách bọn trẻ, và Sao Xanh cũng vậy. Bọn chúng sẽ được chăm sóc mà, Vần Xám, chắc chắn."

Văn Xám khắc khừ đứng dậy, chật vật cử động sau một hồi nằm lâu. Cậu nhìn Tim Lửa vẻ ngờ vực, tựa hồ như cậu không thể tin rằng bộ tộc Sấm lại thật sự chấp nhận bọn trẻ. "Mình muốn gặp chúng."

"Vậy thì đi," Tim Lửa meo, cảm thấy nhẹ người đi khi bạn mình đã sẵn sàng đối mặt trở lại với bộ tộc. "Sao Xanh bảo mình đến để đưa cậu về nhà."

Tim Lửa dẫn đường qua khu rừng đen kịt. Văn Xám thần thờ bước theo, nhưng chốc chốc cậu lại ngoái nhìn lại, cứ như cậu không thể chịu đựng được việc phải để Suối Bạc lại một mình. Cậu không nói gì, và Tim Lửa để mặc cho cậu tĩnh lặng với những ký ức của cậu.

Khi họ về đến trại, những tiếng ào ào, xì xầm, tò mò của các nhóm chiến binh và lính nhỏ đã tắt hẳn, tất cả mọi thứ trông đều bình thường cho một buổi tối ấm áp mùa lá non. Lông Điều Hâu và Da Bụi nằm thư thái cạnh bụi tầm ma, đang cùng ăn một miếng mồi tươi; và phía ngoài hang lính nhỏ, chân Gai và chân Sáng đang lăn cù nhầy với trò chơi đánh trận trong khi chân Lẹ làm khán giả. Vuốt Cọp và Sao Xanh không thấy đâu cả.

Tim Lửa thở phào nhẹ nhõm. Chú muốn Văn Xám được để yên một mình, ít nhất là cho đến lúc cậu thăm lữ trẻ xong, mà không bị quấy rầy bởi những lời trách móc hay thái độ thù địch từ những chiến binh cùng trang lứa với cậu.

Sau đó, trên đường đến nhà trẻ, họ đi ngang qua Bão Cát. Cô nàng đột nhiên dừng phắt lại, liếc nhìn hết Tim Lửa đến Văn Xám rồi lại nhìn Tim Lửa.

"Xin chào," Tim Lửa meo, cố tỏ ra thân thiện như thường nhật. "Chúng tôi đi thăm lữ trẻ đây. Hẹn gặp cô trong hang sau nhé?"

"Anh thì được," Bão Cát nói, nhìn gườm gườm vào Văn Xám.  
"Chỉ cần nó tránh xa tôi ra, thế thôi." Cô nàng ngoáy bước đi,  
đầu với đuôi nhổng cao lên.

Tim của Tim Lửa ghen lại. Chú nhớ Bão Cát đã tỏ ra thù địch  
với chú như thế nào khi chú mới gia nhập bộ tộc. Phải mất  
một thời gian dài cô nàng mới hòa đồng với chú. Không biết  
đến bao lâu thì cô ấy mới đối xử với Văn Xám như một người  
bạn trở lại?

Văn Xám ẹp tai xuống sát đầu. "Cô ta không muốn mình ở  
đây. Chẳng ai muốn cả."

"Mình muốn," Tim Lửa meo, hy vọng lời mình nói đủ để động  
viên bạn. "Nào, đi thăm bọn trẻ thôi."

-----oOo-----

# Chương 24

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa nhảy từ hòn đá kê chân này qua hòn đá kê chân khác để băng qua dòng sông chảy xiết. Nước lũ đã rút và những hòn đá kê chân lại nổi lên môn một. Đó là một ngày sau khi Suối Bạc chết; bầu trời âm u cùng với cơn mưa phùn lất phất, như thể bộ tộc Sao cũng đang khóc thương cho cô.

Tim Lửa đang trên đường đến bộ tộc Sông để đưa tin về cái chết của Suối Bạc, mặc dù chú chưa có sự đồng ý của Sao Xanh. Chú đã lên đi mà không nói với mèo nào bởi vì chú nghĩ bộ tộc của Suối Bạc có quyền được biết những gì đã xảy đến với cô. Và chú không tin là mèo bộ tộc Sấm nào cũng sẽ đồng ý với chú.

Sang tới bờ bên kia, Tim Lửa đứng ngẩng đầu lên, nếm không khí để dò tìm những mùi mới nhất. Chú bắt được một mùi hầu như ngay lập tức, và sau một nhịp tim đập, một thằng mèo mướp nhỏ xuất hiện từ những đám dương xỉ phía trên con đường.

Nó chù chừ một lát, có vẻ hốt hoảng, rồi rụt rè đi xuống bờ sông để đối mặt với Tim Lửa. "Anh là Tim Lửa phải không?" Nó meo. "Tôi nhận ra anh từ cuộc Tụ Hạp trước. Anh đang làm gì trên phần bờ sông của chúng tôi?"

Nó cố gắng tỏ ra tự tin, nhưng Tim Lửa có thể nhận thấy sự hồi hộp trong giọng nói của nó. Đó là một mèo rất trẻ – một lính nhỏ, Tim Lửa đoán, đang sợ sệt ra khỏi trại mà không có mèo bảo trợ đi cùng.

"Tôi đến đây không phải để đánh nhau, hay do thám gì," Tim Lửa hứa. "Tôi cần nói chuyện với Bàn Chân Sương. Cậu làm ơn đưa cô ấy đến đây cho tôi được không?"

Thằng lính nhỏ lại do dự, như thể định phản đối đến nơi. Sau đó, thói quen tuân thủ mệnh lệnh của chiến binh đã thắng, và nó bước dọc theo bờ sông về hướng trại bộ tộc Sông. Tim Lửa nhìn nó đi rồi bò lên phía bờ sông tới địa điểm mà chú có thể nằm núp trong một đám dương xỉ úa, đợi Bàn Chân Sương đến.

Phải mất một hồi lâu sau cô mới xuất hiện, nhưng cuối cùng thì Tim Lửa cũng thấy được bóng dáng màu xám xanh quen thuộc của cô đang lao nhanh về phía chú. Quen thuộc vì cô ấy giống Sao Xanh, chú giết mình nhận ra. Con gái của tộc trưởng chú thật sự là bản sao thứ hai của mẹ. Con gái của tộc trưởng chú thật sự là bản sao thứ hai của mẹ. Chú thấy yên tâm khi cô đến một mình. Khi cô dừng lại hít ngửi không khí, chú khẽ gọi. "Bàn Chân Sương! Ở đây này!"

Tại Bàn Chân Sương giật giật; lát sau, cô bươn mình vào đám dương xỉ đến bên cạnh chú. "Cái gì vậy?" Cô hỏi, vẻ thấp thỏm. "Có phải là về Suối Bạc không? Tôi đã không thấy cô ấy từ hôm qua rồi."

Tim Lửa cảm giác như có một khúc xương kẹt trong cổ mình. Chú khó nhọc nuốt nước miếng. "Bàn Chân Sương à," chú meo. "Có một tin xấu. Tôi rất tiếc... Suối Bạc chết rồi."

Bàn Chân Sương nhìn trần trời vào chú bằng đôi mắt xanh thảng thốt, không tin nổi. "Chết?" Cô kêu to. "Không thể thế được!" Trước khi Tim Lửa có thể trả lời, cô đã gấp gấp thêm. "Có phải vài chiến binh bộ tộc Sấm của anh đã bắt cô ấy ở đó không?"

"Không, không," Tim Lửa vội vã trả lời. "Cô ấy đã ở gò đá Thái Dương với Văn Xám, và bọn trẻ bắt đầu ra đời. Có gì đó

không ổn... rất nhiều máu. Chúng tôi đã làm mọi thứ có thể, nhưng... Bàn Chân Sương, tôi rất tiếc."

Nỗi đau đớn dằng tràn trong đôi mắt Bàn Chân Sương khi Tim Lửa giải thích. Rên lên một tràng khóc than ai oán, sâu thẳm trong lòng, cô ngẩng cao lên, móng vuốt cắm chặt xuống đất. Tim Lửa nhích lại sát bên cô, cố an ủi cô, và cảm thấy mọi cơ bắp trên thân mình cô đều cứng lại vì căng thẳng. Không lời nào chú nói ra có thể xoa dịu cô được.

Cuối cùng, tiếng oán thán kinh người tắt đi và Bàn Chân Sương thả lỏng người đôi chút. "Tôi đã biết là chuyện này sẽ chẳng mang lại kết quả tốt lành gì đâu," cô lầm bầm. Không có vẻ giận dữ hay buộc tội trong giọng nói của cô, mà chỉ có nỗi buồn ảo não. "Tôi đã bảo nó đừng gặp Văn Xám, nhưng nào nó có chịu nghe? Để bây giờ... tôi không thể tin nổi là mình sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa."

"Văn Xám chôn cô ấy cạnh gò đá Thái Dương," Tim Lửa meo với cô. "Nếu hôm nào đó cô gặp tôi ở đó, tôi sẽ chỉ cho cô nơi ấy."

Bàn Chân Sương gật đầu. "Tôi muốn đến lắm, Tim Lửa."

"Các đứa con của cô ấy vẫn còn sống," Tim Lửa thêm, cố làm dịu nỗi đau buồn của cô mèo.

"Con của cô ấy?" Bàn Chân Sương ngời dậy, linh lợi trở lại.

"Hai đứa," Tim Lửa meo. "Chúng ổn cả."

Bàn Chân Sương chớp mắt, bỗng dưng lặng đi suy nghĩ. "Liệu bộ tộc Sấm có muốn chúng không, khi chúng một nửa là bộ tộc Sông?"

"Một trong những nữ miu của chúng tôi đang cho chúng bú," Tim Lửa trấn an cô. "Bộ tộc giận dữ với Văn Xám, nhưng

không ai trút lên đầu bọn trẻ cả."

"Ra vậy." Bàn Chân Sương im lặng một lúc, vẫn trầm tư, sau đó đứng dậy. "Tôi phải trở về trại và báo cho bộ tộc biết. Họ thậm chí không biết gì về Văn Xám. Tôi không thể tưởng tượng mình sẽ nói gì với cha của Suối Bạc đây."

Tim Lửa biết cô cảm thấy thế nào. Nhiều người cha chiến binh thường không gần gũi với con cái họ, thế nhưng Sao Xoắn vẫn duy trì một mối thâm tình với Suối Bạc. Sự đau buồn của ông sau cái chết của Suối Bạc sẽ trộn lẫn với cơn cuồng giận vì cô đã phản bội bộ tộc bằng cách kết duyên với Văn Xám.

Bàn Chân Sương liếm nhanh trán Tim Lửa một cái. "Cảm ơn," cô meo. "Cảm ơn vì đã đến báo cho tôi biết."

Đoạn cô lao đi, lướt nhanh qua những đám dương xỉ. Tim Lửa đợi cho đến khi cô khuất khỏi tầm nhìn rồi mới bước xuống bờ sông đầy đá cuội và băng qua những hòn đá kê chân về lại lãnh thổ của mình.

Cơn đói đánh thức Tim Lửa khỏi giấc ngủ. Hé mắt nhìn qua ánh sáng mờ mờ trong hang chiến binh, chú thấy Văn Xám đã rời khỏi ổ của cậu. Ô không! Tim Lửa bực mình nghĩ. *Lại lên đi gặp Suối Bạc!* Nhưng rồi chú sức nhớ ra.

Buổi bình minh thứ hai đã trôi qua kể từ sau cái chết của Suối Bạc. Cơn sốc mà bộ tộc cảm nhận về mối tình của cô với Văn Xám đã bắt đầu lắng xuống, mặc dù không ai trong số các chiến binh, ngoại trừ Tim Lửa và Long Điều Hâu, nói chuyện hay với Văn Xám hoặc đi tuần tra với cậu. Sao Xanh vẫn chưa loan báo hình phạt dành cho cậu sẽ là gì.

Tim Lửa đuổi mình và ngáp. Suốt đêm chú ngủ chập chờn bởi Văn Xám cứ co giật và rên rỉ, nhưng sự kiệt quệ trong lòng chú còn sâu sắc hơn thế nữa. Chú không thể mừng tưởng được bộ tộc sẽ có thể phục hồi lại như thế nào sau cú sốc

phát hiện ra lòng bất trung của Văn Xám. Một bầu không khí hoang mang và nghi ngại làm rời rã những cuộc đàm thoại và cắt gọt đi những nghi thức chia lưởi quen thuộc.

Ráng lắc mình thật dứt khoát, Tim Lửa lách mình ra khỏi đám cây cảnh và bước đến đồng môi tươi. Mặt trời đang mọc, chiếu vào trại những tia nắng vàng, lốm đốm. Khi cúi xuống để nhặt một con chuột đồng béo ú, chú chợt nghe thấy tiếng gọi. "Tim Lửa! Tim Lửa!"

Tim Lửa quay lại. Bé Mây đang từ nhà trẻ chạy bắn qua trảng trống về phía chú. Mặt Vện và lũ trẻ còn lại líu ríu chạy theo sau, chậm hơn một chút, và trước sự ngạc nhiên của Tim Lửa, Sao Xanh cũng đi cùng với họ.

"Tim Lửa!" Bé Mây thở phì phò, dừng kít lại trước mặt chú. "Cháu sẽ được làm lính nhỏ! Cháu sẽ được làm lính nhỏ ngay bây giờ!"

Tim Lửa đánh rơi con chuột đồng. Chú không thể không vui mừng khi thấy vẻ phấn khích của thằng bé, xen lẫn cảm giác gì đó như có lỗi rằng chú đã quên bẵng đi là bé Mây đã được sáu mùa trăng tuổi rồi.

"Đương nhiên là cậu sẽ bảo trợ cho thằng nhỏ, được không Tim Lửa?" Sao Xanh meo khi bà đến bên chú. "Đã đến lúc cậu phải có một lính nhỏ khác rồi. Cậu đã làm rất tốt với Long Điều Hâu, mặc dù đó không phải là lính nhỏ của cậu."

"Cảm ơn." Tim Lửa meo, nghiêng đầu trước lời khen của bà. Thốt nhiên, chú chạnh lòng nghĩ về chân Xỉ Than. Chú không bao giờ mất đi được cái cảm giác rằng mình cũng có một phần trách nhiệm trong tai nạn của cô, và chú sẽ hóa giải nó bằng cách làm tốt hơn với bé Mây.

"Cháu sẽ luyện tập siêng năng hơn bất cứ mèo nào khác!" Bé Mây hứa, mắt nó tròn xoe. "Cháu sẽ là lính nhỏ giỏi nhất từ

trước tới nay!"

"Ừ, đúng đấy." Sao Xanh meo, trong khi Mặt Vện rừ lên hạnh phúc.

"Nó cứ quấy nhiễu tôi suốt ngày đêm," chị vui vẻ meo. "Tôi biết nó sẽ cố gắng hết sức. Nó mạnh mẽ và thông minh mà."

Mắt bé Mây sáng lên trước lời khen. *Dường như nó đã vượt qua được việc biết mình là mèo kiêu,* Tim Lửa nghĩ. *Nhưng nó kiêu ngạo lắm, lại không biết gì về luật chiến binh, chứ đừng nói đến việc tôn trọng luật. Liệu mình có đúng không khi mang nó về đây?* Chú tự hỏi lần nữa. Bảo trợ cho nó sẽ chẳng phải là công việc dễ dàng đâu, chú biết.

"Ta sẽ triệu tập cuộc họp ngay." Sao Xanh meo, và đi về phía Bục Đá. Liếc nhìn Tim Lửa một cái, bé Mây học tốc chạy theo bà, các mèo còn lại lững thững bước theo nó.

"Tim Lửa," Mặt Vện nói, "có đôi điều tôi muốn nói với anh."

Tim Lửa nín thở. "Chuyện gì vậy?" Rõ ràng là chú không có thời gian để ăn con chuột của mình trước buổi lễ đặt tên của bé Mây.

"Đó là về Văn Xám. Tôi biết anh ta vừa mới mất mát cái gì, nhưng anh ta chẳng bao giờ chịu ra khỏi nhà trẻ cả, cứ ở lại trông chừng lũ con của anh ta. Cứ như anh ta nghĩ Hoa Vàng không thể chăm sóc chúng chu đáo. Anh ta làm vương chân vương cẳng tất cả chúng tôi."

"Chị có nói với cậu ấy chưa?"

"Chúng tôi có nói bóng gió rồi. Đuôi Chấm thậm chí còn hỏi anh ta rằng anh ta nghĩ mình sắp sinh con hay sao vậy. Nhưng anh ta cũng chẳng để ý gì hết."

Tim Lửa liếc nhìn con chuột một cái cuối cùng, tiếc nuối. "Tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy, Mặt Vện à. Bây giờ cậu ấy có ở đó không?"

"Có, anh ta đã ở đó suốt cả buổi sáng."

"Để tôi bắt cậu ấy ra họp." Tim Lửa bước qua trảng trống; khi chú đến nhà trẻ, chú nghe thấy Sao Xanh đang triệu tập bộ tộc từ trên đỉnh Bục Đá.

Khi chú bước vào nhà trẻ, chú giật mình ngạc nhiên khi thấy Vuốt Cọp đi ra. Chú bước sang một bên để ông thủ lĩnh trợ tá bước ngang qua, tự hỏi không biết ông ta vào nhà trẻ làm gì, nhưng rồi chú nhớ lại là trong đám con của Hoa Vàng có một thằng mèo mướp sẫm màu; Vuốt Cọp chắc chắn là cha của nó.

Nhà trẻ ấm áp và nồng mùi sữa dễ chịu. Hoa Vàng nằm trong ổ của cô với Vằn Xám ngồi chóc góc gần bên, hít ngửi lũ mèo con.

"Bọn chúng có đủ sữa không?" Cậu ta lo lắng hỏi. "Chúng nhỏ quá."

"Thì tại chúng còn nhỏ," Hoa Vàng gắt. "Rồi chúng sẽ lớn mà."

Tim Lửa đến nơi nhìn bốn con mèo con đang bận rộn bú trong hơi ấm cơ thể của mẹ chúng. Thằng mèo mướp sẫm màu trông giống Vuốt Cọp y đúc. Hai đứa con của Vằn Xám nhỏ hơn, nhưng vì giờ lông chúng đã khô và xù lên, nên chúng trông cũng giống như bọn mèo con khỏe mạnh khác. Một con màu xám đậm giống Vằn Xám, trong khi con còn lại có bộ lông màu bạc giống Suối Bạc.

"Chúng đẹp quá." Tim Lửa trầm trồ.

"Không xứng đáng với anh ta." Đuôi Chấm khịt mũi, lách ngang qua để đáp lại lời triệu tập của Sao Xanh.

"Đừng nghe Đuôi Chấm nói," Hoa Vàng nói khi nữ miu già đi khỏi. Cô cúi xuống đàn trẻ và dùng mũi chạm nhẹ vào con mèo con màu bạc. "Nó sẽ xinh đẹp hết như mẹ nó cho coi, Văn Xám."

"Nhưng lỡ nó chết thì sao?" Văn Xám kêu khào.

"Chết sao được mà chết," Tim Lửa khẳng khẳng nói. "Hoa Vàng đang nuôi dưỡng chúng mà."

Hoa Vàng đang âu yếm nhìn cả bốn con mèo bằng tình yêu và niềm vui thích như nhau, nhưng Tim Lửa không khỏi nghĩ rằng trông cô có vẻ mệt mỏi và căng thẳng. Có lẽ bốn đứa trẻ là quá nhiều cho cô xoay xử. Chú gạt bỏ suy nghĩ đó đi. Mỗi thâm tình giữa bà mẹ và những đứa con rất mạnh mẽ, chú ngẫm nghĩ, nhưng lòng trung thành với bộ tộc cũng mạnh không kém, và Hoa Vàng sẽ cho những đứa trẻ này những gì tốt nhất cô có thể, bởi vì bọn chúng có nửa dòng máu bộ tộc Sấm, và cô có một trái tim nhân hậu.

"Đi." Tim Lửa huých Văn Xám một cái. "Sao Xanh triệu tập cuộc họp kia. Bà sẽ phong bé Mây làm lính nhỏ."

Trong một nhịp tim đập, Văn Xám lặn chân, và Tim Lửa nghĩ cậu sẽ từ chối. Nhưng rồi cậu đứng dậy và để Tim Lửa lùa về phía lối vào nhà trẻ, vẫn cứ ngoái nhìn lại hai đứa con mình.

Ngoài trăng trắng đằng kia, những mèo còn lại trong bộ tộc đã tụ tập. Tim Lửa nghe thấy Da Cây Liễu hạnh phúc nói với Long Chuột và Gió Lốc. "Tôi sắp phải dời vào nhà trẻ rồi. Tôi đang mang thai."

Gió Lốc lằm bằm chúc mừng, trong khi Long Chuột thích chí liếm vào tai bạn. Tim Lửa không khỏi tự hỏi không biết ai là cha của bọn trẻ, và khi liếc nhìn xung quanh, chú để ý thấy Bão Trắng đang nhìn một cách tự hào ở phía xa. Tin về những đứa con của Da Cây Liễu đã trấn an Tim Lửa. Cho dù họ phải

đương đầu với bất cứ thảm họa nào, thì cuộc sống của bộ tộc vẫn cứ tiếp diễn.

Với Văn Xám đi bên cạnh, chú tiến đến hàng đầu của đám đông, ngay phía dưới Bục Đá. Bé Mây đã ở đó, ngồi thật thẳng và trịnh trọng bên cạnh Mặt Vện. Vuốt Cọp ngồi gần bên, một vẻ phản đối hiện lù lù trên mặt ông ta. Tim Lửa tự hỏi lúc này điều gì đã khiến ông thủ lĩnh trở về với tính nóng nảy xấu cố hữu của ông ta.

"Hỡi những mèo bộ tộc Sấm," Sao Xanh bắt đầu từ trên đỉnh Bục Đá. "Ta gọi mọi mèo đến đây là có hai lý do, một tốt và một xấu. Bắt đầu với tin xấu, tất cả các mèo đều biết chuyện xảy ra vài ngày nay, khi Suối Bạc của bộ tộc Sông chết, và chúng ta đã nuôi dưỡng những đứa con của cô ấy với Văn Xám."

Những âm thanh lao xao thù địch vang lên trong bầy mèo. Văn Xám rụt người lại, khiếp đảm, và Tim Lửa nép sát người vào cậu để san sẻ.

"Nhiều mèo đã hỏi ta hình phạt của Văn Xám sẽ là gì," Sao Xanh tiếp tục. "Ta đã suy nghĩ kỹ về việc này, và quyết định rằng cái chết của Suối Bạc đã đủ là một hình phạt rồi. Còn gì có thể tệ hơn những gì mà anh ta đã phải chịu nữa?"

Lời của bà dẫn đến những tiếng meo phản đối giận dữ. Đuôi Dài la lối. "Chúng tôi không muốn hấn ở trong bộ tộc nữa! Hấn là đồ phản bội!"

"Nếu anh trở thành tộc trưởng bộ tộc, Đuôi Dài, thì những quyết định này sẽ là của anh," Sao Xanh lạnh lùng meo. "Từ giờ cho đến lúc đó, anh sẽ phải tôn trọng những quyết định của ta. Ta nói là sẽ không có sự trừng phạt nào cả. Tuy nhiên, Văn Xám, trong vòng ba mùa trắng, anh sẽ không được tham gia các cuộc Tụ Họp. Điều này không phải là sự trừng phạt anh, mà là để đảm bảo không có rủi ro gì xảy đến với anh từ

những mèo bộ tộc Sông hung dữ đến mức nổi nóng, phá vỡ thỏa hiệp ngừng chiến vì những gì anh đã làm."

Vần Xám cúi đầu. "Tôi hiểu, thưa Sao Xanh. Cảm ơn."

"Đừng cảm ơn ta," tộc trưởng bộ tộc meo. "Mà kể từ bây giờ, hãy làm việc cật lực và chiến đấu anh dũng cho bộ tộc của mình. Một ngày nào đó, anh sẽ là mèo bảo trợ tốt cho các con anh."

Tim Lửa thấy rằng Vần Xám hơi tươi tỉnh một chút khi nghe vậy, như thể cậu đột nhiên thấy ra điều gì đó để mà hy vọng. Tuy nhiên, Vuốt Cọp càng cau có giận dữ hơn, và tim Lửa đoán chắc hẳn là ông ta muốn một hình phạt thật nặng nề cho anh chiến binh kia.

"Bây giờ ta có thể quay sang tin vui," Sao Xanh meo. "Bé Mây đã được sáu mùa trăng tuổi, và đã sẵn sàng trở thành lính nhỏ." Bà nhảy xuống từ trên tảng đá và phẩy đuôi một cái ra hiệu cho bé Mây tới bên bà. Bé Mây chạy bổ tới. Nó sừng run lên, cái đuôi chĩa thẳng lên trời và ria giật giật. Đôi mắt xanh da trời của nó sáng lên như hai vì sao sinh đôi.

"Tim Lửa," Sao Xanh meo. "Anh đã sẵn sàng nhận một lính nhỏ khác, và bé Mây là con của chị gái anh. Anh sẽ là mèo bảo trợ của cậu ta."

Tim Lửa đứng dậy, nhưng trước khi chú bước đến Bục Đá, bé Mây đã vụt chạy lại chỗ chú và ghéech đầu lên để chạm mũi.

"Chưa!" Tim Lửa khẽ nhắc nó qua kẽ răng.

"Tim Lửa, anh biết để trở thành một mèo trong số chúng ta là như thế nào, mặc dù anh sinh ra ngoài bộ tộc," Sao Xanh tiếp, phớt lờ sự hấp tấp của bé Mây. "Ta tin anh sẽ truyền đạt tất cả những gì anh đã học được cho chân Mây, và giúp cậu ta trở thành một chiến binh mà bộ tộc có thể tự hào."

"Vâng, thưa Sao Xanh." Tim Lửa nghiêng đầu một cách tôn kính, và cuối cùng cũng cho phép chân Mây chạm mũi với mình.

"Chân Mây!" Thằng lính nhỏ mới hân hoan meo. "Cháu là chân Mây!"

"Chân Mây!" Tim Lửa cảm thấy niềm tự hào dâng lên trong đứa con của chị mình khi những thành viên của bộ tộc vây quanh để chúc mừng anh lính nhỏ mới. Tim Lửa để ý thấy các mèo già đang tung bừng mừng rỡ một cách đặc biệt cho nó.

Nhưng Tim Lửa cũng để ý thấy một vài mèo trong bộ tộc đã lùi lại. Vuốt Cọp không bao giờ rời khỏi chỗ ông ta ngồi ở chân tảng đá, và Đuôi Dài bước đến ngồi cạnh ông ta. Khi Tim Lửa đứng lùi lại để những mèo khác đến chúc mừng lính nhỏ mới của mình, Vằn Đen đã chen vai vượt qua chú trên đường về hang chiến binh.

12

Bạn đang đọc truyện trên: [Truyen3S.Com](http://Truyen3S.Com)

Trước Sau

-----oOo-----

# Chương 25

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa dừng lại ở bìa rừng. "Đợi đã," chú cảnh báo chân Mây. "Chúng ta đang ở gần Khu nhà của Hai Chân, vì vậy chúng ta phải cẩn thận. Cháu có thể ngửi thấy mùi gì nào?"

Chân Mây ngoan ngoãn hình mũi lên và hít. Nó và Tim Lửa đã trải qua chuyến thám hiểm dài đầu tiên trong đời lính nhỏ của nó, đi men theo vùng biên giới của bộ tộc và đánh dấu lại các mốc mùi. Bây giờ, họ đang ở gần ngôi nhà cũ của Tim Lửa khi chú còn là mèo kiểng, phía ngoài khu vườn nơi mẹ của chân Mây - Công Nương, đang sống.

"Cháu ngửi thấy mùi của rất nhiều mèo," chân Mây meo.  
"Nhưng cháu không nhận ra mèo nào trong số họ cả."

"Tốt rồi," Tim Lửa bảo nó. "Hầu hết họ là mèo kiểng, và một hoặc hai kẻ cô độc. Không phải là mèo bộ tộc." Chú cũng đã dò trúng một luồng mùi của Vuốt Cọp, nhưng chú không muốn để chân Mây chú ý đến nó. Chú nhớ lại một ngày cách đây đã lâu, khi tuyết còn bao phủ mặt đất, chú đã lần theo dấu vết của Vuốt Cọp đến đây, và thấy mùi của ông thủ lĩnh trợ tá trộn lẫn với mùi của nhiều mèo lạ khác.

Bây giờ mùi của Vuốt Cọp chứng minh rằng ông ta lại đến đây lần nữa. Tim Lửa vẫn không thể biết ông ta đã gặp những mèo khác, hay mùi của họ chỉ vô tình hòa vào nhau. Nhưng tại sao Vuốt Cọp lại đến quá gần Khu nhà của Hai Chân như vậy, trong khi ông ta vốn khinh thường Hai Chân và tất cả những gì liên quan đến họ?

"Tim Lửa, bây giờ chúng ta đi thăm mẹ cháu được chưa?"  
Chân Mây hỏi.

Chân Mây hít lại lần nữa và lắc đầu.

"Vậy thì đi." Tim Lửa meo. Cẩn thận quan sát xung quanh, chú bước ra khoảng đất trống hoác. Chân Mây theo sau chú với sự thận trọng quá đáng, như thể nó muốn chứng tỏ cho Tim Lửa thấy mình học nhanh như thế nào.

Kể từ buổi lễ phong lính nhỏ của nó vào hôm kia, chân Mây đã trở nên trầm tĩnh lạ thường. Rõ ràng là nó đang cố gắng hết sức để trở thành một lính nhỏ xuất sắc, lắng nghe tất cả mọi thứ mà Tim Lửa bảo nó bằng thái độ nghiêm túc và đôi mắt mở to. Nhưng Tim Lửa cứ thấp thỏm không biết sự khiêm nhường bất thường này sẽ kéo dài bao lâu đây. Ra lệnh cho chân Mây đợi, chú nhảy lên hàng rào và nhìn xuống khu vườn. Những bông hoa tái mét mọc sát hàng rào, và ở giữa đám cỏ có vài bộ da(\*) của Hai Chân được treo trên một cái cây trụi lá, gai tua tua. "Công Nương?" Chú khẽ gọi. "Công Nương, chị có ở đó không?"

(\*) Tức là quần áo của con người được treo trên sào phơi đồ.

Những chiếc lá lay động trên một bụi cây gần ngôi nhà, và bóng dáng mèo mướp pha trắng của Công Nương khéo léo bước lên thảm cỏ. Khi thấy chú, chị vượt lên một tiếng meo vui sướng. "Tim Lửa!"

Phóng nhanh đến hàng rào, chị nhảy lên bên cạnh chú và ép sát má vào mặt chú. "Tim Lửa, thời gian đã lâu lắm rồi!" Chị nói. "Gặp lại em chị mừng quá."

"Em còn mang một mèo khác tới nữa," Tim Lửa meo với chị. "Nhìn xuống xem."

Công Nương nhìn từ trên hàng rào tới chỗ chân Mây đang ngồi trên mặt đất phía dưới, ngược mắt lên nhìn chị. "Tim Lửa!" Chị thốt lên. "Không phải bé Mây đó sao! Nó lớn quá!"

Không đợi bảo, chân Mây nhảy tót lên đỉnh hàng rào, chân cào lia lịa để cố bám lấy khung gỗ trơn láng. Tim Lửa cúi xuống và ngoạm răng vào miếng da cổ của nó, kéo nó lên quãng đường cuối cùng cỡ bằng hai con chuột cho nó có thể ngồi lên hàng rào bên cạnh mẹ nó.

Chân Mây nhìn Công Nương với đôi mắt xanh to thồ lố. "Cô thật sự là mẹ của con à?" Nó hỏi.

"Đúng rồi," Công Nương rừ rừ sung sướng, nhìn thẳng con trai của mình từ trên xuống dưới một cách ngưỡng mộ. "Ôi, gặp lại con mẹ hạnh phúc quá, bé Mây à."

"À, chính xác con không phải là bé Mây," thằng mèo lông tơ trắng hãnh diện tuyên bố. "Bây giờ con là chân Mây rồi. Con là một lính nhỏ."

"Tuyệt thật!" Công Nương bắt đầu phủ khắp người thằng con mình bằng những cú liếm tới tấp, rừ rừ mê mải đến nỗi chị chỉ vừa đủ thể để nói. "Ồ, con gầy quá... Con có đủ ăn không? Con có bạn ở nơi con sống không? Mẹ hy vọng con làm theo lời cậu Tim Lửa dạy bảo."

Chân Mây không cố trả lời một loạt câu hỏi đó. Nó uốn éo trước sự quan tâm thái quá của mẹ và giằng ra xa khỏi chị dọc theo hàng rào. "Con sẽ sớm trở thành chiến binh thôi," nó khoe. "Cậu Tim Lửa đang dạy con chiến đấu."

Công Nương nhắm mắt lại trong thoáng chốc. "Con sẽ phải dũng cảm lắm đấy," chị khẽ khàng. Trong khoảnh khắc, Tim Lửa nghĩ chị đang hối tiếc về quyết định giao con trai mình cho bộ tộc, nhưng sau đó chị mở mắt ra lại và nói. "Mẹ thật tự hào về cả hai!"

Chân Mây càng ngồi cao hơn lên trong khi liếm láp để thu hút sự chú ý của chị. Nó vặn đầu lại tự chải chuốt với những cú liếm nhanh bằng cái lưỡi nhỏ màu hồng, và tranh thủ lúc nó không để ý, Tim Lửa thì thầm. "Công Nương, chị có thấy những mèo lạ nào xung quanh đây không?"

"Mèo lạ?" Chị có vẻ bối rối, và Tim Lửa e dè không biết có ích gì không khi hỏi như vậy. Công Nương không thể biết đâu là những mèo phiền loạn, mèo cô độc, với mèo bộ tộc Sấm bình thường.

Sau đó, Công Nương rùng mình. "Có, chị nghe thấy chúng ngao om sòm vào ban đêm. Ông chủ Hai Chân của chị phải thức dậy và quát đuổi chúng."

"Chị có thấy một ông mèo mướp đậm màu to lớn không?" Tim Lửa hỏi, tim chú bắt đầu đập dồn. "Một ông mèo có đầy sẹo ở mõm ấy?"

Công Nương lắc đầu, mắt mở thao láo. "Chị chỉ nghe tiếng thôi, chứ không thấy."

"Nếu chị có gặp ông mèo mướp đậm màu, hãy tránh xa ông ta ra." Tim Lửa cảnh báo. Tim Lửa không biết Vuốt Cọp đang âm mưu điều gì ở xa trại thế này, đó có thật sự là Vuốt Cọp hay không, nhưng chú không muốn chị đến gần ông thủ lĩnh trợ tá.

Điều này khiến Công Nương có vẻ sợ hãi đến nỗi Tim Lửa phải thay đổi đề tài, khuyến khích chân Mây tả lại buổi lễ phong lính nhỏ của nó, và chuyển thị sát biên giới mà họ vừa thực hiện xong. Chẳng mấy chốc, chị đã vui trở lại, cứ trầm trồ suýt xoa tất cả mọi thứ con trai kể cho mình nghe.

Mặt trời sắp sửa đi qua đỉnh điểm của nó thì Tim Lửa meo. "Chân Mây, đến lúc chúng ta về nhà thôi."

Chân Mây há miệng ra như thể định phản đối, nhưng nó kịp thời nhớ lại vị trí của mình. "Vâng, thưa Tim Lửa," nó ngoan ngoãn meo. Với Công Nương, nó thêm. "Sao mẹ không đi cùng với tụi con luôn? Con sẽ bắt chuột cho mẹ, rồi mẹ có thể ngủ trong hang của con."

Công Nương phụt ra một tiếng rừ thích thú. "Mẹ ước gì mẹ có thể," chị trả lời một cách chân thật. "Nhưng thật tình mẹ hạnh phúc hơn khi làm mèo nhà. Mẹ không muốn học chiến đấu, hay ngủ ở ngoài trời lạnh lẽo. Con phải sớm đến thăm mẹ nữa đấy nhé."

"Vâng, con sẽ đến. con hứa," chân Mây meo.

"Em sẽ đưa nó đến," Tim Lửa meo. "Và Công Nương này..." Chú thêm khi chuẩn bị nhảy xuống đất. "Nếu chị thấy điều gì... bất thường quanh đây, thì nhớ báo cho em biết nhé."

Tim Lửa dừng lại trên đường trở về để họ có thể đi sẵn. Lúc chú và chân Mây về đến khe núi, mặt trời đã gần lặn, tấm thảm khu rừng một màu ánh sáng đỏ và thấy những cái bóng dài xuống mắt đất.

Chân Mây hí hửng tha một con chuột chù, mà nó định sẽ mang đến cho các mèo già. Ít ra thì con mèo cùng làm đầy miệng nó và ngăn nó khỏi huyền thuyên tia lia suốt dọc đường. Tim Lửa đã mệt lử sau cả ngày kèm cặp nó, nhưng Tim Lửa phải công nhận rằng nó ấn tượng hơn chú mong đợi nhiều. Lòng can đảm và sự nhạy bén của chân Mây hứa hẹn nó sẽ trở thành một chiến binh kiệt xuất. Khi họ đổ dốc xuống khe núi tối tăm về đường hầm, Tim Lửa dừng lại. Có một mùi lạ ùa đến chỗ chú theo một cơn gió quét qua cả khu rừng, khiến mũi chú ngửa ngửa.

Chân Mây cũng dừng lại và đặt con chuột xuống. "Tim Lửa, đó là cái gì vậy?" Nó nếm không khí, hít hơi và thốt lên. "Sáng nay cậu đã chỉ cho cháu cái này rồi. Đó là bộ tộc Sông!"

"Rất tốt," Tim Lửa meo một cách căng thẳng. Chính chú cũng đã nhận ra mùi này trong một nhịp tim đập trước khi chân Mây nói. Ngược nhìn lên đỉnh khe núi, chú có thể thấy ba con mèo đang từ từ băng qua những tảng đá. "Đúng là bộ tộc Sông. Và xem ra họ đang trên đường đến đây. Trở về trại và báo cho Sao Xanh biết ngay. Hãy nói rõ cho bà hiểu rằng đó không phải là một cuộc tấn công."

"Nhưng cháu muốn..." Thằng lính nhỏ khựng lại khi Tim Lửa nhăn mặt. "Xin lỗi, cậu Tim Lửa. Cháu đi ngay." Nó phóng tới lối vào đường hầm, không quên nhặt con chuột của mình lên.

Tim Lửa vẫn đứng nguyên tại chỗ. Chú đứng thẳng người lên hai chân và đợi trong khi ba con mèo tiến đến gần hơn. Chú nhận ra Long Báo Đốm, Bàn Chân Sương và Long Đá Quý. Khi họ chỉ cách khoảng vài cái đuôi, chú hỏi. "Bộ tộc Sông, các vị muốn gì? Tại sao các vị lại ở trên đất của chúng tôi?" Mặc dù chú cần phải phản kháng việc họ không được mời mà tiến vào lãnh thổ bộ tộc Sấm, nhưng chú phải cố tỏ vẻ không quá thù địch. Chú không muốn chuốc thêm bất cứ rắc rối gì nữa với bộ tộc Sông.

Long Báo Đốm dừng lại, với Bàn Chân Sương và Long Đá Quý ngay phía sau bà. "Chúng tôi đến trong hòa bình," bà meo. "Có những vấn đề cần phải dàn xếp giữa hai bộ tộc chúng ta. Sao Xoắn phái chúng tôi đến đây để nói chuyện với tộc trưởng của anh."

-----oOo-----

## Chương 26

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa cố che giấu vẻ nghi ngại của mình khi chú dẫn ba chiến binh bộ tộc Sông qua đường hầm kim tước vào trại. Những mèo bộ tộc rất hiếm khi thăm viếng lãnh thổ của nhau, và chú tự hỏi việc gì mà khẩn cấp đến nỗi họ không thể đợi nổi đến cuộc Tụ Hạp kế tiếp.

Được báo động bởi chân Mây, Sao Xanh đã ngồi sẵn ở chân Bục Đá, và nỗi ngại ngùng của Tim Lửa càng tăng lên khi chú thấy Vuốt Cọp bên cạnh bà.

"Cảm ơn, chân Mây." Sao Xanh cho thằng lính nhỏ lui khi Tim Lửa tiến tới cùng với những mèo mới đến. "Mang mỗi cậu sẵn được đến cho các mèo già đi."

Chân Mây có vẻ thất vọng khi bị đuổi, nhưng nó cũng đi mà không phản đối.

Lông Báo Đốm bước đến chỗ Sao Xanh và nghiêng đầu một cách cung kính. "Sao Xanh, chúng tôi đến trại của bà trong hòa bình," bà bắt đầu. "Có điều chúng ta cần phải bàn bạc."

Vuốt Cọp ngao lên một tiếng trầm, tỏ vẻ không tin, như thể ông ta thích xé toang bộ lông của những mèo đột nhập hơn, nhưng Sao Xanh không để ý đến ông ta. "Ta có thể đoán được điều gì đã mang các vị đến đây," bà meo. "Nhưng có gì để bàn bạc chứ? Chuyện gì đến cũng đến rồi. Bất cứ hình phạt nào dành cho Văn Xám cũng đều do chính bộ tộc của anh ấy định đoạt."

Trong khi bà nói với Long Báo Đốm, Tim Lửa để ý thấy đôi mắt bà cứ lác sang Bàn Chân Sương và Long Đá Quý. Đó là lần đầu tiên Tim Lửa thấy tộc trưởng của mình cùng với các chiến binh bộ tộc Sông này kể từ khi bà thừa nhận với chú rằng họ là con của bà. Chú không nghĩ là mình đang tưởng tượng ra vẻ sầu muộn trong đôi mắt xanh của bà khi bà nhìn họ.

"Những gì bà nói là đúng," Long Báo Đốm đồng ý. "Hai mèo trẻ tuổi đã ngu ngốc, nhưng Suối Bạc chết rồi, và hình phạt của Văn Xám không phải do bộ tộc Sông quyết định. Chúng tôi đến đây là vì những đứa trẻ."

"Chúng thì sao?" Sao Xanh hỏi.

"Chúng là những mèo con của bộ tộc Sông," Long Báo Đốm meo. "Chúng tôi đến để đưa chúng về nhà."

"Những mèo con của bộ tộc Sông?" Sao Xanh nheo mắt lại. "Tại sao bà lại nói vậy?"

"Làm thế nào mà bà biết về bọn chúng?" Vuốt Cọp chất vấn, quắc mắt nhìn dữ tợn khi ông ta đứng phắt dậy. "Các người đã do thám phải không? Hay mèo nào đó đã nói với các người?"

Ông ta quay sang Tim Lửa khi nói, nhưng Tim Lửa vẫn đứng yên tại chỗ, và Bàn Chân Sương giữ im lặng, không phản bội chú dù chỉ bằng một cái liếc mắt. Vuốt Cọp không thể nào biết chắc là chú đã nói với Bàn Chân Sương, và Tim Lửa không hề hối tiếc những gì mình đã làm. Bộ tộc Sông có quyền biết điều đó.

"Ngồi xuống, Vuốt Cọp," Sao Xanh lầm bầm. Bà liếc xẹt qua Tim Lửa một cái, và chú nhận ra tộc trưởng của mình đã đoán được chú đã làm gì, chắc chắn như thể chính mắt bà đã thấy chú băng qua sông vậy. Nhưng bà không có ý định tố cáo chú. "Ai biết được, có lẽ một đội tuần tra bộ tộc Sông đã thấy

những gì xảy ra? Những việc như thế này không thể giấu được lâu. Nhưng Long Báo Đốm," bà tiếp tục, quay trở lại bà thủ lĩnh trợ tá," những đứa trẻ này cũng có phân nửa là bộ tộc Sấm, và một trong những nữ miu của chúng tôi đang chăm sóc chúng. Tại sao ta lại phải giao chúng cho các vị?"

"Những đứa trẻ thuộc về bộ tộc của mẹ chúng," Long Báo Đốm giải thích. "Bộ tộc Sông chắc chắn đã nuôi những đứa trẻ này nếu Suối Bạc còn sống, không cần biết cha chúng là ai, và điều đó khiến chúng thuộc về chúng tôi."

"Sao Xanh, bà không thể để bọn trẻ đi được!" Tim Lửa không thể cưỡng lại việc phải cắt ngang lời bà. "Chúng là mục đích để Văn Xám sống."

Một tiếng ngao rồ rồ lại vang lên từ trong cổ họng Vuốt Cọp, nhưng chính Sao Xanh mới là mèo trả lời. "Tim Lửa, im lặng. Việc này không liên quan đến anh."

"Liên quan chứ," Tim Lửa liều lĩnh nói. "Văn xám là bạn của tôi."

"Im!" Vuốt Cọp rít lên. "Tộc trưởng của anh phải nói với anh hai lần sao? Văn Xám là kẻ phản bội bộ tộc. Anh ta không có quyền với bọn trẻ, hay bất kỳ quyền gì khác."

Cơn giận nhen ứ trong Tim Lửa. Chẳng lẽ Vuốt Cọp không tôn trọng chút gì với nỗi đau khủng khiếp của Văn Xám sao?

Chú quay ngoắt sang ông thủ lĩnh trợ tá, cố không xông vào ông ta chỉ vì những mèo bộ tộc khác đang nhìn. Vuốt Cọp nhe răng gừ một tiếng.

Sao Xanh quật đuôi giận dữ vào cả hai con mèo. "Đủ rồi!" Bà ra lệnh. "Long Báo Đốm, ta thừa nhận bộ tộc Sông có quyền gì đó đối với lũ trẻ. Nhưng bộ tộc Sấm cũng có quyền vậy. Ngoài

ra, bọn trẻ vẫn còn nhỏ và yếu lảm. Chúng chưa thể đi được, đặc biệt là băng qua sông. Điều đó quá nguy hiểm."

Cổ của Long Báo Đốm bắt đầu dựng lên và mắt bà ta híp ríp lại chỉ còn là khe hở. "Bà đừng có viện cớ."

"Không," Sao Xanh cương quyết. "Không hề viện cớ. Bà muốn liều mạng sống của lũ trẻ à? Ta sẽ suy xét điều bà vừa nói và sẽ bàn bạc với các chiến binh của ta, rồi sẽ đưa ra câu trả lời cho bà vào cuộc Tụ Hạp tới."

"Giờ thì hãy ra khỏi trại của chúng tôi." Vuốt Cọp ngoao.

Long Báo Đốm lưỡng lự, như thể muốn nói thêm, nhưng rõ ràng là Sao Xanh đã đuổi bà ta. Sau một thoáng căng thẳng, bà nghiêng đầu lần nữa và quay đi, cùng với Bàn Chân Sương và Long Đá Quý theo sau. Vuốt Cọp nghiêng ngang bước qua trắng trống tiền họ tới tận đường hầm kim tước.

Còn lại một mình với Sao Xanh, Tim Lửa cảm thấy cơn cuồng giận của mình bắt đầu nguôi đi, nhưng chú không thể không nhắc lại lời cầu xin của mình. "Chúng ta không thể để họ lấy những đứa trẻ đi được! Bà biết Văn Xám sẽ cảm thấy thế nào mà."

Cái nhìn trống rỗng mà Sao Xanh chĩa vào chú khiến Tim Lửa tự hỏi không biết mình có đi quá xa không, nhưng giọng bà nhẹ ru khi bà trả lời. "Đúng vậy, Tim Lửa, ta biết. Và ta sẽ phải mất nhiều để giữ chúng đấy. Nhưng bộ tộc Sông sẽ đi bao xa để lấy lại chúng? Liệu họ sẽ chiến đấu? Có bao nhiêu chiến binh bộ tộc Sấm chịu liều mạng vì những đứa trẻ nửa bộ tộc Sông ấy?"

Long Tim Lửa xù lên hãi hùng trước bức tranh mà bà gợi lên. Chiến tranh giữa các bộ tộc vì một cặp trẻ còn khóc oe óe – hay bộ tộc Sấm sẽ chia rẽ khi các chiến binh hục hặc với nhau. Đó phải chăng là số phận mà bộ tộc Sao đã định đoạt hẳn hoi

cho bộ tộc chú, khi Lá Đốm cảnh báo rằng nước có thể dập tắt lửa? Có lẽ đó không phải là nước lũ phá hủy bộ tộc Sấm, mà là những mèo đến từ vùng lãnh thổ ven sông.

"Hãy can đảm lên, Tim Lửa," Sao Xanh khích lệ. "Vẫn chưa nổ ra trận chiến đâu. Ta sẽ tranh thủ thời gian cho đến cuộc Tụ Hạp tới. Rồi ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra trước đó?"

Tim Lửa không thể chia sẻ sự tự tin của bà được. Vấn đề bọn trẻ sẽ không kết thúc. Nhưng chú chẳng thể làm gì ngoài việc cúi đầu kính cẩn và rút về hang chiến binh.

*Bây giờ, chú chán chường nghĩ, mình sẽ phải nói gì với Vằn Xám đây?*

Đến lúc Dải Thiên Hà vắt ngang qua bầu trời, cả bộ tộc Sấm dường như đã biết lý do tại sao những mèo bộ tộc Sông đến. Tim Lửa đoán là Vuốt Cọp đã kể lại với những chiến binh thân tín của ông ta, và họ đã loan tin đến những mèo khác trong bộ tộc.

Đúng như Sao Xanh đã dự đoán, những ý kiến bị phân chia. Nhiều mèo nghĩ rằng bộ tộc càng sớm tổng khởi bọn trẻ lại nhanh chừng nào tốt chừng nấy. Nhưng vẫn có một số mèo sẵn sàng chiến đấu, chỉ vì nếu như từ bọn trẻ thì có nghĩa là bộ tộc Sông đã chiến thắng.

Giữa lúc sục sôi ấy, Vằn Xám chỉ im lặng, ủ ê trong hang chiến binh. Cậu chỉ rời hang một lần duy nhất để đến thăm nhà trẻ. Khi Tim Lửa mang mồi tươi đến cho cậu, thì cậu quay đầu đi. Cậu đã không ăn kể từ khi Suối Bạc chết, theo như Tim Lửa biết, và trông cậu thật hốc hác và khập khờ.

"Bà có thể làm gì cho cậu ấy được không?" Tim Lửa hỏi Nang Vàng, chú đã đến hang của bà ngay khi thức giấc vào hôm sau. "Cậu ấy không ăn, không ngủ..."

Bà mèo lang y lắc đầu. "Không thuốc gì chữa được trái tim tan vỡ cả," bà meo. "Chỉ có thời gian mới làm được."

"Tôi cảm thấy bất lực rồi." Tim Lửa thú thật.

"Tình bạn của cậu sẽ giúp cậu ta đấy," Nanh Vàng nói the thé. "Có thể bây giờ cậu ta không nhận thấy đâu, nhưng một ngày nào đó cậu ta..."

Bà khựng lại khi chân Xỉ Than xuất hiện và đặt xuống một bó thảo dược dưới chân Nanh Vàng. "Những thứ này đúng không?" Cô hỏi.

Nanh Vàng ngửi lạ đám thuốc một cái. "Đúng rồi," bà meo. "Cô không thể ăn trước nghi lễ được," bà thêm, "nhưng ta thì phải ăn. Ta quá già yếu và rệu rạo để đến Dãy Núi rồi trở về mà không có gì giúp ta cầm cự." Bà thụp xuống đám dược thảo và bắt đầu nhai nhồm nhẻm.

"Dãy Núi?" Tim Lửa kêu lên. "Nghi lễ? Chân Xỉ Than, nghi lễ gì vậy?"

"Đêm nay là đêm trăng khuyết," chân Xỉ Than hoan hỉ meo. "Nanh Vàng và em sẽ đến hang Miệng Mẹ để em được chính thức công nhận là một học trò thực thụ." Cô lăn vắn vẹo người một cái thật sung sướng. Tim Lửa mừng khôn xiết khi thấy cô hình như đã vượt qua nỗi thất vọng sau cái chết của Suối Bạc, và đã lại trông ngóng một cuộc đời mới, với tư cách là một mèo lang y tương lai. Đôi mắt cô lại lấp lánh những tia lửa như trước, nhưng bây giờ có thêm vẻ khôn ngoan và sự chín chắn trong màu xanh thẫm thẫm của chúng.

Cô bé đang trưởng thành, Tim Lửa nghĩ, với một cảm giác nuôi tiếc kỳ kỳ. Cô lính nhỏ nhiệt tình, hăng hái, đôi khi đáng trí của chú đang dần biến thành một mèo có quyền năng nội tại và sức mạnh vĩ đại. Chú biết mình nên vui mừng với con đường mà bộ tộc Sao đã chọn cho cô, nhưng một phần trong

chú vẫn ước gì họ vẫn có thể cùng nhau ra ngoài săn mồi. "Nếu cô thích tối nay tôi sẽ đi cùng cô," chú đề nghị, "đến điểm Bốn Cây."

"Ô, được hả, Tim Lửa? Cảm ơn!" Chân Xỉ Than nói.

"Nhưng không xa hơn điểm Bốn Cây đâu đấy," Nanh Vàng cảnh báo, đứng dậy và lia lưỡi quanh mép. "Đêm nay hang Miệng Mẹ chỉ dành cho những mèo lang y thôi." Bà lắc mình thật mạnh rồi bươn qua đám dương xỉ ra trắng trống.

Khi Tim Lửa theo sau chân Xỉ Than, chú thấy chân Mây đang tấp tểp bên gốc cây phía ngoài hang lính nhỏ.

Thằng mèo trắng nhồm dậ ngay khi thấy Tim Lửa và chạy đến chỗ chú. "Cậu đi đâu vậy?" Nó hỏi. "Cháu đi với, được không?"

Tim Lửa liếc nhìn Nanh Vàng, và khi bà mèo già không phản đối, chú trả lời. "Được. Sẽ là một bài tập tốt cho cháu. Chúng ta có thể săn trên đường về." Lao lên khe núi phía sau hai mèo, chú giải thích với chân Mây là họ đang đi đâu, và Nanh Vàng và chân Xỉ Than sẽ đi tiếp một mình đến Dãy Núi như thế nào. Sâu trong lòng đường hầm được gọi là Miệng Mẹ có Tầng đá Mặt Trăng, nó sẽ sáng rực lên khi mặt trăng soi vào hang. Buổi nghi lễ của chân Xỉ Than sẽ diễn ra trong ánh sáng huyền ảo của nó.

"Sau đó chuyện gì xảy ra?" Chân Mây háo hức hỏi.

"Những nghi lễ đều bí mật," Nanh Vàng ngao. "Vì thế đừng hỏi chân Xỉ Than khi cô ấy trở về. Cô ấy không được phép kể cho ai nghe đâu."

"Nhưng tất cả mèo đều biết rằng cô ấy sẽ nhận được những quyền năng đặc biệt từ bộ tộc Sao." Tim Lửa thêm.

"Những quyền năng đặc biệt!" Mắt chân Mây tròn xoe, và nhìn trân trân vào chân Xỉ Than như thể đợi cô tuôn ra những lời tiên tri ngay lập tức.

"Đừng lo, chị sẽ vẫn là chân Xỉ Than như trước thôi," cô trấn an nó với một tiếng rù khoai chí. "Điều đó sẽ không bao giờ thay đổi được."

Mặt trời nóng ran khi bốn con mèo đến điểm Bốn Cây. Tim Lửa cảm thấy biết ơn bóng râm mát rượi dưới những tầng cây, cái tươi tắn dễ chịu của những mảng cỏ cao và những cụm dương xỉ khi chúng chà vào bộ lông màu cam của chú. Tất cả các giác quan của chú đều thức tỉnh, và chú bắt chân Mây phải bận tít mù, hít không khí và báo lại cho chú những gì nó ngửi thấy. Tim Lửa vẫn chưa quên đợt tấn công của bộ tộc Bóng Tối và bộ tộc Gió. Chúng đã bị đẩy lui một lần, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng sẽ không đột kích lần nữa để giết Đuôi Gãy. Bên cạnh đó, chú cứ nơm nớp chờ rắc rối từ phía bộ tộc Sông vì những đứa con của Vằn Xám. Chú thở dài. Vào một buổi sáng đẹp trời thế này, với lá xanh trên cành và những con mồi nhảy hẫng ra khỏi bụi rậm, đợi bị bắt thì thật khó nghĩ về chuyện tấn công với chết chóc.

Bất chấp những lo lắng của chú, đội mèo vẫn đến điểm Bốn Cây một cách bình yên. Khi họ bươn qua những bụi cây xuống thung lũng, Tim Lửa lùi lại để cùng hòa nhịp với những bước chân khập khiễng của chân Xỉ Than. "Em có an tâm về những gì mình đang làm không?" Chú khẽ hỏi. "Có thật đó là điều em muốn?"

"Đương nhiên! Thầy không thấy sao, Tim Lửa?" Đôi mắt của chân Xỉ Than dò hỏi chú, đột nhiên nghiêm trang. "Em phải học thật nhiều để không mèo nào bị chết vì em không thể cứu được họ, như Suối Bạc."

Tim Lửa sượng người. Chú ước gì tìm được cách thuyết phục cô rằng cái chết của Suối Bạc không phải là lỗi của cô, nhưng chú biết sẽ chỉ tốn hơi sức mà thôi. "Và điều này có khiến em vui không? Rằng mèo lang y không thể có con," chú nhắc cô, nghĩ đến Nanh Vàng đã buộc phải từ bỏ Đuôi Gãy và giữ bí mật về quan hệ ruột thịt giữa bà với hắn thế nào.

Chân Xỉ Than rừ rừ an ủi chú. "Cả bộ tộc sẽ là con của em," cô nói chắc. "Kể cả các chiến binh. Nanh Vàng nói đôi khi họ có chiều hướng như trẻ con vậy!" Cô bước lên trước một bước để áp sát Tim Lửa, và trùi mền chà mặt cô vào mặt chú. "Nhưng thầy sẽ luôn luôn là bạn tốt của em, Tim Lửa. Em sẽ không bao giờ quên thầy là mèo bảo trợ đầu tiên của em đâu."

Tim Lửa liếm tai cô. "Tạm biệt, chân Xỉ Than," chú meo nhỏ.

"Em sẽ không đi luôn đâu," chân Xỉ Than chống đối. "Em sẽ trở về lúc hoàng hôn ngày mai mà."

Nhưng Tim Lửa biết, về mặt nào đó thì chân Xỉ Than đang ra đi mãi mãi. Khi cô trở về, cô sẽ có những năng lực mới và trách nhiệm mới, không phải từ tộc trưởng bộ tộc mà từ chính bộ tộc Sao ban cho. Bên nhau, họ băng qua thung lũng dưới bốn cây sồi khổng lồ và leo lên con dốc phía bên kia, nơi Nanh Vàng và chân Mây đang đợi. Vùng đồng hoang mênh mông trải dài trước mắt họ, một cơn gió lồng lộng thổi rập những đám cây thạch nam cứng cáp.

"Bộ tộc Gió sẽ không tấn công nếu bà với chị đi qua lãnh thổ của họ à?" Chân Mây lo lắng meo.

"Tất cả các bộ tộc đều được an toàn trên đường đến Dây Núi," Nanh Vàng nói với nó. "Và không chiến binh nào dám tấn công mèo lang y cả. Bộ tộc Sao cấm kỵ điều đó!" Quay sang chân Xỉ Than, bà hỏi. "Con sẵn sàng chưa?"

"Vâng, con tới ngay đây." Chân Xỉ Than liếm Tim Lửa một cái cuối cùng rồi theo bà mèo già tiến vào vùng đất hoang đầy thạch nam, nhún nhảy dưới chân. Gió mát thổi gợn lông của cô khi cô tập tễnh lao nhanh đi mà không ngoái nhìn lại một lần.

Tim Lửa nhìn cô đi, tim chú nặng trĩu. Chú biết cô bạn mình đang khởi đầu một cuộc sống mới, hạnh phúc hơn, nhưng đồng thời chú vẫn không thể kìm nén được sự nuối tiếc buồn vui lẫn lộn cho cuộc sống đáng lẽ ra sẽ là của cô ấy.

Tim Lửa nhìn mặt trời leo qua rừng cây. "Hôm nay Vuốt Cọp muốn mình sai chân Mây đi làm nhiệm vụ săn mỗi một mình," chú meo với Văn Xám.

Anh mèo xám to lớn ngược lên nhìn, ngạc nhiên. "Sớm quá vậy? Nó chỉ mới vừa làm lính nhỏ thôi mà."

Tim Lửa nhún vai. "Vuốt Cọp nghĩ là nó đã sẵn sàng. Ông ta bảo mình đi theo nó xem nó làm như thế nào. Cậu có muốn đi cùng mình không?"

Đó là buổi sáng sau khi chân Xỉ Than đã trở về từ hang Miệng Mẹ. Tim Lửa đã gặp cô trượt xuống khe núi lúc rạng đông. Mặc dù cô chào chú nồng nhiệt, nhưng cả hai đều biết cô không thể kể cho chú nghe cô đã trải qua những gì. Khuôn mặt cô lộ vẻ hân hoan, tựa như chính mặt trăng đang tỏa sáng từ đôi mắt của cô vậy. Tim Lửa đã cố để không cảm thấy mình đã để lạc mất cô trên một con đường xa lạ.

Bây giờ chú đang ngồi cạnh bụi tầm ma, thưởng thức một con chuột ngon lành. Văn Xám, đang nằm gần đó, đã lấy một con chim ác là từ đồng mỗi tươi nhưng chưa chạm gì đến nó.

"Không, cảm ơn, Tim Lửa," cậu meo. "Mình đã hứa với Hoa Vàng là sẽ ghé thăm lũ trẻ. Bây giờ chúng đã mở mắt rồi," cậu thêm, với chút hãnh diện.

Tim Lửa đoán Hoa Vàng có thể bảo Văn Xám tránh xa bọn trẻ được, nhưng chú biết Văn Xám sẽ không bao giờ chịu để con mình đi hẳn đâu. "Được rồi," Tim Lửa meo. "Gặp lại cậu sau vậy." Nuốt miếng chuột cuối cùng xong, chú đi tìm chân Mây.

Vuốt Cọp đã rất bận rộn suốt cả buổi sáng hôm đó, ông ta điều một đội tuần tra của Bão Trắng đi làm mới lại các mốc mùi dọc theo biên giới bộ tộc Sông, và một đội mèo khác của Bão Cát đi săn ở bãi đá Hang Rắn, vì thế ông ta chẳng đoái hoài đến việc bảo Tim Lửa phải đưa chân Mây đi đâu cho nhiệm vụ săn mồi của nó. Tim Lửa cảm thấy không cần thiết phải nhắc nhở ông ta.

"Cháu có thể đi tới Khu nhà của Hai Chân," Tim Lửa meo với chân Mây. "Như vậy cháu sẽ không làm vướng cẳng các đội tuần tra khác. Cháu sẽ không thấy cậu đâu, nhưng cậu sẽ theo dõi cháu đấy. Cậu sẽ gặp cháu ở hàng rào nhà Công Nương."

"Cháu có thể nói chuyện với mẹ nếu bà ở đó không?" Chân Mây hỏi.

12

Bạn đang đọc truyện trên: [Truyen3S.Com](http://Truyen3S.Com)

Trước Sau

-----oOo-----

## Chương 27

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Chạy!" Tim Lửa ra lệnh cho lính nhỏ của mình. "Chạy như thể chưa từng chạy bao giờ!"

Chú chạy thực mạng qua rừng cây, không dợi xem chân Mây có theo kịp hay không. Chú chỉ có một hy vọng mong manh là có thể chạy nhanh hơn Vuốt Cọp và đám mèo phiến loạn, và báo động được cho bộ tộc.

*Sáng nay, hấn đã điều tất cả các đội tuần tra ra ngoài, Tim Lửa nghĩ, cố chống lại cơn hốt hoảng. Hấn bảo mình đi theo chân Mây. Hấn hầu như không để lại chiến binh nào bảo vệ trại. Hấn đã nung nấu kế hoạch này lâu rồi.*

Tim Lửa lao hùng hục qua cây cành, toàn bộ cơ bắp lực lưỡng của chú co duỗi không ngừng khi chú đẩy mình tiến lên. Nhưng lúc về đến khe núi, chú nhận thấy rằng mình đã chạy không đủ nhanh. Những cái đuôi và phần thân sau của bọn mèo phiến loạn chạy sau cùng vừa vụt biến vào đường hầm kim tước.

Lao mình xuống sườn dốc của khe núi, cùng với chân Mây bò trượt phía sau, Tim Lửa gào lên tiếng ngao. "Bộ tộc Sấm! Kẻ thù! Tấn công!" Chú bươn mình vào đường hầm đúng khoảnh khắc chú nghe một tiếng ngao khác từ trong trại ở đằng trước.

"Theo ta, bộ tộc Sấm!"

Đó là tiếng thét xung trận quen thuộc, nhưng giọng nói đó là của Vuốt Cọp. một thoáng suy nghĩ xộc lên bộ óc đang bị sốc của Tim Lửa: Lỡ mình nhầm lẫn thì sao? Nhỡ bọn mèo phiến loạn kia *truy đuổi* Vuốt Cọp, chứ không phải theo ông ta thì sao?

Chú chạy như xé gió vào trảng trống ngay lúc Vuốt Cọp quay mặt xông vào quân phiến loạn, chúng tản ra, ngao om sòm, trước cú tấn công của ông ta. Trông ông thủ lĩnh trợ tá rõ ràng là đang cố đánh đuổi kẻ thù ra khỏi trại, nhưng Tim Lửa đã đến đủ gần để thấy các móng vuốt của ông ta không hề giương ra. Tim chú nện đùng đùng. Sự bảo vệ dũng mãnh của Vuốt Cọp tất cả chỉ là giả dối. Chính hắn đã rước đám mèo kẻ thù này vào đây, nhưng cũng đủ xảo quyết để che đậy dã tâm phản bội của mình.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Cho dù chúng đã đến đây bằng cách nào, bây giờ bọn mèo phiến loạn kia đang tàn phá trại. Tim Lửa quay nhanh sang chân Mây.

"Đi tìm các đội tuần tra và bảo họ trở về ngay," chú ra lệnh. "Bão Trắng đang ở đâu đó dọc biên giới bộ tộc Sông, và Bão Cát đến bãi đá Hang Rắn."

"Vâng, thưa Tim Lửa." Chân Mây lao như tên bắn vào đường hầm kim tước.

Tim Lửa đâm bổ vào tên mèo phiến loạn gần nhất, một gã mèo mướp đậm màu, và rì mòng vuốt xuống sườn của hắn. Gã phiến loạn gù lên, quay ngoặt lại phía chú, chân xòe rộng ra để tấn công. Hắn vật Tim Lửa xuống; hai chân sau của Tim Lửa đập túi bụi vào hắn, và tên mèo phiến loạn rống lên bỏ chạy.

Tim Lửa bật đứng dậy, dùn người, đuôi quất liên hồi và lông xù lên trong khi chú nhìn quanh tìm một đối thủ khác. Phía ngoài lối vào nhà trẻ, Văn Xám đang vật nhau với một tên

phiến loạn lông xám lợt, cả hai lẫn lông lốc mấy vòng liền, vẫn cố ghì chặt răng với móng vuốt vào nhau. Mặt Vện và Đuôi Chấm đang chiến đấu với một tên chiến binh to gấp đôi họ. Gần hang chiến binh, Lông Chuột sục móng vuốt hai chân trước vào vai một tên mèo mướp to đùng, trong khi móng vuốt chân sau của cô đang xâu xé be sườn của hắn.

Chợt, Tim Lửa tê cứng người lại khiếp đảm. Ở đầu bên kia trắng trống, Đuôi Gãy đã bất ngờ vồ lấy mèo đang canh gác hắn, Da Bụi, và nghiêng chặt răng vào cổ họng anh mèo trẻ. Da Bụi giãy giụa điên cuồng để thoát thân. Mặc dù Đuôi Gãy bị mù, nhưng hắn vẫn là một đấu sĩ hung ác, đáng gờm, và hắn kiên quyết bám riết lấy đối phương. Tim Lửa rụng rời rằng hắn đang chiến đấu sát cánh với đồng bọn cũ của hắn – chứ không phải cho bộ tộc Sấm, bộ tộc đã liều cả mạng sống của mình để bảo vệ hắn khi hắn bị thương và cô độc.

Một hình ảnh nháng lên trong tâm trí Tim Lửa: Vuốt Cọp và Đuôi Gãy nằm cạnh nhau, cùng chia lười. Đó không phải là chứng cứ về lòng trắc ẩn của ông thủ lĩnh trợ tá. Mà chính Vuốt Cọp đã lên kế hoạch này cùng với tên bạo chúa một thời của bộ tộc Bóng Tối.

Lúc này không còn thời gian để nghĩ ngợi về điều đó nữa, Tim Lửa nhào qua trắng trống để giúp Da Bụi, nhưng chưa được nửa đường, chú đã bị thụi ngã lẩn bởi một tên mèo phiến loạn. Hông chú nhói rất lên khi các móng vuốt rạch xuống nó. Một cặp mắt xanh lá cây trợn cách mắt chú một con chuột. Tim Lửa nhe nanh ra, cố bập vai vào kẻ thù, nhưng tên mèo phiến loạn táng chú bật ngựa. Những móng vuốt chọc vào tai chú. Bụng chú bị phoir ra và chú không thể xoay mình thoát được. Đột nhiên kẻ tấn công chú rú lên đau đớn và thả chú ra. Tim Lửa thoáng thấy bóng cậu lính nhỏ trẻ tuổi chân Gai với răng ngoạm chặt đuôi của tên mèo phiến loạn; hắn lôi cậu ta chạy trong đám bụi tung mù cho đến khi chân Gai nhả ra và tên mèo bỏ trốn.

Thở hổn hển, Tim Lửa bò đứng dậy. "Cảm ơn," chú thở gấp. "Giỏi lắm."

Chân Gai gật đầu lẹ rồi phóng vù tới chỗ Vằn Xám vẫn đang giằng co phía trước nhà trẻ. Tim Lửa lại quan sát xung quanh. Da Bụi đã biến mất và Đuôi Gãy đang đi loạng choạng ló sâu vào trắng trống, miệng hấn vọt ra một tiếng gầm quái đản, khiến tim của Tim Lửa lạnh teo đi. Dẫu bị mù, tên cự tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối vẫn sở hữu một sức mạnh kinh hoàng, hình như được điều khiển bởi thứ gì đó còn ghê gớm hơn cả cái chết.

Trắng trống sôi sùng sục với những con mèo đang hăng máu, nhưng khi Tim Lửa định thần lại để hòa vào cuộc hỗn chiến, chú nhận ra một điều mà khiến chú lạnh sống lưng vì sợ hãi. Sao Xanh đâu rồi?

Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa nhận thấy mình cũng không thấy Vuốt Cọp đâu cả. Mọi bản năng của chú đều mách bảo rằng nguy hiểm đang hiện hữu thật sự. Chú né vòng qua Da Cây Liễu, đang bám chặt lưng một tên mèo điên loạn to hơn cô nhiều, răng cô nghiến chặt một tai hấn, và bay vèo tới hang của Sao Xanh. Thật nhẹ cả người, khi chú tiến đến lối vào hang, chú nghe thấy tiếng Sao Xanh meo bên trong. "Chúng ta lo lắng về việc ấy sau, Vuốt Cọp. Bây giờ bộ tộc đang cần chúng ta."

Trong vài nhịp tim đập, không có tiếng đáp lại. Sau đó Tim Lửa lại nghe thấy tiếng của Sao Xanh, sửng sờ. "Vuốt Cọp? Ông đang làm gì vậy?"

Một tiếng gừ trả lời. "Hãy nhắc tên ta với bộ tộc Sao, Sao Xanh."

"Vuốt Cọp, chuyện gì vậy?" Tiếng meo của Sao Xanh giờ gay gắt hơn, chuyển sang giận dữ, không hề sợ hãi. "Ta là tộc trưởng bộ tộc của ngươi, hay là ngươi đã quên điều đó rồi?"

"Không còn lâu nữa đâu," Vuốt Cọp ngao. "Ta sẽ giết bà, giết đi giết lại. Đến khi nào bà hết mạng để mãi mãi gia nhập bộ tộc Sao thì thôi. Đã đến thời ta cai quản bộ tộc này rồi!"

Tiếng kháng cự của Sao Xanh đột nhiên bị cắt cụt bởi tiếng chân nện huỳnh huých trên nền cứng của hang, theo sau là một tiếng gừ rợn óc.

-----oOo-----

## Chương 28

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Tim Lửa xông tới và bươn qua bức màn địa y. Vuốt Cọp và Sao Xanh đang vật nhau kịch liệt dưới nền hang. Những móng vuốt của Sao Xanh cào tới tấp vào vai Vuốt Cọp, nhưng trọng lượng hơn hẳn của lão thủ lĩnh trợ tá đã đè bà chìm xuống cát mềm. Răng nanh của Vuốt Cọp cắm vào cổ họng Sao Xanh, và những móng vuốt đầy uy lực của hắn rạch vào lưng bà.

"Đồ phản bội!" Tim Lửa ngoa. Chú xả thân vào Vuốt Cọp, chém ngay mắt lão. Gã thủ lĩnh trợ tá lùi phắt ra sau, buộc phải buông cổ họng của Sao Xanh ra. Tim Lửa cảm thấy móng vuốt mình chọc xuyên qua tai lão thủ lĩnh trợ tá, làm máu văng tóe lên không.

Sao Xanh dạt qua bên thành hang của bà, trông hơi mất hồn. Tim Lửa không thể biết là bà bị thương nặng thế nào. Cơn đau đớn như đâm thẳng vào người Tim Lửa khi Vuốt Cọp xẻ dọc hông chú một cú bằng cặp chân sau của lão. Chân của Tim Lửa trượt trên nền cát và chú mất thăng bằng, đâm sầm xuống đất với Vuốt Cọp đè bên trên.

Đôi mắt hổ phách của lão thủ lĩnh trợ tá nhìn tóe lửa mắt chú. "Đồ phân chuột!" Lão rít giọng. "Tao sẽ lột da mày, Tim Lửa. Tao đã đợi điều này lâu lắm rồi."

Tim Lửa triệu hồi từng mẩu kỹ năng và sức mạnh mình có lại. Chú biết Vuốt Cọp có thể giết mình, nhưng dù vậy, chú cảm thấy tự do la thường. Những lời nói dối và sự cần thiết phải che giấu đã hết. Những bí mật – của Sao Xanh và của Vuốt

Cọp - đã phơi bày cả. Chỉ còn lại mối nguy hiểm rõ rệt của trận chiến này.

Chú nhắm thẳng một cú đâm vào cổ họng Vuốt Cọp, nhưng lão thủ lĩnh trợ tá né đầu sang một bên và móng vuốt của Tim Lửa đánh trật vào đám lông mướt dày đặc của lão. Nhưng cú đâm đã làm bung lỏng thế kẹp của Vuốt Cọp trên người chú. Tim Lửa lăn đi, thoát được cú cắn chí mạng vào cổ mình trong đường tơ kẽ tóc.

"Đồ mèo kiểng!" Vuốt Cọp nhiec móc, gập hông lại chuẩn bị vồ lần nữa. "Đền nếm thử xem một chiến binh đúng nghĩa chiến đấu như thế nào." Lão nhảy xổ vào Tim Lửa, nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, Tim Lửa né sang một bên. Khi Vuốt Cọp cố xoay người trong cái hang chật hẹp, chân của lão trượt trên một vũng máu, đẩy lão té oạch sang một bên.

Lập tức, Tim Lửa chớp lấy thời cơ. Móng vuốt chú hạ xuống rạch toang một vết dài trên bụng Vuốt Cọp. Máu phọt ra, ướt sũng bộ lông của lão thủ lĩnh trợ tá. Lão buột lên một tiếng rú ghê hồn. Tim Lửa chồm tới, cào vuốt sắc xuống bụng Vuốt Cọp lần nữa, và găm chặt răng vào cổ lão. Ông thủ lĩnh trợ tá vùng vẫy vô vọng hầu thoát thân, cơn giãy giụa của lão yếu đi khi máu tứa ra nhiều.

Tim Lửa nhả cổ lão ra, cắm chắc một chân vào cái cẳng chân trước đang xoắn ra của Vuốt Cọp, và chân còn lại giẫm lên ngực lão. "Sao Xanh!" Chú gọi, "Giúp con giữ hấn lại!"

Sao Xanh đang nhìn người đằng sau Tim Lửa trong cái ổ đầy rêu của bà. Máu nhỏ khỏi trán bà, nhưng điều đó không khiến Tim Lửa hoảng sợ bằng tia nhìn trong đôi mắt bà. Một màu xanh mờ đục, và bà đang nhìn thất kinh về phía trước như thể bà đang chứng kiến sự sụp đổ của tất cả những gì bà đã dày công xây dựng nên.

Khi Tim Lửa meo, bà nhảy thót lên như một mèo bị đánh thức đột ngột khỏi giấc ngủ. Di chuyển chậm chạp như trong mơ, bà bước qua hang và ghì chặt thân sau của Vuốt Cọp, khóa chặt lão. Những vết thương đó chắc hẳn đã khiến mèo kém cỏi hơn điếng người, nhưng với Vuốt Cọp, lão vẫn cố giãy giụa hòng thoát thân. Cặp mắt hổ phách rùng rục căm hờn khi lão luôn miệng nguyền rủa Tim Lửa và Sao Xanh.

Một cái bóng chặn ngang lối vào hang và Tim Lửa nghe thấy tiếng thở khặc khặc, rời rạc. Chú quay đầu lại, tưởng sẽ thấy một tên xâm lăng nữa, nhưng thì ra là Văn Xám. Nỗi kinh hãi đổ ào xuống Tim Lửa khi chú thấy bạn mình. Máu chảy xối xả từ hông và một chân trước của cậu, rồi máu trào ra khỏi miệng cậu khi cậu lắp bắp. "Sao Xanh, chúng ta..." Cậu khựng lại, nhìn. "Tim Lửa, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Vuốt cọp tấn công Sao Xanh," Tim Lửa nói nhanh. "Trước giờ tụi mình đã đúng. Hắn là kẻ phản bội. Hắn đã mang bọn mèo kẻ thù đến để tấn công chúng ta."

Văn Xám vẫn nhìn trừng trừng, sau đó lắc mình như vừa bị mới leo ra khỏi một vũng nước sâu. "Chúng ta đang bị áp đảo," cậu meo. "Bọn chúng quá đông. Sao Xanh, chúng tôi cần sự giúp đỡ của bà."

Tộc trưởng nhìn cậu nhưng không trả lời. Tim Lửa có thể thấy rằng đôi mắt bà vẫn còn mờ đục, không thấy gì, tựa hồ như việc khám phá ra sự thật về Vuốt Cọp đã làm tổn hại tinh thần của bà, không sao hàn gắn nổi.

"Mình đến đây," Tim Lửa meo. "Văn Xám, cậu giúp Sao Xanh giữ Vuốt Cọp được chứ? Chúng ta sẽ xử hắn sau khi trận chiến kết thúc."

"Cứ thử coi, mèo kiểng." Vuốt Cọp cười khẩy qua cái miệng đầy cát.

Vằn Xám khập khiễng băng qua hang và thay thế vị trí của Tim Lửa, bấu chặt những móng vuốt xuống ngực Vuốt Cọp. Trong một nhịp tim đập, Tim Lửa chùng chính, bất an trước một Vằn Xám bị thương và Sao Xanh trong tình trạng thất thần liệu có thể so bì được với Vuốt Cọp không. Nhưng lão thủ lĩnh trợ tá vẫn đang mất máu, và sự kháng cự của lão chắc chắn đã yếu hơn. Thật nhanh, Tim Lửa quay đầu và phóng trở ra ngoài.

Thoáng trông trắng trống dường như đặc kín bọn mèo phiến loạn, như thể tất cả các chiến binh bộ tộc Sấm đã bị quét sạch. Nhìn lại thì Tim Lửa thấy thấp thoáng vài bóng dáng quen thuộc - Đuôi Dài đang quần quai bên dưới một tên mèo mướp to lớn; Da Vá vừa vượt ra khỏi tầm với của một kẻ lang thang màu xám, ốm tong teo, và quay lại rạch mũi hấn bằng những móng vuốt giương hết cỡ của cụ rồi lao mình húc vào bụng hấn.

Tim Lửa cố tập trung sức lực lại. Cuộc tử thí với Vuốt Cọp đã khiến chú kiệt sức, và những vết thương mà lão thủ lĩnh trợ tá cào chú nóng bừng lên như lửa đốt. Chú không biết mình có thể cầm cự được bao lâu nữa. Chú lăn vòng theo bản năng khi một mục mèo vàng hoe cố ghim móng vuốt vào lưng chú. Từ trong khóe mắt, chợt, chú thấy một thân hình uyển chuyển màu xám xanh chạy băng qua trắng trống, ngao lên thách thức.

Sao Xanh! Chú kinh ngạc nghĩ, tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Vuốt Cọp. Sau đó chú nhận ra cô chiến binh chú vừa thấy đó không phải là Sao Xanh. Mà là Bàn Chân Sương!

Vận hết sức bình sinh, Tim Lửa giằng khỏi mục mèo hoe vàng và loạc choạc đứng dậy. Các chiến binh bộ tộc Sông đang bươn vào qua đường hầm kim tước. Lông Báo Đốm, Lông Đá Quý, Vuốt Đen... Sau họ là Bão Trắng và đội tuần tra của ông. Họ mạnh mẽ và tràn đầy sinh lực, và họ xông vào bọn xâm

lãng với những móng vuốt giương ra và những cái đuôi quất lên giận dữ.

Sợ khiếp vía bởi sự xuất hiện đột ngột của lực lượng cứu viện, bọn mèo phiến loạn chạy tán loạn. Mụ mèo hoe tháo chạy với một tiếng ngao hoảng hốt. Lũ mèo khác cũng theo gương mụ. Tim Lửa loạng choạng đuổi theo vài bước, rít lên và mắng nhiếc cho chúng chạy nhanh hơn, nhưng không cần thiết. Chưng hửng vì đỉnh ninh chiến thắng đã nằm trong tầm tay, và vì giờ đây đã thành rắn không đầu do Vuốt Cọp bị bắt, quân phiến loạn không còn ý chí chiến đấu nữa.

Trong vài nhịp tim đập, chúng đã cút sạch. Kẻ thù duy nhất còn lại là Đuôi Gãy, máu chảy đầm đìa từ đầu tới vai. Lão mèo mù quờ quạng trên mặt đất, kêu rên yếu ớt như một con mèo con bệnh hoạn.

Những mèo bộ tộc Sông đang tụm lại thành một nhóm, lăm xăm quan tâm khi Tim Lửa lê bước đến chỗ họ. "Cảm ơn," chú meo. "Tôi chưa từng bao giờ mừng như vậy khi thấy bất cứ mèo nào trong đời mình."

"Tôi nhận ra một số chiến binh bộ tộc Bóng Tối cũ," Long Báo Đốm nói với chú một cách nghiêm trang. "Những kẻ đã bỏ đi cùng Sao Gãy."

"Đúng vậy." Tim Lửa không muốn nói gì thêm về sự dính líu của Vuốt Cọp trong vụ này. "Làm thế nào bà biết chúng tôi cần trợ giúp?" Chú hỏi, vẻ bối rối.

"Chúng tôi không biết," Bàn Chân Sương trả lời. "Chúng tôi đến để nói chuyện với Sao Xanh về..."

"Không phải lúc này," Long Báo Đốm cắt ngang, mặc dù Tim Lửa đoán được Bàn Chân Sương định nói, "... về lũ trẻ." "Bộ tộc Sấm cần thời gian để khôi phục lại." Bà nghiêng đầu nhã nhặn với Tim Lửa. "Chúng tôi rất vui vì đã giúp được các vị.

Hãy truyền đạt lời tới tộc trưởng của anh là chúng tôi sẽ sớm trở lại."

"Vâng, tôi sẽ nói," Tim Lửa hứa. "Và cảm ơn lần nữa." Chú nhìn những mèo bộ tộc Sông rời trại, sau đó nhìn quanh, cảm thấy vai mình thõng xuống, mệt đừ. Trảng trống vương đầy máu và lông. Nanh Vàng và chân Xỉ Than đang bắt đầu kiểm tra những mèo bị thương. Mặc dù Tim Lửa không thấy họ trong trận chiến, nhưng cả hai đều mang những dấu móng vuốt của kẻ thù.

Chú hít một hơi thật sâu. Đã đến lúc phải đối mặt với Vuốt Cọp, nhưng chú không biết là mình có thể tập trung sức mạnh được không. Những vết thương làm chú thốn lên đau đớn, từng cơ bắp trên thân thể chú như kêu gào phản đối từng bước đi của chú. Khi chú lê lết về phía hang của Sao Xanh, một giọng nói vang lên từ phía sau chú. "Tim Lửa! Chuyện gì xảy ra vậy?"

Chú quay lại thấy Bão Cát, vừa mới trở về, dẫn đầu đoàn săn của cô, với chân Mây thở hồng hộc phía sau. Cô nhìn quanh trảng trống như thể cô không tin những gì mình thấy.

Tim Lửa lắc đầu một cách mệt mỏi. "Bọn tay sai của Đuôi Gãy," chú gầm gừ.

"Lại nữa?" Bão Cát quát lên kinh tởm. "Có lẽ bây giờ Sao Xanh sẽ phải suy nghĩ kỹ hơn về việc chứa chấp Đuôi Gãy."

"Sự việc còn phức tạp hơn thế nữa," Tim Lửa cảm thấy không thể giải thích ngay được. "Bão Cát, cô làm cho tôi vài việc và đừng hỏi gì nhé?"

Bão Cát thả cho chú một cái nhìn nghi ngờ. "Còn tùy vào việc gì đã."

"Đi đến hang của Sao Xanh và xử lý những gì cô thấy ở đó. Nên dắt theo một chiến binh nữa đi – Long Điều Hâu, cậu đi cùng chứ? Sao Xanh sẽ bảo cô phải làm gì?"

*Ít nhất mình hy vọng thế*, Tim Lửa thêm nói thêm khi Bão Cát, vẫn còn nhăn nhó, hát đầu với Long Điều Hâu và tiến về phía Bục Đá. Trong tất cả những diễn biến vừa qua, điều khiến Tim Lửa lo lắng nhất là việc Sao Xanh hình như đã mất ý chí lãnh đạo bộ tộc của mình.

Tim Lửa đứng ngây ra giữa trảng trống theo dõi Nanh Vàng khám cho Đuôi Gãy và rồi bắt đầu nửa đẩy, nửa kéo hẳn về phía hang của bà. Tên cự tộc trưởng bộ tộc Bóng Tối vừa bất tỉnh, và một dòng máu chảy ra khỏi khoe miệng hẳn. *Rõ ràng bà vẫn còn quan tâm đến hẳn*, Tim Lửa bối rối nghĩ. *Thậm chí sau việc này bà vẫn không thể nào quên hẳn đã từng là con bà.*

Quay mặt khỏi Nanh Vàng, Tim Lửa thấy Bão Cát hiện ra khỏi hang dưới Bục Đá. Theo sau là Vuốt Cọp, giầy giụa đi tới trước với dáng đi lão đảo quái gở. Long lão bết bệt bụi và máu, một mắt đóng tịt lại. Lão lụi hụi dừng lại và đổ sầm xuống trước tảng đá.

Long Điều Hâu theo sát lão, đề phòng bất kỳ dấu hiệu tấn công hay bỏ trốn nào của lão thủ lĩnh trợ tá. Phía sau nó là Sao Xanh. Đầu bà rũ xuống và đuôi kéo lê dưới đất. Nỗi sợ hãi nhất của Tim Lửa lại ùa về. Tộc trưởng mạnh mẽ mà Tim Lửa từng kính trọng dường như đã biến mất, thay vào đó là một mèo bị thương và yếu đuối.

Sau cùng, Vằn Xám cà nhắc ra khỏi hang và đổ nghiêng qua một bên dưới bóng của Bục Đá. Chân Xỉ Than vội chạy đến chỗ cậu và bắt đầu khám những vết thương cho cậu với một cái nhíu mày lo lắng.

Sao Xanh ngẩng đầu lên và nhìn quanh. "Đến đây, tất cả các mèo," bà meo khản đặc, ra hiệu bằng một cái phẩy đuôi. Trong khi những mèo khác tập hợp lại, Tim Lửa bước đến chỗ chân Xỉ Than. "Cô có thể cho Vuốt Cọp thứ gì cho những vết thương của hắn không?" Chú hỏi. "Thứ gì để giảm đau đấy?" Chú đã nghĩ là mình muốn đánh bại Vuốt Cọp hơn bất cứ điều gì khác, nhưng bây giờ chú lại nhận thấy mình không thể chịu đựng được cảnh gã chiến binh một thời vĩ đại chảy máu cho đến chết trong đám đất cát.

Chân Xỉ Than, đang kiểm tra Vằn Xám, ngược lên. Thật nhẹ nhõm với Tim Lửa, cô không bài bác yêu cầu của chú về việc chữa trị cho lão thủ lĩnh trợ tá phản bội. "Được," cô nói. "Để tôi đi lấy vài thứ cho Vằn Xám luôn." Cô lê bước về hướng hang của Nanh Vàng.

Bầy mèo bộ tộc đã yên vị lúc cô trở ra. Tim Lửa có thể thấy họ nhìn nhau, hoang mang tự hỏi tất cả những điều này có ý nghĩa là gì.

Chân Xỉ Than lê bước đến với một mớ lá thuộc trong miệng. Cô đặt một ít xuống cạnh Vuốt Cọp, và đưa phần còn lại cho Vằn Xám. Lão thủ lĩnh trợ tá gửi đám lá một cách nghi ngờ và sau đó bắt đầu nhai chúng.

Sao Xanh nhìn lão một lúc và rồi bắt đầu nói. "Ta tuyên bố với tất cả mọi mèo về Vuốt Cọp, bây giờ là tù binh. Ông ta..."

Một loạt những tiếng xì xầm bức bối nổi lên cắt ngang lời bà. Những mèo trong bộ tộc nhìn nhau ngờ ngác, ngó người ra, hoảng loạn. Tim Lửa thấy rõ rằng họ không hiểu những gì đang xảy ra cả.

"Tù binh?" Vằn Đen hỏi to. "Vuốt Cọp là thủ lĩnh trợ tá của bà. Ông ấy đã làm gì chứ?"

Ta muốn nói với mọi mèo." Bây giờ giọng Sao Xanh có vẻ trơ trẽn hơn, nhưng Tim Lửa có thể thấy bà phải cố gắng đến thế nào để được như vậy. "Vừa rồi, trong hang của ta, Vuốt Cọp đã tấn công ta. Chắc chắn ông ta đã giết chết ta rồi nếu Tim Lửa không đến kịp."

Những tiếng phản đối và hoài nghi càng náo động hơn. Từ phía cuối đám đông, một mèo già rên lên một tiếng quái đi. Vằn Đen đứng dậy. Anh ta là một trong những mèo ủng hộ Vuốt Cọp sốt sắng nhất, Tim Lửa biết, nhưng ngay cả anh ta cũng đang lưỡng lự. "Chắc là có nhầm lẫn gì rồi," anh ta meo.

Sao Xanh ngược cầm lên. "Anh nghĩ là ta không được nói ra khi một mèo cố giết ta?" Bà chất vấn, giọng bà khô không khốc.

"Nhưng Vuốt Cọp..."

Tim Lửa nhảy nhồm dậy. "Vuốt Cọp là một kẻ phản bội bộ tộc!" Chú quát lớn. "Hôm nay hẳn đã mang bọn phiến loạn đến đây."

Vằn Đen quay phắt lại Tim Lửa. "Ông ấy không bao giờ làm như vậy. Chứng minh đi, mèo kiêu!"

Tim Lửa liếc nhìn Sao Xanh. Bà gật đầu ra hiệu cho chú tiến lên phía trước. "Tim Lửa, hãy kể cho bộ tộc nghe những gì anh biết. Tất cả."

Tim Lửa lừ đừ bước đến bên cạnh bà. Khi thời khắc được nói ra mọi thứ đến, chú bỗng cảm thấy chơi với lạ thường.

Như thể chú đang bị kéo xuống khỏi Bục Đá, và không bao giờ có thể có lại được cơ hội như thế này nữa. "Hỡi những mèo bộ tộc Sấm," chú bắt đầu. Giọng chú ré lên như giọng của một con mèo con, và chú dừng lại để điều chỉnh nó. "Thưa các mèo bộ tộc Sấm, các vị còn nhớ khi Đuôi Đỏ chết không? Vuốt

Cọp đã nói với chúng ta Tim Cây Sồi đã giết ông ấy, nhưng hẳn đã nói láo. Chính Vuốt Cọp đã giết Đuôi Đỏ!"

"Làm sao anh biết được?" Chính Đuôi Dài, với cái cười khinh bỉ thường trực trên khuôn mặt. "Anh đâu có mặt trong trận đấu."

"Tôi biết vì tôi đã nói chuyện với mèo đã ở đó," Tim Lửa đồng dục trả lời. "Chân Quạ đã kể cho tôi nghe."

"Ồ, tiện ích nhỉ!" Văn Đen ngao. "Chân Quạ chết rồi. Anh có thể bịa với chúng tôi cái gì mà chả được, và không ai có thể chứng minh là anh sai."

Tim Lửa ngại ngần. Chú đã giữ bí mật về vụ bỏ trốn của chân Quạ để bảo toàn tính mạng khỏi Vuốt Cọp, nhưng vì bây giờ Vuốt Cọp đã là tù binh, nên có thể không còn nguy hiểm nữa. Và chú cần phải tiết lộ tất cả mọi thứ. "Chân Quạ không chết," chú lặng lẽ giải thích. "Tôi đã đưa anh ấy bỏ trốn sau khi Vuốt Cọp cố giết anh ấy vì anh ấy đã biết quá nhiều."

Lại thêm những tiếng râm rĩ khi mỗi mèo đều ngao lên những câu hỏi và lời phản đối của mình. Trong khi đợi họ lắng xuống, Tim Lửa liếc nhìn Vuốt Cọp. Vì những lá thuốc của chân Xỉ Than đang có tác dụng, nên lão mèo mướp to lớn đã bắt đầu hồi phục lại chút sức lực. Lão cố đẩy hông ngồi dậy và nhìn qua đám đông với đôi mắt như hai hòn đá, tựa hồ như lão đang thách thức bất cứ con mèo nào đến gần. Cái tin về chân Quạ chắc hẳn đã khiến lão chột dạ, nhưng lão không để lộ chút gì bất thường, dù chỉ là rung rinh mấy sợi ria.

Khi tình hình náo loạn không thấy có dấu hiệu dịu đi, Bão Trắng liền cất tiếng. "Im lặng! Để Tim Lửa nói xem."

Tim Lửa nghiêng đầu tỏ ý cảm ơn với ông chiến binh lớn hơn. "Chân Quạ kể với tôi rằng Tim Cây Sồi chết khi bị đá rơi trúng. Đuôi Đỏ đã thoát được trận đá lở và tông sầm vào Vuốt Cọp. Vuốt Cọp chồm lên và đã giết chết ông ấy."

"Điều đó là thật." Văn Xám ngóc đầu lên từ chỗ cậu vẫn nằm trong bóng râm, chỗ chân Xỉ Than đang ấn lá thuốc vào những vết thương cho cậu. "Tôi cũng có mặt ở đó khi chân Quạ kể cho Tim Lửa nghe tất cả những điều này."

"Và tôi cũng đã nói chuyện với những mèo bộ tộc Sông," Tim Lửa thêm. "Họ cũng kể cùng một câu chuyện như vậy, rằng Tim Cây Sồi đã chết trong một trận đá lở."

Tim Lửa chắc chắn sẽ nổi thêm nhiều tiếng ồn ào sau đó, nhưng không. Một bầu thinh lặng kỳ lạ bao trùm cả bộ tộc. Từng con mèo đưa mắt nhìn nhau, làm như có thể sẽ tìm được lý do cho những tiết lộ kinh khủng này trên khuôn mặt của các mèo khác vậy.

"Vuốt Cọp lúc đó đang ấp ủ tham muốn trở thành thủ lĩnh trợ tá," Tim Lửa tiếp tục. "Nhưng Sao Xanh đã chọn Tim Sư Tử thay vì chọn hắn. Sau đó, Tim Sư Tử chết trong trận chiến với bộ tộc Bóng Tối, và cuối cùng Vuốt Cọp cũng đạt được tham vọng của hắn. Nhưng thủ lĩnh trợ tá đối với hắn là chưa đủ. Tôi... tôi nghĩ rằng thậm chí hắn đã giăng bẫy chờ Sao Xanh bên cạnh đường Sấm Rền, nhưng thay vào đó, chân Xỉ Than lại gặp nạn. Chú liếc nhìn chân Xỉ Than khi nói, và

-----oOo-----

# Chương 29

*Nguồn: SACHMOI.NET*

Khi nhìn kẻ thù bại trận của mình đi khỏi, Tim Lửa không thể dấy lên một chút cảm giác chiến thắng nào. Ngạc nhiên với chính mình, chú thậm chí còn thấy hơi nuối tiếc. Vuốt Cọp lẽ ra đã là một chiến binh mà những chiến tích của ông ta sẽ được lưu truyền hậu thế – phải chi ông ta chọn lòng trung thành lên trên tham vọng. Suýt chút nữa Tim Lửa đã kêu lên vì sự phí phạm ấy.

Xung quanh chú những lời xì xầm lại bắt đầu bùng lên, bầy mèo hối hả nói chuyện với nhau về sự kiện nóng sốt nhất. "Bây giờ ai sẽ là thủ lĩnh trợ tá?" Chú nghe Gió Lốc hỏi.

Tim Lửa liếc nhìn Sao Xanh để xem bà có định thông báo gì không. Nhưng bà đang bước vòng quanh Bục Đá về phía hang của bà. Đầu bà cúi xuống và chân bà kéo lê như thể bà bị ốm nặng. Sẽ không có thông báo nào cả.

"Tôi nghĩ cậu Tim Lửa sẽ làm thủ lĩnh trợ tá!" Chân Mây tuyên bố, nhảy xổ lên phấn khích. "Cậu ấy đã làm một việc thật lớn lao!"

"Tim Lửa?" Mắt Vằn Đen híp lại. "Một mèo kiểng á?"

"Mèo kiểng thì có gì vướng mắc?" Chân Mây xù lông trước anh chiến binh to hơn nó nhiều.

Tim Lửa định đứng dậy can thiệp thì Bão Trắng đã chặn ngang Vằn Đen và thằng lính nhỏ trẻ. "Đủ rồi," ông ngao. "Sao Xanh

sẽ cho chúng ta biết bà chọn ai trước khi mặt trăng lên cao. Đó là truyền thống."

Tim Lửa cảm thấy vai mình lỏng ra khi chân Mây rút lui vào đám lính nhỏ. Chú có thể thấy rõ là anh lính nhỏ của mình không nhận thức được sự nghiêm trọng của những gì đã xảy ra. Các chiến binh lớn hơn, những mèo biết rành rõ Vuốt Cọp, đang nhìn nhau như thể thế giới của họ đã sụp đổ rồi.

"Này, Tim Lửa." Vằn Xám ngược lên khi Tim Lửa bước đến chỗ bạn mình và chân Xỉ Than. "Cậu có muốn trở thành thủ lĩnh trợ tá không?" Nỗi đau vẫn còn hằn trong đôi mắt cậu, và máu vẫn rỉ ra từ miệng cậu, tuy nhiên, Tim Lửa trông cậu có vẻ sống động hơn kể từ sau cái chết của Suối Bạc, như thể trận chiến và việc vạch trần hành vi đồi bại của Vuốt Cọp đã khiến tâm trí cậu dứt khỏi đau buồn được một lúc.

Tim Lửa không thể cưỡng lại sự kích động chạy rần rật dọc theo xương sống mình. *Thủ lĩnh trợ tá của bộ tộc Sấm!* Nhưng rồi chú nhận thấy công việc đó khó khăn đến thế nào, để kéo những mèo đang suy sụp xích lại gần nhau và nối kết họ vào một bộ tộc trở lại. "Không," chú bảo Vằn Xám. "Và Sao Xanh sẽ không bao giờ chọn mình đâu." Chú đứng dậy, lắc đầu như muốn xua tan cái suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí mình. "Cậu thấy thế nào?" Chú hỏi. "Những vết thương đó có nặng lắm không?"

"Anh ấy sẽ ổn thôi," chân Xỉ Than nói. "Nhưng lưỡi của anh ấy bị xước nên vẫn còn đang chảy máu. Tôi không biết làm gì với lưỡi bị xước cả. Tim Lửa, anh vui lòng gọi Nanh Vàng đến giùm tôi nhé?"

"Ừ."

Lần sau cùng Tim Lửa thấy Nanh Vàng là khi bà đang lôi Đuôi Gãy vào hang của bà – bà vẫn chưa xuất hiện trở lại để chứng kiến vụ xét xử Vuốt Cọp. Chú bước qua trăng trắng và đi vào đường hầm dương xỉ. Khi bước qua những đám lá hình lược

mềm mại, xanh rộp, chú nghe giọng của Nanh Vàng. Có điều gì đó trong giọng nói – có lẽ là sự dịu dàng của nó, quá khác thường đối với Nanh Vàng – khiến chú nán lại trong vòm dương xỉ một lúc lâu hơn.

"Nằm yên, Đuôi Gãy. Người vừa mất một mạng xong," Nanh Vàng khẽ khàng. "Người sẽ ổn thôi."

"Ý mụ là sao?" Đuôi Gãy gằm gừ, giọng gã thoi thóp vì mất máu. "Nếu ta còn một mạng khác thì tại sao những vết thương của ta vẫn còn thấy đau?"

"Bộ tộc Sao đã chữa cho người cái vết thương đã giết người," Nanh Vàng giải thích, vẫn tiếng thì thầm nhỏ nhẹ khiến Tim Lửa cảm thấy rợn xương sống. "Những vết thương khác cần đến kỹ năng của một mèo lang y."

"Vậy mụ còn chờ gì nữa, mụ già trơ xương kia?" Đuôi Gãy rít lên. "Chữa đi. Đưa ta thứ gì đó cho cơn đau này, mau."

"Được rồi, ta sẽ đưa." Giọng của Nanh Vàng đột nhiên trở nên lạnh tanh, và nỗi sợ hãi truyền khắp người Tim Lửa. "Đây. Ăn những quả mọng này đi, sẽ khỏi đau ngay."

Tim Lửa nhìn hé qua đám dương xỉ và thấy chân trước Nanh Vàng đang vổ vổ thứ gì đó. Thật cẩn thận và khéo léo, bà lặn ba quả mọng màu đỏ tươi đến trước mặt Đuôi Gãy thương tích đầy mình, chỉ dẫn cho đến khi hắn có thể chạm được vào chúng. Đột nhiên, Tim Lửa nhớ lại một ngày tuyết rơi trong mùa lá trụi. Bé Mây đang nhìn chăm chăm vào một bụi cây nhỏ, lá đen xì, mang những trái đỏ tươi, và chân Xỉ Than nói. "Những quả mọng này rất độc, chúng ta gọi chúng là quả mọng tử thần. Chỉ một trái thôi cũng có thể giết chết em ngay."

Chú hít hơi để kêu lên báo động, nhưng Đuôi Gãy đã nhai những trái đó rồi.

Nanh Vàng đứng nhìn gã với vẻ mặt trơ như đá. "Người và bộ tộc của ta đã vứt bỏ ta và ta đã lưu lạc đến đây," bà rít vào tai hắn. "Ta đã là tù binh, giống như người. Nhưng bộ tộc Sấm đã đối xử rất tốt với ta, và cuối cùng họ tin ta đủ để cho ta làm mèo lang y của họ. Đáng lý ra người cũng có thể hưởng lòng tin của họ. Nhưng bây giờ – liệu có mèo nào còn bao giờ tin người nữa không?"

Đuôi Gãy học lên một tiếng khinh bỉ. "Bà nghĩ là ta quan tâm đến điều đó à?"

Nanh Vàng nhìn người xuống sát hắn hơn, mắt bà rực lửa. "Ta biết người chẳng quan tâm đến cái gì cả, Đuôi Gãy. Bộ tộc của người cũng không, danh dự của người cũng không, và đến mèo thân thích của người cũng không luôn."

"Ta không có mèo thân thích." Đuôi Gãy phun ra những lời đó.

"Sai. Mèo thân thích của người đang ở ngay sát bên người hơn cả người nằm mơ nữa. Ta chính là mẹ người đây, Đuôi Gãy."

Gã chiến binh mù phọt ra một âm thanh the thé, tò mò trong cổ họng, như thể gã cố bật cười phá lên ghê rợn. "Nhện giăng tơ trong óc mù phải không, mù kia. Mèo lang y không bao giờ có con cả."

"Chính đó là lý do khiến ta phải từ bỏ người," Nanh Vàng bảo hắn, bao nhiêu năm đắng cay, tủi nhục dường như dồn hết vào từng chữ từng lời. "Nhưng ta không bao giờ ngừng quan tâm đến người... không bao giờ. Khi người là một chiến binh trẻ, ta rất tự hào về người." Giọng bà rít xuống thành một tiếng gừ. "Và sau đó người đã giết Sao Nứt. Cha ruột của người. Người đã giết chết những đứa trẻ của bộ tộc chúng ta, rồi đổ lỗi cho ta. Người đã hủy hoại bộ tộc hoàn toàn. Vì vậy bây giờ đã đến hồi đặt dấu chấm hết cho sự bội bạc này."

"Dấu chấm hết? Ý bà muốn gì, bà già..." Đuôi Gãy cố đứng dậy, nhưng chân gã đã chống lại gã và gã ngã phịch qua một bên. Giọng gã rống lên thành một tiếng rú ghê hồn, Tim Lửa thấy lạnh đến tận xương. "Mụ đã làm gì? Ta không thể... không thể có cảm giác nữa. Không thể thở..."

"Ta đã cho người ăn quả mọng tử thần." Mắt Nanh Vàng chỉ còn là những khe hở không hơn khi bà nhìn hắn. "Ta biết đây là mạng cuối cùng của người, Đuôi Gãy. Mèo lang y luôn biết điều đó. Bây giờ sẽ không mèo nào còn có thể bị hại vì người nữa."

Quai hàm của Đuôi Gãy trể xế xuống trong một tiếng thét khiếp đảm. Tim Lửa nghĩ hình như mình thấy tội nghiệp nữa – gã chiến binh mù đã không còn thốt ra lời. Tứ chi của gã giãy đạp và cào cấu mặt đất; ngực gã phồng lên xẹp xuống khi gã cố hít không khí.

Không thể tiếp tục nhìn nữa, Tim Lửa rút lui và dùn mình ở đầu bên kia hàng dương xỉ, run lập cập, đến khi những tiếng hấp hối của Đuôi Gãy im bật. Sau đó, nhớ lại lời yêu cầu của chân Xỉ Than, chú buộc mình phải trở lại, và lần này cố ý làm cho Nanh Vàng có thể nghe thấy tiếng chú bước vào qua hàng dương xỉ.

Đuôi Gãy nằm ngay đơ ở giữa trắng trống nhỏ. Bà mèo lang y già thụp xuống bên cạnh hắn, mũi bà ấn sát vào hông hắn. Khi Tim Lửa bước đến, bà ngược đầu lên. Đôi mắt bà dại đi vì đau đớn và bà trông già hơn và yếu đuối hơn bao giờ hết. Nhưng Tim Lửa biết bà mạnh mẽ đến thế nào – rằng nỗi sâu đau mà bà phải gánh chịu vì Đuôi Gãy sẽ không thể đánh gục được bà. "Tôi đã làm tất cả có thể, nhưng hắn đã chết," bà giải thích.

Tim Lửa không thể nói với bà mèo lang y rằng chú biết bà đang nói dối. Chú sẽ không bao giờ nói với bất kỳ mèo nào về

những điều chú đã thấy và nghe được. cố giữ giọng bình thản, chú meo, "chân Xỉ Than bảo tôi đến hỏi bà xem phải làm gì với một cái lưỡi bị xước."

Nanh Vàng cố lê lết đứng dậy, như thể bà cũng đang cảm nhận cú chạm chí của quả mọng tử thần. "Bảo cô ấy là tôi đến ngay," bà meo. "Tôi cần lấy đúng thứ thuốc đã."

Tim Lửa nghĩ là mình sẽ không tài nào ngủ được, nhưng chú kiệt sức đến nỗi mà vừa cuộn mình trong ổ một cái là chú đã chìm vào trạng thái vô thức ngay lập tức. Chú mơ thấy mình đang đứng trên một gò đất cao, gió thổi tung bộ lông, và những ngôi sao của Dải Thiên Hà sáng lóe những ánh lửa lạnh lẽo phía trên đầu chú.

Một mùi ấm áp, quen thuộc bay đến mũi chú và Tim Lửa quay đầu lại thì thấy Lá Đốm. Cô bước đến bên chú và nhẹ nhàng chạm mũi với chú. "Bộ tộc Sao đang gọi anh, Tim Lửa," cô khẽ nói. "Đừng sợ." Sau đó cô mờ dần, để lại chú một mình với từng cơn gió và những vì sao.

*Bộ tộc Sao đang gọi mình? Tim Lửa nghĩ, bối rối. Vậy là mình sẽ chết ư?*

Nỗi khiếp sợ khiến chú giật mình tỉnh giấc, và chú thở phào nhẹ nhõm khi thấy mình vẫn an toàn dưới ánh sáng mờ trong hang. Những vết thương của chú từ trận chiến vừa qua vẫn còn đau nhức, và khi chú ngồi dậy, chân tay chú chật vật phản hồi, nhưng sức mạnh của chú đang trở lại. Tuy nhiên, thật khó mà kiểm soát được cơn run rẩy. Chẳng lẽ Lá Đốm đã tiên đoán về cái chết của chú sao?

Sau đó, chú nhận ra cái lạnh thấu xương chẳng qua vì sợ hãi mà ra. Trong hang, vốn thường ấm do những cơ thể đang ngủ, giờ lạnh lẽo và trống trơn. Bên ngoài, chú có thể nghe thấy tiếng nhiều mèo lao xao. Khi lách mình ra khỏi hang để cùng nhập vào với họ, chú thấy rằng gần như cả bộ tộc đã tập

trung trong trắng trống, với ánh sáng nhạt nhòa của buổi bình minh chiếu trên rừng cây.

Bão Cát chen lấn qua một nhóm mèo. "Tim Lửa!" Cô cấp bách meo. "Mặt trăng cao đã đến và đi rồi, nhưng Sao Xanh vẫn chưa xuống tên thủ lĩnh trợ tá mới!"

"Cái gì?" Tim Lửa hốt hoảng nhìn cô mèo lông hoe vàng chăm chặp. Luật chiến binh đã bị phá vỡ! "Bộ tộc Sao sẽ nổi giận," chú gầm bầm.

"Chúng ta phải có thủ lĩnh trợ tá," Bão Cát tiếp, đập đuôi liên hồi tỏ vẻ kích động. "Nhưng Sao Xanh sẽ không ra khỏi hang của bà đâu. Bão Trắng đã cố nói chuyện với bà, nhưng bà đã xua ông ấy ra."

"Bà vẫn bị sốc vì Vuốt Cọp." Tim Lửa chỉ ra.

"Nhưng bà là tộc trưởng của bộ tộc này," Bão Cát vặn lại. "Bà không thể cuộn tròn trong hang của bà và quên hết chúng ta."

Tim Lửa biết cô nói đúng, nhưng chú không thể không cảm thông cho Sao Xanh. Chú biết bà đã lệ thuộc vào Vuốt Cọp như thế nào, đã một mực chống lại những lời buộc tội của Tim Lửa ra sao. Bà đã chọn ông ta làm trợ thủ của mình, và đã tin tưởng ông ta giúp bà dẫn dắt bộ tộc. Chắc chắn bà đã tan vỡ khi nhận ra mình đã sai lầm tất cả, và không bao giờ bà sẽ còn có thể trông cậy vào sức mạnh và những kỹ năng chiến đấu của Vuốt Cọp nữa.

"Bà không quên đâu..." Chú bắt đầu nói, và nín khe.

Sao Xanh đang lầm lũi bước men theo Bục Đá từ phía hang của bà. Bà trông già nua và yếu ớt khi bà ngồi xuống tảng đá, không hề có ý định leo lên đó. "Hỡi các mèo bộ tộc Sấm," bà phát lệnh, vừa đủ lớn để được nghe thấy qua những

tiếng xì xầm bức bối. "Hãy lắng nghe và ta sẽ chỉ định thủ lĩnh trợ tá mới."

Tất cả mèo đã quay về phía bà, và trắng trổng bỗng im phăng phắc, rợn người.

"Ta nói những lời này trước bộ tộc Sao, để những tâm linh của các tổ tiên chúng ta có thể nghe thấy và đồng ý với lựa chọn của ta." Sao Xanh dừng lại, nhìn chằm chằm xuống chân bà một hồi lâu, đến nỗi Tim Lửa tự hỏi không biết có phải bà đã quên mất những lời bà định nói hay không. Hay là, bà vẫn chưa quyết định ai sẽ là thủ lĩnh trợ tá mới.

Một hay hai mèo đã bắt đầu thì thầm nháp nha nháp nhồm, nhưng khi Sao Xanh ngược đầu lên trở lại, họ liền im bật.

"Thủ lĩnh trợ tá mới sẽ là Tim Lửa," bà thông báo một cách rành rọt. Ngay khi vừa dứt lời, bà liền đứng lên và bước vòng qua tảng đá trên những cái chân dường như được đẽo từ đá.

Cả bộ tộc chờ người ra. Tim Lửa cảm thấy như có một cái gai đâm xuyên qua tim mình. Chú sẽ là thủ lĩnh trợ tá? Chú muốn gọi Sao Xanh trở lại và nói với bà rằng chắc chắn đã có nhầm lẫn rồi. Chú chỉ vừa mới là chiến binh thôi mà!

Sau đó chú nghe thấy tiếng rít lên thích chí của chân Mây. "Tôi biết mà! Tim Lửa sẽ là thủ lĩnh trợ tá mới!"

Gần đó, Vằn Đen gầm gừ. "Ồ, phải? Hừ, còn lâu tôi mới nhận mệnh lệnh từ mèo kiểng!"

Một vài mèo bước tới chỗ Tim Lửa và chúc mừng chú. Vằn Xám và Bão Cát nằm trong số những mèo đến đầu tiên, chân Xỉ Than, hăng hái kêu rù rừ, lao thẳng đến chú và liếm chú một cái trọn khắp mặt.

Nhưng những mèò khác, Tim Lửa để ý, đã lặng lẽ bỏ đi, và không nói gì với chú cả. Rõ ràng là họ cũng bất ngờ với quyết định của Sao Xanh như chính bản thân Tim Lửa vậy. Đây phải chăng là những gì mà Lá Đổm muốn nói đến trong giấc mơ của Tim Lửa, khi cô nói với chú rằng bộ tộc Sao đang gọi chú? Gọi chú đến với một trách nhiệm mới trong bộ tộc? "Đừng sợ." Cô đã bảo với chú như vậy.

*Ôi, Lá Đổm, Tim Lửa cuống cuống suy nghĩ, khi nỗi sợ hãi và hoang mang kéo đến ồ ạt trong đầu chú. Làm sao mà tôi không sợ cơ chú?*

-----oOo-----

# Chương 30

*Nguồn: SACHMOI.NET*

"Ừm, thủ lĩnh trợ tá bộ tộc," Bão Trắng khẽ nói vào tai chú.  
"Bây giờ anh muốn tôi làm gì nào?"

Tim Lửa nhận thấy lời đề nghị của ông là chân thật, và chú liếc nhìn ông chiến binh lông trắng vĩ đại một cách biết ơn. Chú biết chính Bão Trắng hẳn cũng mong được trở thành thủ lĩnh trợ tá, và sự ủng hộ của ông rất có giá trị với Tim Lửa trong những ngày sắp tới. "À... bây giờ..." Chú bắt đầu, quynh quáng suy nghĩ xem đâu là những mối ưu tiên khẩn cấp nhất. Giật thót mình, chú bỗng nhận ra là mình đang cố hình dung ra những gì mà Vuốt Cọp sẽ làm. "Thức ăn. Chúng ta đều cần phải ăn. Chân Mây, bắt đầu mang thức ăn đến cho các mèo già. Bảo những lính nhỏ khác đến giúp đỡ các nữ miu trong nhà trẻ." Chân Mây lao đi tức khắc cùng với một cái phẩy đuôi. "Lông Chuột, Vàng Đen, mỗi mèo tự tìm thêm hai hay ba chiến binh nữa và ra ngoài đi săn. Phân chia địa bàn ra mà săn. Chúng ta sẽ cần thêm nhiều mối tươi ngay lập tức. và hãy để mắt canh chừng bọn mèo phiến loạn hay Vuốt Cọp trong khi đi săn."

Lông Chuột bước đi cùng với một cái gật đầu trầm tĩnh, chọn theo Lông Điều Hâu và Da Cây Liễu cùng đi với cô. Nhưng Vàng Đen gườm gườm nhìn Tim Lửa một lúc lâu đến nỗi Tim Lửa bắt đầu tự hỏi liệu mình sẽ làm gì nếu anh chiến binh lông đen kia thật sự không tuân lệnh chú. Chú nhìn vào đôi mắt xanh da trời nhạt của anh ta một cách cương quyết, và cuối cùng Vàng Đen đã quay đi, gọi theo Đuôi Dài và Da Bụi đi cùng.

"Tất cả những kẻ ủng hộ Vuốt Cọp," Bão Trắng quan sát khi họ đi. "Anh sẽ cần phải để mắt đến họ."

"Vâng, tôi biết," Tim Lửa thừa nhận. "Nhưng rõ ràng họ đã cho thấy rằng họ trung thành với bộ tộc hơn với Vuốt Cọp, phải không? Tôi hy vọng sẽ chấp nhận tôi nếu tôi không giẫm lên đuôi họ."

Bão Trắng gừ một tiếng tỏ vẻ không hứa hẹn gì.

"Có việc gì cho tôi nào?" Văn Xám hỏi.

"Có chứ." Tim Lửa liếm tai anh bạn mình một cái, nhanh và thân thiện. "Trở về ổ của mình và nghỉ ngơi đi. Hôm qua cậu đã bị thương rất nặng. Tôi sẽ mang cho cậu một ít mồi tươi."

"Ừ, được. Cảm ơn, Tim Lửa." Văn Xám đáp lại cú liếm với Tim Lửa rồi biến mất vào hang chiến binh.

Tim Lửa bước đến đồng mồi, nơi chú thấy chân Xỉ Than đang quắp một con chim ác là ra khỏi đồng mồi đang vơi dần đi. "Tôi sẽ mang con chim này đến cho Sao Xanh," cô nói. "Tôi cần kiểm tra vết thương của bà. Và sau đó tôi sẽ mang vài con mồi đến cho Nanh Vàng."

"Ý kiến hay đấy," Tim Lửa meo, bắt đầu cảm thấy tự tin hơn khi những mệnh lệnh tức thời của mình dường như đang sắp lại mọi thứ vào nếp bình thường. "Bảo với bà rằng nếu bà cần giúp việc đi lấy lá thuốc thì bà có thể gọi chân Mây, sau khi chú ta lo liệu xong cho các mèo già."

"Được." Chân Xỉ Than cười khúc khích. "Anh thật sự biết cách bắt các lính nhỏ của mình luôn phải làm việc đấy, Tim Lửa." Cô cẩn thận ngấp con chim ác rồi lại nhả nó ra ngay tắp lự với một cơn nôn ọe kinh tởm. Phần thịt của con chim chết rã khỏi xương của nó, để lộ ra những con giòi màu trắng bò lúc nhúc. Một mùi thối khủng khiếp xộc vào mặt Tim Lửa khiến chú nhăn mặt lại.

Chân Xỉ Than thất kinh lùi lại, quét lưới lia lịa quanh miệng trong khi cô nhìn trôn trối vào cái xác thối rữa. Bộ lông màu xám đậm xù đứng lên và đôi mắt xanh da trời mở lớn. "Thịt quạ," cô thì thầm. "Thịt quạ trong đồng mỗi tươi. Điều này có nghĩa là gì?"

Tim Lửa không thể tưởng tượng được làm thế nào mà con chim ác là thối rữa lại có ở đó. Chắc chắn không mèo nào mang nó vào đây cả; ngay cả một lính nhỏ trẻ nhất cũng biết những điều tốt hơn thế.

"Điều đó có nghĩa là gì?" Chân Xỉ Than lặp lại.

Tim Lửa thốt nhiên nhận ra rằng cô không nghĩ về những lý do thực tế của việc làm thế nào mà con chim đầy giòi bộ kia lại có trong đồng mỗi. "Cô nghĩ đó là một điềm báo hả?" Chú nói khàn khàn. "Một thông điệp từ bộ tộc Sao?"

"Có thể lắm." Chân Xỉ Than run bắn lên, và nhìn xoáy đôi mắt xanh to tròn của Tim Lửa. "Bộ tộc Sao vẫn chưa nói chuyện với tôi, Tim Lửa, chưa lần nào kể từ sau nghi lễ ở Tầng đá Mặt Trăng. Tôi không biết liệu đó có phải là một điềm báo hay không, nhưng nếu vậy thì..."

"Điều này chắc chắn là dành cho Sao Xanh," Tim Lửa nói hết câu. Lông chú như nhói giật lên khi chú nhận ra đây là dấu hiệu đầu tiên về năng lực mới của chân Xỉ Than với tư cách là một mèo lang y tập sự. "Cô định mang con chim này đến cho bà." Chú bỗng cảm thấy rợn tóc gáy khi nghĩ về điềm báo đó có thể có nghĩa là gì. Lẽ nào bộ tộc Sao đang cố truyền đạt rằng sự lãnh đạo của Sao Xanh đang thối rữa từ bên trong, mặc dù mối đe dọa từ bên ngoài của Vuốt Cọp đã qua đi? "Không," chú meo một cách dứt khoát. "Điều đó không thể đúng được. Những vấn đề của Sao Xanh đã qua rồi. Chắc mèo nào đó đã bắt cần, và sơ ý mang con chim này về, vậy thôi."

Nhưng chính chú cũng không tin những lời mình nói, và chú khẳng định rằng chân Xỉ Than cũng không tin. "Tôi sẽ hỏi Nanh Vàng," cô meo, lắc đầu bối rối. "Bà ấy sẽ biết." Chân Xỉ Than nhanh chóng chộp một con chuột đồng khỏi đồng mồi và bắt đầu cà nhắc chạy nhanh qua trắng trống."

Tim Lửa gọi theo cô. "Đừng nói với mèo nào khác, ngoại trừ Nanh Vàng. Bộ tộc tuyệt đối không được biết điều này. Để tôi chôn nó đi."

Cô giật đuôi ra hiệu là đã nghe, và biến mất vào đám dương xỉ.

Tim Lửa liếc nhìn xung quanh để bảo đảm không mèo nào nghe được cuộc nói chuyện, hoặc trông thấy con chim ác là mục nát kia. Như có mật đắng dâng lên trong cổ họng khi chú cắn lấy chóp cánh của con chim và lôi nó đến phía rìa trắng trống. Tim Lửa không thể nào bớt căng thẳng được cho đến khi chú đã lấp đủ đất lên cái thứ kinh tởm kia.

Nhưng cho dù đã chôn kỹ nó, chú vẫn không sao gạt bỏ điều đó ra khỏi tâm trí mình. Nếu con chim lúc nhúc giò bọ kia là một điềm báo, thì giờ đây, bộ tộc Sao sẽ an bài những thảm họa gì cho bộ tộc Sấm và tộc trưởng của họ?

Lúc mặt trời lên cao, bộ tộc đã lại đầu vào đây. Những đội đi săn đã trở về, tất cả mèo đều được ăn no, và Tim Lửa bắt đầu nghĩ rằng đã đến lúc chú phải đến hang của Sao Xanh xem bà có nói gì với chú về việc dẫn dắt bộ tộc không.

Chú bị xao nhãng bởi những chuyển động phía đường hầm kim tước. Bốn con mèo bộ tộc Sông xuất hiện, vẫn bốn con mèo đã cùng tham gia vào trận chiến hôm trước: Long Báo Đốm, Bàn Chân Sương, Long Đá Quý và Vuốt Đen.

Long Báo Đốm mang một vết thương mới lành vắt qua một bên vai lốm đốm của bà, và tai của Vuốt Đen bị rách ở đỉnh

chóp, bằng chứng cho thấy họ đã chiến đấu cùng bộ tộc Sấm để đuổi cổ bọn phiến loạn đi như thế nào. Tim Lửa ước gì mình có thể tin rằng họ đến chỉ để xem coi các chiến binh bộ tộc Sấm có ổn không. Nhưng trong thâm tâm, chú biết sứ mạng của họ là giải quyết vấn đề về hai đứa con của Văn Xám. Cố hết sức hầu che giấu sự nặng nề trong lòng, chú bước qua trảng trống và nghiêng đầu với Long Báo Đốm – không phải là dấu hiệu tôn kính của chiến binh với thủ lĩnh trợ tá, mà là một lời chào nhã nhặn giữa những mèo ngang hàng với nhau.

"Chào," Long Báo Đốm nói, mắt bà biểu lộ sự ngạc nhiên trước thái độ mới của Tim Lửa. "Chúng tôi cần nói chuyện với tộc trưởng của anh."

Tim Lửa chù chừ, tự hỏi không biết nên giải thích bao nhiêu. Sẽ mất cả thời gian còn lại trong ngày để kể lại toàn bộ câu chuyện về sự phản bội của Vuốt Cọp, và mô tả việc mình vừa được chọn làm thủ lĩnh trợ tá. Ngừng lại trong một nhịp tim đập, chú quyết định không nói gì với phái đoàn mèo mới đến. Ngay cả bộ tộc Sông, mặc dù bây giờ họ trông có vẻ thân thiện, cũng có thể ham muốn tấn công một bộ tộc đang suy yếu. Cuộc Tụ Hạp tới sẽ đủ sớm cho họ biết điều đó. Chú lại cúi đầu lần nữa và đi tìm Sao Xanh.

Thật nhẹ nhõm với Tim Lửa, tộc trưởng bộ tộc đang ngồi trong hang của bà, sắp ăn xong một con mèo tươi. Bà trông có vẻ đã là chính mình hơn so với lúc Tim Lửa thấy bà sau cuộc tấn công của Vuốt Cọp. Khi chú đánh tiếng thông báo sự có mặt của mình ở cửa hang, Sao Xanh ngược lên, nuốt nốt miếng cuối cùng của con chuột. Lưỡi bà quét quanh quai hàm và bà meo. "Tim Lửa? Vào đi. Chúng ta có nhiều việc phải bàn đây."

"Vâng, thưa Sao Xanh," Tim Lửa meo, "nhưng không phải lúc này. Các chiến binh bộ tộc Sông đang ở đây."

"À." Sao Xanh đứng dậy và đuổi mình. "Ta đang chờ họ, mặc dù ta hy vọng họ sẽ không trở lại quá sớm như vậy." Bà len ra khỏi hang đến nơi đội tuần tra đang đợi. Đến lúc này, Văn Xám đã xuất hiện và hình như đang trao đổi tin tức với Bàn Chân Sương. Tim Lửa hy vọng cậu ấy không nói quá nhiều khi chú ngồi xuống cách đội tuần tra bộ tộc Sông một khoảng cách thể hiện sự tôn trọng.

Những mèo khác đang tụ tập xung quanh, vẻ mặt họ lộ rõ sự tò mò về lý do của cuộc viếng thăm của những mèo bộ tộc Sông.

Khi Sao Xanh chào hỏi những mèo mới đến xong, Long Báo Đốm bắt đầu. "Chúng tôi đã bàn bạc rất kỹ về việc những đứa con của Suối Bạc, và chúng tôi quyết định rằng chúng thuộc về bộ tộc Sông. Hai đứa trẻ bộ tộc Sông đã chết vào hôm qua. Bọn chúng bị sinh non. Mẹ của chúng, là Hoa Xanh, đã đồng ý cho những đứa trẻ mới sinh này bú. Chúng tôi nghĩ đó có thể là một tín hiệu từ bộ tộc Sao. Những đứa trẻ này sẽ được chăm sóc tốt."

"Chúng được chăm sóc rất tốt ở đây!" Tim Lửa tuyên bố.

Long Báo Đốm liếc nhìn chú nhưng vẫn nói trực tiếp với Sao Xanh. "Sao Xoắn đã cử chúng tôi đến đây để đón chúng." Giọng bà điềm tĩnh nhưng rất cương quyết, tỏ rõ rằng bà thật sự tin vào quyền đem những đứa trẻ đi của bộ tộc mình.

"Ngoài ra," Bàn Chân Sương thêm, "bọn trẻ bây giờ đã cứng cáp hơn, và dòng sông đã rút đủ thấp để băng qua an toàn. Chúng sẽ có thể chịu được chuyến đi về trại của chúng tôi."

"Đúng vậy," Long Báo Đốm meo, với một cái nhìn ủng hộ cô chiến binh trẻ. "Đáng lẽ chúng tôi đã mang chúng đi từ lần trước, nhưng chúng tôi cũng quan tâm nhiều đến lợi ích của chúng như bà đề nghị."

Sao Xanh đứng dậy. Mặc dù bà cử động cứng đờ và bà trông vẫn mệt mỏi, nhưng bề ngoài, ít nhất bà cũng đã hồi phục lại quyền lực của một tộc trưởng. "Lũ trẻ ấy phân nửa là bộ tộc Sấm," bà nhắc nhở Long Báo Đốm. "Ta đã nói với bà rồi, ta sẽ cho bà biết quyết định của ta tại cuộc Tụ Hạp tới."

"Quyết định không phải do bà đưa ra." Giọng của bà thủ lĩnh trợ tá bộ tộc Sông sắc cạnh như băng.

Lời của bà ta khích động một tràng những tiếng kêu phản đối từ phía những mèo tụ tập xung quanh.

"Láo xược!" Bão Cát quát từ nơi cô ngồi cạnh Tim Lửa. "Bà nghĩ bà là ai, bước vào đây và bảo chúng tôi phải làm gì?"

Tim Lửa bước đến Sao Xanh và lằm thắm vào tai bà. "Sao Xanh, đây là những đứa con của Văn Xám. Bà không thể để chúng đi được."

Sao Xanh giật giật tai. "Bà có thể bảo với Sao Xoắn," bà bình thản nói với các vị khách, "rằng bộ tộc Sấm sẽ chiến đấu để giữ những đứa trẻ này."

Môi Long Báo Đốm bành ra sau chuẩn bị gừ lên, trong khi những mèo bộ tộc Sấm ngao lên tán thành với tộc trưởng của mình.

Sau đó, một tiếng meo lớn hơn át hết tất cả. "Không!"

Long Tim Lửa bắt đầu xù lên. Đó là Văn Xám.

Anh mèo xám to lớn bước đến đứng cạnh Sao Xanh. Tim Lửa nhăn mặt khi thấy những ánh mắt nghi ngờ mà bộ tộc Sấm trao cho cậu, và họ đã lùi lại thế nào khi cậu bước qua. Nhưng Văn Xám dường như đã chai lì trước thái độ thù địch của họ. Liếc nhìn đội mèo bộ tộc Sông trước, sau đó là liếc nhìn những mèo trong bộ tộc của chính mình, cậu meo. "Long Báo

Đổm nói đúng. Lũ trẻ thuộc về bộ tộc của mẹ chúng. Tôi nghĩ chúng ta nên để chúng đi."

Tim Lửa điếng người. Chú muốn phản đối, nhưng không tìm ra lời nào. Những mèo còn lại trong bộ tộc im re, ngoại trừ Nanh Vàng gầm bầm. "Anh ta điên rồi."

"Vần Xám, hãy nghĩ lại đi," Sao Xanh thúc ép. "Nếu ta để Long Báo Đổm mang bọn trẻ đi, anh sẽ mất chúng mãi mãi đấy. Bọn chúng sẽ lớn lên trong một bộ tộc khác. Bọn chúng sẽ không biết anh là cha chúng. Thậm chí một ngày nào đó, anh có thể phải chiến đấu với chúng." Tim Lửa nghe thấy vẻ não nề trong giọng nói của bà, và thấy đôi mắt bà lác sang Bàn Chân Sương và Long Đá Quý. Những lời nói của bà đầy những trải nghiệm cay đắng đến nỗi Tim Lửa phải tự hỏi làm thế nào mà những mèo kia nghe thấy lại không nhận ra sự thật về những đứa con mà tộc trưởng của họ đã bị mất cách đây lâu rồi.

"Tôi hiểu, thưa Sao Xanh," Vần Xám đồng tình. "Nhưng tôi đã gây đủ rắc rối cho bộ tộc này rồi. Tôi sẽ không yêu cầu họ phải chiến đấu vì đám con của tôi nữa." Cậu dừng lại và nói với Long Báo Đổm. "Nếu Sao Xanh đồng ý, tôi sẽ mang bọn trẻ đến những hòn đá kê chân vào lúc mặt trời lặn. Tôi hứa."

"Vần Xám, đừng..." Tim Lửa buột miệng.

Vần Xám quay sang nhìn bạn mình, Tim Lửa thấy trong đó chất chứa nỗi đau và nỗi khổ vô bờ, nhưng cũng có sự quyết đoán khiến chú nhận ra rằng có điều gì đó trong tâm trí bạn mình mà chính Tim Lửa cũng không hiểu được.

"Đừng..." Chú khẽ lặp lại, nhưng Vần Xám không trả lời.

Bão Cát ấn mũi vào hông Tim Lửa và gầm bầm vài lời an ủi, nhưng Tim Lửa điếng hồn đến nỗi không thể trả lời được. Chú thoáng thấy chân Xỉ Than huých Bão Cát phía bên kia và thì

thào. "Không phải lúc đâu, Bão Cát. Chúng ta không thể nói gì được. Cứ để mặc anh ấy."

Sao Xanh cúi đầu một lúc khá lâu. Tim Lửa có thể thấy sức lực mới gượng lại gấp gáp của bà đã vơi đi nhiều như thế nào trong cuộc đối đầu này, và bà ráo riết cần được nghỉ ngơi đến thế nào. Cuối cùng bà meo, "Vần Xám, anh có chắc không?"

Anh chiến binh lông xám ngược cầm lên. "Chắc."

"Nếu vậy," Sao Xanh tiếp, "ta đồng ý với lời đề nghị của bà, Lông Báo Đốm. Vần Xám sẽ mang lũ trẻ đến chỗ những hòn đá kê chân lúc mặt trời lặn."

Lông Báo Đốm có vẻ hụt hẫng khi đạt được một thỏa thuận quá chóng vánh như vậy. Bà trao đổi ánh mắt với Vuốt Đen, như thể bà đang hỏi không biết có cạm bẫy gì ở đây không. "Vậy thì chúng tôi ghi nhận lời của bà," bà meo, và quay trở lại tộc trưởng bộ tộc Sấm. "Vinh danh bộ tộc Sao, hy vọng bà sẽ giữ lời." Bà nghiêng đầu với Sao Xanh và dẫn đội mèo của mình đi. Tim Lửa nhìn họ đi và quay sang định nài nỉ Vần Xám lần nữa, nhưng anh bạn của chú đã biến mất vào nhà trẻ.

Khi mặt trời trượt xuống phía sau rừng cây, Tim Lửa chờ bên đường hầm kim tuyến. Lá rừng kêu xào xạc trên đầu chú, và không khí ngập tràn những mùi ấm áp của cuối mùa lá non, nhưng Tim Lửa hầu như chẳng nhận thức được cảnh vật xung quanh. Tâm trí chú đang nghĩ miên man về Vần Xám. Chú không thể để anh bạn mình từ bỏ con mà không cố ngăn cản cậu ta lần cuối cùng.

Thế rồi, Vần Xám xuất hiện từ phía nhà trẻ, chặn dắt hai đứa trẻ trên những cái chân ngắn lùn cũn, chập choạng của chúng ở phía trước cậu. Thằng mèo con màu xám đậm trông bộ sau này lớn lên sẽ trở thành một chiến binh cường tráng, trong khi con mèo cái nhỏ với bộ lông bạc chính là một bản sao của mẹ nó, hứa hẹn một vẻ đẹp và sự thanh thoát hết như mẹ.

Hoa Vàng theo sau họ ra khỏi nhà trẻ và nghiêng đầu để chạm mũi với cả hai đứa trẻ. "Tạm biệt, các con yêu dấu của ta," cô rầu rĩ meo.

Hai con mèo con kêu la rối rít, hoang mang khi Văn Xám thúc chúng đi, còn lũ con ruột của Hoa Vàng thì rúc vào hông mẹ, như thể chúng có ý muốn trấn an mẹ.

"Văn Xám..." Tim Lửa mở miệng, bước tới trước khi bạn chú đến gần cùng với hai đứa trẻ.

"Đừng nói gì nữa," Văn Xám cắt lời chú. "Cậu sẽ sớm hiểu ra thôi. Cậu có cùng đi với chúng tôi đến những hòn đá kê chân không? Mình... mình cần cậu giúp đỡ để mang lũ trẻ đi."

"Đương nhiên, nếu cậu muốn." Tim Lửa sẵn sàng đồng ý bất kỳ điều gì khả dĩ có thể cho chú một chút cơ hội để thuyết phục Văn Xám đổi ý và giữ bọn trẻ lại.

Hai chiến binh cùng nhau băng qua rừng, như họ đã làm bao lần trước đây. Mỗi mèo họ tha một con mèo con; những mẩu lông tí tẹo kêu lóe chóc và giẫy giụa như thể chúng muốn tự chân mình đi vậy. Tim Lửa không biết bạn mình có thể chịu đựng được việc chia ly chúng như thế nào. Liệu Sao Xanh có từng cảm thấy tương tự khi bà nhìn những đứa con của mình lần cuối trước khi để Tim Cây Sồi mang chúng đi?

Lúc họ đến chỗ những hòn đá kê chân, ánh hoàng hôn đỏ lói đang phai dần. Trăng bắt đầu lú lên, và dòng sông là một dải ruy băng bạc phản chiếu bầu trời xám xịt. Tiếng nước lầm rầm tràn ngập không gian, và những bụi cỏ cao mọc kín mép bờ sông mang cảm giác mát rượi dưới chân Tim Lửa.

Tim Lửa đặt con mèo con chú đang mang xuống một búi cỏ mềm, và Văn Xám nhẹ nhàng đặt đứa còn lại xuống cạnh nó. Xong, cậu lùi lại một hay hai bước, gật đầu một cái thật mạnh

cho Tim Lửa chú ý. "Câu nói đúng," Văn Xám meo. "Mình không thể nào bỏ những đứa con của mình được."

Niềm vui bất ngờ ào đến trong Tim Lửa, Văn Xám đã đổi ý! Họ có thể mang bọn trẻ này về nhà, và đối mặt với sự đe dọa từ phía bộ tộc Sông, cho dù sự đe dọa đó là gì chẳng nữa. Nhưng rồi tim chú tê cứng lại khi Văn Xám nói tiếp.

"Mình sẽ đi cùng với chúng. Chúng là tất cả những gì mình còn lại về Suối Bạc, và cô ấy đã trấn trối bảo mình phải chăm sóc chúng. Mình sẽ chết nếu phải sống xa chúng."

12

Bạn đang đọc truyện trên: [Truyen3S.Com](http://Truyen3S.Com)

Trước Sau

-----oOo-----



# THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN  
[WWW.SACHMOI.NET](http://WWW.SACHMOI.NET)

